

Iskolai emlékek
1965-1966
VÉGZŐSÖKTŐL

Tartalom

Mészáros József verse: Könyörgés.....	4
Az iskola története	5
Előszó Mészáros tanár úrtól	6
Bevezető Bélától.....	7
Tanárainkról és tanítóinkról	8
XI. F: osztálytársaktól kapott beszámolók	15
XI. G: osztálytársaktól kapott beszámolók.....	41
Utószó.....	82
Képek	84

Könyörgés

Hidd el Uram, én már nem tudok kérni
Csókot, vagy bort, se darab kenyeret,
Csak szeretnék még egyszer Nagykárolyban
Elbeszélgetni halkan Teveled.
A Nagytemplomnak szúrágta padjában
Elmondani, hogy jó vagy, Istenem,
Hisz visszaadtad ingyen, kegyelemből
Lelki békémet, derűs öregséget nekem.
Nem akarok ember-bálványoknak
Meghajtani már se térdet, se főt,
De szeretnék meghajolni még egyszer
A Királykőn egy gyopár előtt,
Vagy hanyattfekve a Pojánában
Nézni-nézni a kitárult eget,
S a Bucsecsen látott csillag sugaránál
Hálát sóhajtani, Istenem, Neked.
Én nem akarok már az égbe törni
Lázadó tollal, Pegasus-paripán,
Hisz szebben dalol bármi poétánál
Egy kis rigó a Postaréti fán.
Nem kérek én már márvány obeliszket,
Dicsszót, nagy hírt - emberit
Csak legyen pár hervadó szírom,
Mit Keresztúri síromon a szél majd szétterít.

Szerző: Mészáros József, nyug. tanár

A Wikipédiából, a szabad enciklopédiából

Az **Áprily Lajos Főgimnázium Brassó** egyetlen és **Brassó megye** legnagyobb **magyar nyelvű** középiskolája, az egykori brassói **katolikus** gimnázium utódja.

Tizenkét évfolyamos, sőt egy óvoda is tartozik hozzá. Az alsóbb évfolyamokon évfolyamonként két, a középiskolai szinten négy párhuzamos osztályban (matematikai-informatikai, közgazdaságtani, természettudományi és angol szakirányon) folyik az oktatás. Központi épületét **Alpár Ignác** tervei alapján 1900–1901-ben építették föl a **brassói belváros** északi szögletében, a lerombolt városfalak helyén, a *Graft- (Köszörű-) patak* mellett, az ún. *Tímár-telken*. Nyaranta **Székelyzsomborban** közös műemlékvédő táborot tart a **budapesti Berzsenyi Dániel Gimnáziummal**.^[1]

Korábbi, a brassói **római katolikus plébánia** és a **román görög katolikus**, később az **ortodox** egyház között folyt, meghiúsult egyeztetések után 1837-ben felfalusi Kovács Antal brassói plébános alapította a kis létszámú és főként német ajkú brassói római katolikus közösség, a **háromszéki katolikus székelyek** és a **barcasági** románság közös használatára, **latin** tannyelvvel. Kezdetben saját épülete sem volt, és a plébánia épületében (a Klastrom/Mureşenilor utca 19. szám alatt) működött. Az egy hónapig egyedül tanító Kovács mellé novemberben a **balázsfalvi** püspökség küldte második tanárként **Iacob Mureşanut**. 1838 és 1849 között itt tanított **Andrei Mureşanu**, a **román himnusz** szövegének írója is. Ötödik osztálya 1842/43-ban indult meg. További fejlődését megakadályozta, hogy Bitterman Lőrinc által tervezett és 1848-ban átadott épületét a cári hadsereg 1849–50-ben hadikórházként használta, és súlyos károkat szenvedett. Négyosztályos **algimnáziumként** működött egészen 1872 és 1877 közöttig, amikor nyolcosztályossá bővítették. Az 1856/57-es tanévben a latin helyett bevezették a kettős, magyar–német tannyelvet. Tankönyveiben ugyanazt a szöveget a páros oldalon magyarul, a páratlanon németül nyomtatták ki. Kovács Antal halálával, 1857-től Iacob Mureşanu töltötte be igazgatói tisztségét, aki ezzel egy időben a **Gazeta de Transilvaniát** is szerkesztette. 1868/69-től a német rovására fokozatosan a magyar nyelv vált uralkodóvá, majd 1875-ben, Mureşanu távozása után az új igazgató, Vargyasi Ferenc bevezette a kizárólagos magyar tannyelvet. Részben a német nyelv kikopásával, részben az **ortodox gimnázium** fejlődésével, részben a brassói katolikus németiség nyelvcserejével magyarázható, hogy diákjainak anyanyelvi összetétele átalakult: míg 1866/67-ben még 38 román, 33 magyar és 28 német diákja volt,^[2] addig a nyolcosztályos főgimnáziummá bővített intézmény diákságának túlnyomó részét végig a magyar diákok adták.

Az **Erdélyi Római Katolikus Státus** 1889-ben vette közvetlen gondozásába. 1901-ben beköltözött az **Alpár Ignác** által tervezett új épületbe, amelyhez 1905-től kápolna is csatlakozott. 1921–22-től koedukált intézményként működött, az alsó tagozaton külön fiú- és lány-, a felső tagozaton vegyes osztályokkal. 1928-tól ismét a **brassói római katolikus egyházközség** tartotta fenn. 1930–31-ben internátus létesült.

1948-ban *4-es számú Magyar Vegyes Líceum* néven államosították, és esti tagozatot hoztak létre. 1960-ban önálló intézményként megszüntették, ettől kezdve három évtizedig mint az *Unirea Líceum* magyar tagozata működött. 1990-ben költözött vissza régi

épületébe, de több mint egy évtizedig társbérletben osztozott az időközben odaköltöztetett 6-os számú Általános Iskola-val. 1992-ben vette fel az *Áprily Lajos Elméleti Líceum* nevet. 2001 és 2003 között, világbanki támogatással felújították az iskolát, és ekkor az általános iskola is új épületbe költözött. 2004-ben kapott nemzeti kollégiumi („főgimnáziumi”) rangot.

Előszó Mészáros József tanárúrtól:

Megtörténtetés, hogy Páinter Livia és Kausár Etelka osztályfőnökökkel
 meglepetésként bekerültek az ARANYKÖNYVEKBE. Ők indították útunk, legjobb
 tudásuk és igényeiknek szelvést felszerelve mindazzal, amire az ÉLETNEK nevezett nagy
 kíváncsiságon működésük lehet. Rendre, tisztaságra, becsületre, magyars helytállásra,
 permanens tanuláson voltak. Most itt vagyunk. Bizonyosítjuk, hogy az életet becsü-
 lettel megjárattuk. Ez az út nem volt egyszerűsítés. De nagyon göröngyös, emberpróbáló.
 Közben nemcsak az életet fordult gyomrunkból nagyvilágba, de a világ is szinte
 sarkairól fordult ki. Kiszabadultunk egy anyanyelvűn értektől diktáltatásból, majd
 felszabadulva belehuppanunk egy olyan lávafolyóba, ahol a hirtelenséggel által
 irányított hibridháború öli az európai-keresztény civilizációt, hogy migráns ára-
 dattal olyan népséget hozzon létre, amely irányítható nyájként bevezet minden
 maszlalod, engedelmessé szolgálja legyen a Világpolitikát.

Merem vállalni a felelősséget, merem, hogy bár eddig is sokat boldogultunk sok
 rögzös, bután, nem lenni semmi a nyugati élet se. Pedig úgy gondoltuk,
 hogy most részbe érve, szakmai-foglalkozási gondolat nem örökre, egy kisit
 lazítva foglalkoztunk erre a kora deledgetett álmaink, vágyaink megvalósításával.

Éledekkel teljesíteni vagyunk, sok életösön válság mely szűk (ha minsem, hát
 az működik?)

Az életlétet Bachtinssal mondják:

Oh idő, ne fuss!
 Karom meg erős, de csak egyenes
 s belkemből felszabadulnak az avult vilápek.
 Most az ~~élet~~ új élet dús ár-ja zúg
 És bírtad, hogy amíg tudok, az megbeszéltem.

Az éntársabbak Áprilyval mondják:

Ad: Tömeg, bölcsesség,
 Vágyaimnak esendességet,
 Engedelmes öregeket,
 s könnyűvéget, könnyű véget.

Sikelykardus, 2016. ápr. 1.

Mészáros József

Büszkék vagyunk évfolyamunkra.

Az iskolai évek idejében a tanárok szerint a mi évfolyamunk volt a leggyengébb

Erre a következtetésre valószínű az általános osztálymédiák alapján jutottak, de az is hozzájárulhatott, hogy a mi osztályainkban sokkal kevesebbeknek voltak a szüleik ismert brassói személyiségek. A tanárok könnyebben adnak jó jegyet egy ismert orvos, ügyvéd, tanár leányának, fiának mint egy munkás, hivatalnok, mesterember csemetéjének.

Az utobbi évek bebizonyították, hogy a dolgok nem álltak éppen így. Az is bebizonyosított, hogy a jegyrendszeres felmérés nagyon relativ, nem annyira pontos, reális mint a rendszeres ellenőrzések alkalmával kapott pontok összesítése (tesztrendszer) és a jellemzéseken alapuló felmérés.

Összehasonlítva a velünk egyidőben tanuló évfolyamok (három év felettünk, három év alattunk) eredményeit a következő táblázat segítségével ami a főiskolát végzettek számát tekinti meglepő következtetésre jutunk:

1965 / 66	végzősök száma	80	főiskola	31	38,75 %
1962 / 63		75		29	38,66 %
1966 / 67		156		53	33,37 %
1968 / 69		94		31	32,29 %
1963 / 64		102		28	27,45 %
1964 / 65		89		23	25,84 %
1967 / 68	nem volt érettségi				

(Az adatok a Felfalusi Kovács Antal Alapítvány 1992-es Emlékkönyvéből vannak átvéve)

A mi évfolyamunk van az első helyen, az agyondícsért 63/64 és 64/65 –ös évfolyamok pedig messze az utolsó két helyen vannak.

Pályaválasztás szerint nálunk a helyzet a következő:

• Mérnök	10
• Tanár	13
• Orvos	2
• Jogász	3
• Lelkész	1
• Közgazdász	1
• Gyógyszerész	1

Ugyanakkor szintén a mi évfolyamunk dicsekedhetik minden idők egyik legeredményesebb romániai magyar sportolójával – Kicsid Gabival. Legtöbbjünknek osztálytársa volt és mindnyájunknak közeli barátja. És persze meg kell említeni Siskovits Pistát is aki ifjúsági országos csúcsot állított fel kalapácsvetésben.

Most, amikor már mindnyájan befejeztük szakmai pályafutásunkat és elérkezett a számbavetés ideje lemondhattunk az iskolában ránk kényszerített szerénységről és büszkén kiemelhessük a mellünket.

A magánéletünkben és a szakmai pályafutásunkon elért eredményeinkről e könyvben levő rövid leírások maguktól beszélnek.

Kerekes Béla

Tanáraink

Bagoly Erzsébet

Bakó László

Birta Imre

Bóér Richárd

Izsáki Zoltán

Jónescu H.

Kiss Magda

Mészáros József

Keiff Piroška

Scurtu Lavinia

Dr. Izkészai Jenő

Tuzson L.

Veress György

Veress A.

Zsidó Donát

Veress Béla

Pásztor Lavinia

XIF osztályfőnöknője

Kancsár Etelka

XIG osztályfőnöknője

Középiskolás tanárainkról:

Bakó Árpád

1914. szeptember 21-én született Nagyenyeden. A középiskolát a nagyszebeni Bethlen Kollégiumban végezte, majd 1931-ben a bukaresti Testnevelési Főiskolát. 1935-1950 között a nagyenyedi Bethlen Kollégiumban, 1950-1954 között a brassói Sportiskolában majd 1974-ig, nyugdíjazásáig a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban, és az Unirea Líceum magyar tagozatán tanított. 1934-ben a magasugrás országos bajnoka és a bukaresti egyetemek atlétikai bajnokságán a rúd- és magasugrás első, a kalapácsvetés második helyezettje. 1990. április 3-án hunyt el, Nagyenyeden temették el.

Birta Imre

1912-ben született Csíkdelnén. A csíkszeredai Római Katolikus Főgimnáziumban végezte középiskoláit. Földrajz-biológia szakos oklevelet szerez a kolozsvári egyetemen. Az egyetem elvégzése után a székelyudvarhelyi Római Katolikus Főgimnáziumban, a szatmári Faipari Felsőiskolában, a marosvásárhelyi Állami Tanítóképzőben és a Gyorsfegyvernemi hadapródiskolában tanít. 1946-1973 között, nyugdíjazásáig, a brassói Római Katolikus Főgimnáziumban, a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban, majd az Unirea Líceumban tanít. 1948-ban, a Brassóban létrejött dél-erdélyi Magyar Tankerületi Főigazgatóság hivatalfőnöke. Közbenjárására a Miniszterelnöki hivatal elrendelte az iskola kiürítését és visszaszolgáltatását. Nyugdíjazása után Magyarországra telepedett.

Boér Richárd

1908. június 5-én született Péterfalván. A gyulafehérvári "Majláth" Katolikus Főgimnázium diákja. A kolozsvári egyetem német-francia nyelv szakán szerzett diplomát (1928-1932). 1932-ben kinevezik a "Majláth" Főgimnázium tanárává, német és francia nyelvet tanít. Az egyetemi évei alatt, de tanárként is, az intézet cserkészségének vezetője, több éven keresztül a bentlakásban is teljesített szolgálatot. 1947-től a "Majláth" Főgimnázium igazgatója az államosításig (1948). Igazi szervezőképességét, pontosságát, kitartását és lelkiismeretességét ebben az időszakban mutatta meg, a nagyon megviselt állapotban levő gimnáziumot rövid idő alatt tanításra elfogadhatóvá tette. 1948. október 1-től a brassói 4-es Számú Magyar Vegyes Líceum, majd az Unirea Líceum tanára. 1970-ben nyugdíjba vonul. 2001-ben elhunyt.

Dr. Fejér Pál

1908. augusztus 15-én született Brádon. A kolozsvári I. Ferdinánd Tudományegyetem Fizika-Vegytan-Matematika karán szerzett diplomát 1934-ben, egy évre rá pedig Iaşiban vegyészmérnöki diplomát szerez. 1935 és 1945 között a brassói Római Katolikus Főgimnázium tanára, majd 1948-ig a dél-erdélyi Magyar Tankerületi Főigazgatóság főfelügyelője is. 1970-ig, nyugdíjazásáig a mostani Áprily Lajos Főgimnázium, majd az Unirea Líceum Magyar tagozatának tanára, az 50-es években a munkásegyetemen is tanít. 1948-tól a kémia tudományok doktora. A negyvenes években az MNSz központi bizottságának tagja, vallás és tanügyi felelőse, a Brassó megyei közművelődési bizottság elnöke, az országos tanügyi bizottság tagja, a Zsugori iskola szövetkezet alapító tagja. Az YO6KBA iskolai rádióköri alapító tagja, elnöke. A matematikai-fizikai lapok szerkesztő munkatársa. 1998 április 19-én elhunyt.

Gáll Sarolta

Türkösön született, 1921. június 27-én. 1948-1978 között a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceum, majd az Unirea Líceum tanára. 1950 és 1954 között az Óvónőképzőben is tanított. Az iskolai rádióköri alapító tagja és vezetője. Az iskola énekkara Fejérmé Gáll Sarolta vezetésével sokszor olyan forró pillanatokat teremtett, amelyek valóban a magyar népi kultúra elpusztíthatatlanságát igazolták. 1979. augusztus 12-én elhunyt.

Hanke (Nagy) Mária

Csíkmindszenten született, 1928. április 2-án. Pályaválasztását befolyásolja, iskolai tanulmányait kétszer félbe vágja a háború. Így a Brassóban elkezdett gimnáziumot Csíkszeredán fejezi be, a kolozsvári "Marianum" Római Katolikus Kereskedelmi Leányközépiskolában előbb 2 évet jár, majd egy év megszakítás után óriási akaraterővel tanul tovább. Édesapját elveszíti, kötésből, tanításból tartja el magát. 1946-ban, az érettségi után, a Bolyai Tudományegyetem Közgazdasági szakára iratkozik be, főszaka áruismeret, vegytan, mellékszaka fizika, természetrajz, földrajz. 1953-ban a Bolyai Tudományegyetem Kémia karán szerez tanári oklevelet. A brassói 21-es és 19-es Számú Általános Iskolákban, valamint a Fémipari Szakközépiskolában kezdi tanári pályáját, majd 1955-1960 között a brassói 4-es Számú Magyar Vegyes Líceum, 1961 és 1983 között az Unirea Líceum kémia-fizika szakos tanára. 1995. október 10-én hunyt el Brassóban.

Leiter Artúr

Brassóban született, 1904. augusztus 6-án. A bukaresti Szépművészeti Akadémia festészeti szakán érettségizik. 1927-ben tanári oklevelet szerez. 1929-1933 között a brassói Református Fiú Kereskedelmi Iskola tanára. 1934-től 1939-ig a székelyudvarhelyi Római Katolikus Főgimnáziumban tanít, 1939-ben, Kollár Gusztáv utódaként, a brassói Római Katolikus Főgimnázium, a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceum, majd az Unirea Líceum tanára. 1964-ben nyugdíjba vonul. 1926-ban a fakultás kompozíció versenyének győztese. 1945-ben Hans Mattis Teutsch-csal és Lukász Irénnel megszervezik a romániai Képzőművészek első szakszervezetét, mely egyben a Brassói Képzőművészek Egyesülete is. Számos hazai és külföldi, egyéni és kollektív tárlaton ismerhette meg a munkáit a nagyközönség. 1987. június 14-én hunyt el.

Kancsár Etelka

1931. május 30-án született Piskiben (Simeria).

Középiskolai tanulmányait a Magyar Katolikus Gimnáziumban végezte Brassóban, 1944-1948 között.

Egyetemre a Babeş Bolyai Természettudományi szakra járt Kolozsvárra, 1949 és 1953 között.

Természetrajzot és biológiát tanított a Brassói Unirea Líceumban, majd az Áprily Lajos Líceumban.

Nyugdíjas éveit a brassói otthonában, majd 2012-től a Szentpéter Nikodémusz otthonban tölti. Szeretettel gondol minden kedves diákjára. Sajnos egészségi állapota nem engedte meg, hogy résztvegyen a 2016-os osztálytalálkozón.

Feljegyezte unokatestvére, Mosonyi Magda.

Brassó, 2016. március 19.

Mészáros József

1931. július 26-án született Nagykárolyban, kilenc gyerekes család hetedik gyermekeként. A kilenc gyermek közül négyet taníttattak is. A középiskolát a nagykárolyi Piarista Gimnáziumban, két utolsó osztályt, az államosítás után, a Magyar Vegyes Líceumban végezte. Érettségi után sikeresen felvételizett a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem matematika-fizika szakára, ahol 1953-ban tanári oklevelet szerzett. 1953-tól 1960-ig a Brassói 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban, majd az Unirea Líceum magyar tagozatán tanított. 1974-ben megszerzi a II. fokozatot. 1990 óta nyugdíjas, Székelykeresztúrra vonulva, felesége elvesztése után, korát meghazudtoló energiával rendezi házát, kertjét és saját magát.

Nagy örömmel fogadta az érettségi találkozónkra szóló meghívást, s mivel azon kevesek közé tartozik, akiknek másképp végződik életrajza, kívánjuk, hogy Isten éltesse sokáig, egészségben, boldogságban.

Papp József

Fogarason született 1930. január 6-án. Elemi iskoláit szülővárosában végezte, majd a brassói Római Katolikus Főgimnáziumban, később a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban magántanulóként tanult, itt is érettségizett. Egyetemi tanulmányait a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem matematika-fizika szakán végezte, 1953-ban tanári oklevelet szerzett.

1953-tól 1960-ig a brassói 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban, majd az Unirea Líceumban tanít nyugdíjazásáig 1990-ig. 1953-ban különbözeti vizsgával beiratkozik a brassói Műegyetem Gépészmérnöki levelezési szakára, ahol 1958-ban gépészmérnöki oklevelet szerez. A Matematika Társaság országos vezetősége két ízben is kitüntette tevékenységéért, 1972-ben pedig megkapja az Érdemes Tanár kitüntetést. Pedagógiai kör mikrokörvezetőként is tevékenykedett, és metodistaként számtalan szakinspekciót végzett. 1976-ban megszerzi az első fokozatot. 1990-ben a Felfalusi Kovács Antal Alapítvány alapító tagja, majd elnöke lesz. Oroszlánrészt vállalt és végzett az iskola visszamágyarosítása, eredeti tulajdonosához való visszajuttatása érdekében, a Főgimnázium cím elérésében. Az 1992-ben tartott Véndiák találkozó társszerzője, és az akkor kiadott Emlékkönyv szerkesztője. 1999-ben a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége, oktató-nevelő munkája és közéleti tevékenysége elismeréséül, Díszoklevéllel és Ezüstgyopár díjjal tüntette ki. 2000-ben tragikus körülmények közt, autóbalesetben hunyt el.

Reiff Piroska

1930. február 7-én született Brassóban. Egyetemi tanulmányait a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem orosz nyelv és irodalom szakán végezte 1955-ben. 1960-ig a 4-es számú Magyar Vegyes Líceum tanára volt. 1964-ben a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem magyar nyelv és irodalom szakán tanári oklevelet szerzett. 1985-ig, nyugdíjazásáig az Unirea Líceumban tanított. Az Arany János Irodalmi Körnek, az iskola

színjátszó csoportjának és a Búzavirág népi együttesének vezetője volt. Tagja a brassói Apácai Csere János Közművelődési Egyesületnek.

Scurtu Lavinia

Erzsébetvárosban született, 1923. május 21-én. A kolozsvári Tudományegyetem tanári oklevelét szerezte meg román nyelv és irodalomból. Az 1948-as tanévben a Brassói Ipari Líceumban, majd 1953-ig a brassói 7-es Számú Elemi Iskolában tanított. 1954-től 1960-ig a 4-es Számú Magyar Vegyes Líceumban tanított. 1961-1962-ben a 8-as Számú Elemi Iskolában, majd 1972-ig, nyugdíjazásáig az Unirea Líceum Magyar tagozatán tanított.

Someșan Margit

Marosvásárhelyen született 1909. november 29.-én. Elemi és gimnáziumi osztályait a Református Kollégiumban, a felső tagozatot az Unirea román tannyelvű leánylíceumban végezte. 1928-ban érettségizett, majd a Kolozsvári Egyetem Történelem- Földrajz Karára iratkozott. 1930-ban férjhez ment Someșan Laurean egyetemi tanárhoz. a berlini Egyetemen képezi tovább magát. Az 1940-ben bekövetkezett események hatására a család Kolozsvárról Szebenbe, majd 1944-ben Brassóba költözik.

1946-ban kezd tanítani a Református Kereskedelmi Líceumban. 1950 és 1960 között a brassói 4-es számú Magyar Vegyes Líceum tanára, majd nyugdíjazásáig (1967) az Unirea Líceumban történelmet és földrajzot tanít. Nyugdíjazása után a brassói Református Nőszövetség elnöke, megírta a Református Templom történetét.

2002. november 17.-én hunyt el.

Dr. Szikszay Jenő

Magyarpéterfalván (Kisküküllő megye) született 1921. október 19.-én. Tanulmányait Balázsfalván végezte. A Kolozsvári Tudományegyetem Filológiai Karán magyar-olasz nyelvből tanári oklevelet szerzett. 1942-1944 között magyar állami ösztöndíjjal a bolognai egyetemen tanult, ahol doktori fokozatot nyert. Az 1944-1945-ös tanévben a kolozsvári Piarista Főgimnázium tanára, 1945-ben kinevezik a brassói Római Katolikus Főgimnázium tanárává. 1948 és 1960 között a 4-es számú Magyar Vegyes Líceum, majd az Unirea Líceum tanára. Diákjaival megszerettette a népdalokat és a verseket. Létrehozta, és haláláig vezeti az Arany János Irodalmi Kört. A Brassói Lapok külső munkatársa, számos cikke jelent meg a Korunkban és a Hétben is. Nagyszerű előadásokat tart az iskolában és a Redutban. “ Tragikus körülmények között “ halt meg 1977. április 11.-én, Húsvét másodnapján. 1999-ben post mortem kapta meg az 1956-os emlékérmét és emlékkönyvet a magyar nép érdekeiért végzett munkásságáért. A kitüntetést személyesen Göncz Árpád, az akkori elnök adta át feleségének a Parlament épületében.

Veress Béla

Türön (Alsófehér megye) született 1907 február 12-én. Édesapja római katolikus kántor tanító igazgató volt Székelyudvarhelyen. Elemi iskoláit Türön, középiskoláit a

Székelyudvarhelyi Római Katolikus Főgimnáziumban végezte. A Kolozsvári Tudományegyetem Történelem-földrajz karán tanári oklevelet szerzett.

1929-1935 között a Székelyudvarhelyi Római Katolikus Főgimnázium helyettes tanára. 1935 szeptember 1-én áthelyezték a Gyulafehérvári Majláth Főgimnáziumba, ahol a titkári tisztséget is betöltötte. 1938-tól a Brassói Római Katolikus Főgimnázium tanára. 1948-ban átveszi az iskola igazgatását dr. Wildt Józseftől. 1950-1954 között a brassói Óvónőképzőben tanít. 1954-1955-ös tanévben a 4-es számú Magyar Vegyes Líceum tanára. 1955-ben áthelyezték a brassói Pártiskolába, ahol 1968-ig, nyugdíjazásáig tevékenykedik, közben az Unirea Líceumban is óraadó.

1995 április 25-én elhunyt.

Zsidó Dónát

1909. február 15.-én született Kézdivásárhelyen. Elemi és középiskoláit szülővárosában végezte. 1928-ban a brassói Andrei Şaguna líceumban érettségizett. A magyar középiskolák végzettjei az Anghelescu-féle törvény által előírt bacalaureátusi (érettségi) vizsgát idegen tanárokból álló bizottság előtt, minden tantárgyból román nyelven tették le. A kézdivásárhelyiek a Şagunában érettségiztek. A 16 jelentkezőből négynek sikerült átmennie. Egyetemi tanulmányait a kolozsvári Tudományegyetem matematika-fizika szakán végezte, s közben elvégzi a pedagógiai szemináriumot. 1933-ban a Piarista Líceumban tanít, 1934-1948 között a brassói Római Katolikus Főgimnázium tanára, 1960-ig a Magyar Vegyes Líceum, majd az Unirea magyar tagozatán tanít egészen a nyugdíjba vonulásáig, 1971-ig. Már Kolozsváron is vezette az iskola cserkészcsapatát, majd Brassóban a Főgimnázium cserkészcsapatának a parancsnoka egészen a megszüntetéséig (1939). 1947. szeptember 1-től a Főgimnázium pedagógiai igazgatója. 1949 és 1953 között az esti tagozat igazgatója.

1982. június 13.-án elhunyt.

Elemi és általános iskolai tanárainkról

Bíró József

Matematikát tanított a 15-ös iskolában, vért izzadtunk a tízesért , de matematika tudásunk megalapozása mellett a magyar identitásunkat is ugyancsak élesztgette. Szigorú tanár volt akit nemcsak tiszteltünk, hanem szerettünk is. 1922-ben született Brassóban és meghalt 2000-ben.

Feljegyezte Dudás Mária.

Ménessy Erna

Megértett minket, az iparosok gyermekeit, akik óvtuk a nyelvet a megfakulástól. Kellemes jelenség volt, dallamos hangján, szívvel olvasta fel az olvasmányokat. Megtanított bennünket a tíz legfontosabb nyelvtani szabályra, a fogalmazás megszerkesztésének a menetére, a fogalmazások értékére. Szeretettel emlékszünk vissza a vele töltött órákra.

Feljegyezte Dudás Mária.

Régeni Kovács Ida

1925. február 13-án születtem Ikafalván, Kovászna megyében. 1946-ban végeztem a székelyudvarhelyi tanítóképzőt. A tanítóképző elvégzése után Keresztvárra (Teliu, Brassó megye) a Református Felekezeti Iskolába helyeztek. Keresztváron mentem férjhez 1947-ben Régeni Mihályhoz, és ott született első gyermekem, Ancsika 1948. augusztus 17-én.

1948. szeptember 15-én már Brassóban folytattam a tanítást a 7-es Számú Evangélikus felekezetű magyar iskolában. 1950-ben született István fiam.

1963-ban az önálló magyar 7-es iskolát megszüntették, és átköltöztették a magyar tagozatot a 8-as Számú Általános román iskolába, itt folytattam tanítónői tevékenységem. Majd a Steagu Roșu negyedi 10-es Számú Általános Iskolában tanítottam nyugdíjazásomig, 1980-ig.

Kollégáim voltak: Sorbán Piroska tanítónő, Damó Baba tanítónő, Hoffman Böske tanítónő, Korom Kálmán tanító, Szikszai Éva tanítónő és sokan mások.

34 évet tanítottam, 9 generációt. Most 91 éves vagyok, és fiammal együtt lakunk Brassóban.

Szeretettel emlékszem vissza a szülői bálókra és a volt tanítványaimra.

Feljegyezte Dr. Régeni István.

Salmen Olga

Brassóban született, magyar édesanya és német édesapa gyerekeként. Iskoláit német nyelven folytatta, Kolozsvárott végzete a tanítóképzőt. 19 éves korában kezdett tanítani. Pályafutását Magyarországon kezdte, majd a háborús körülmények hazaszólitották.

Az édesanyja tulajdonában lévő üzlethelyiségből az akkori hatóságok hozzájárulásával létrejött a brassói 16-os általános Magyar nyelvű iskola, amely 1960-ban alakult át román-magyar tannyelvű 15.számú iskolává, ahol mi is tanultuk a betűvetést, a számolást és különböző elemi foglalkozásokat, amelyek máig hasznunkra váltak.

Olga tanító néni mindvégig szeretettel, sok türelemmel és felelősségtudattal végezte nevelői-oktatói munkáját, amely a hivatása is volt. 53 éves korában nyugdíjba vonult, azóta inkább a családjának szentelte idejét, de ugyanúgy bárkinek, aki segítségét kérte.

Feljegyezte Dudás Mária.

XIF osztály végzősei 1965-1966.

Bács Rozália

Balint Lajos

Balogh Hajnal

Bányay Emőke

Birta László

Bőjte László

Császár Irén

Dávid Erzsébet

Dobos Elvira

Főri Ilona

Forró Karolina

Fűr. István

Gotschman Klára

Gyenge Klára

György Éta

Hószó Ilona

Karácsonyi Ibolya

Kicsid Gábor

Kovács Valéria

László Veronika

Lázár Mária

Marossy Erzsébet

Mihály László

Mihály Margit

Molnár Ágnes

Nászvadi Ilona

Orbán Judit

Órdög Magdi

Pál Ibolya

Paulus Mária

Ravasz Margit

Régeni Mária

Siskovits István

Soos András

Soos Margit

Szántó István

Szász Oly

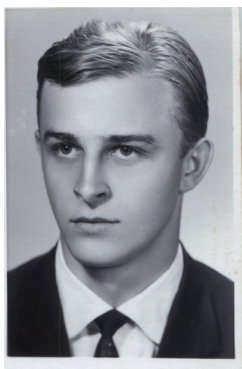
Szűcs Marianna

Vajna Hajnal

Osz. Pásztor Livia

Bálint Lajos

1948. december 23-án születtem Brassóban. Az elemi iskolát a 16-os iskolában végeztem, amit aztán 15-össé alakítottak, ahol V-VII. között Dobolyi István osztályában jártam. Nagy szeretettel emlékszem Mihály Domokos igazgató tanár úrra, Ménesy Erna magyar tanárnérra. Osztálytársaim voltak: Pásztori Géza, Szabó Jenő, Gotsman Klári, Molnár Ági, Szabó Mancika, György Eta, Jónás Erzsébet, Dudás Mária, Harkó Hajnal, Lukács Ibi.

Felvételi után, 1961-1962-től az Unirea liceumba kerültem új osztálytársakkal, Pásztor Livia osztályába. Egész érettségiig ebben az osztályban voltam. Kedvenc tanáraink közül megemlíteném Birta Imre bácsit és Reiff Piroskát, akit minden húsvétkor meglocsoltunk, hogy megkapjuk az átmenő jegyet oroszból. Ezekben az években hosszas barátság alakult ki köztem, Birta Laci és Kicsid Gabi között.

Középiskola után jöttek a nehéz évek kalváriája. Temesvárra az állatorvosira felvételiztem, magyarul, ahol csak akkor alakítottak magyar felvételi bizottságot, ha legalább 3 felvételiző kérvényezte ezt. Végül voltunk hárman magyarok, de bizottság nem volt, így a mi dolgozataink kijavítás nélkül maradtak. Ez azt jelentette, hogy egyetem helyett katonaság várt rám. Nagy ismerettséggel sikerült elhalasztani a katonaságot, de pár hónap múlva ismét jött a behívó. Egy kapitány arról próbált meggyőzni, hogy Bukarestbe menjek a katonai orvosira, mert ide könnyebb bejutni. Fogászati szakra felvételiztem románul, 6 helyre 178 jelentkező volt, persze nem sikerült ez sem. Végül besoroltak katonának Ploiești-re, ahol, mivel orvosira felvételiztem, elküldtek egészségügyi iskolába a katonaság keretén belül 1968-ban. Temesváron végeztem el az egészségügyi iskolát.

Katonaság után Székelyudvarhelyen egészségügyi technikumot végeztem, ahol kérvényezni kellett, hogy románul felvételizhessek. Sikeresen bejutottam és két év után megkaptam a kihelyezést a Csíkszeredai Megyei Kórházba. Nagyon tetszett a Csíkszeredai Megyei Kórház ortopédia szakja, de lakás hiányában végül visszakerültem Brassóba. A Brassói Megyei Kórházban dolgoztam az ortopédia szakon 1973-tól nyugdíjazásomig.

1976-ban megnősültem, elvettem Dávid Ibolyát. Két gyermekünk született: Emese és Csilla. Sajnos feleségem 2014-ben elhunyt. Van két unokám, mindkét lányomtól egy-egy: Tamás, Emese fia, Inez pedig Csilla leánya.

Lényegében azt mondhatom, hogy azt, amit az ortopédián csináltam szeretettel és nagy odaadással tettem. Nem éreztem fáradtságot a munkám alatt. Minden nap újabb és újabb sikereket könyveltem el. Sok ember életét mentettem meg, a legmegrázóbb eseményeket az 1989-es forradalom alatt éltem át, rengeteg sebesültet, életükért küzdő embert láttam.

A sors nem kímélt engem sem a megpróbáltatásoktól, de a családi békességet és harmóniát az unokák nagyban tudják pótolni és helyreállítani.

Bányay
(Szabó)
Emőke

1948 január 22-én születtem Sepsiszentgyörgyön. Tisztviselő Édesapám áthelyezésével családuk is Brassóba költözött. Így már ötéves koromtól az érettségiig Ördög Magdi, Birta Laci, Kémenes Éva, Bakó Marika óvodás, illetve iskolás társaimmá váltak.

Az ötödik osztály elvégzése után, az akkor már államosított, volt Református Általános Iskola lebontása miatt, a hatodik és hetedik osztályt a Kolostor utcai, 6-os számot viselő Általános Iskolában (a mai Áprily Lajos Főgimnázium), a középiskolai tanulmányaimat az Unirea Líceumban folytattam.

A Brassói Pedagógiai Főiskolán szerzett biológia szakos tanári oklevéllel választott, első munkahelyem a Gyimesközéplaki Általános Iskola volt.

Itt szeretném megjegyezni, hogy még tanulmányaim befejezése előtt, hosszabb udvarlási periódus és eljegyzés után, 1971 áprilisában férjhez mentem Szabó Károly Attila ötödéves mérnökhallgatóhoz, s így választhattuk kihelyezésünkkel előre tervezett lakhelyünkül Csíkszeredát.

Rövid gyimesi ingázásom után, jóváhagyták áthelyezésemet a Csíkszentkirályi Általános Iskolához.

1972-ben megszületett Emőke leányunk, majd 1973-ban Juditkánk.

1978-ban áttelepedtünk Sepsiszentgyörgyre, mivel akkor indult be itt a szerszámgépgyártás, férjemnek végzettsége is szerszámgép- és szerszámtervezés lévén. Így kerültem annyi év múltán vissza szülővárosomba.

Huzamosabb ideig Gidófalván, 1988-ban bekerülvén Sepsiszentgyörgyre, előbb a Váradi József Általános Iskolában, majd nyugdíjazásomig a Kis Árpád Általános Iskolában tanítottam, utóbbinak egy bizonyos időszakban igazgatója is voltam.

Nagyobbik leányunk, Emőke, a Sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium angol, férje a Plugor Sándor Művészeti Líceum magyar tanára. Két gyerekük: Emőke XII. osztályos, Miklós Károly X. osztályos tanulója az említett Kollégiumnak.

Kisebbik leányunk, Juditka lépett örökömbbe, a Gidófalvi Csetz János Általános Iskola magyar-angol szakos tanárnője, férje ott állatorvos. Két gyerekük: Judit Júlia IX. osztályos a Sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceumban, Zsolt Attila VI. osztályos Gidófalván.

Unokáink végtelen szeretete és ragaszkodása bearanyozzák életünket!

Most, amikor e jeles ünnepségre készülődve, emlékeink felelevenítése közben, nézegetem az egykori fényképeket és olvasgatom az emlékkönyvembe osztálytársaim és tanáraink beírásait, örömmel nyugtázom, hogy úgy értem életem eme jelentős eseményéhez, az 50. éves érettségi találkozóhoz, hogy csak a legmélyebb szeretet és ragaszkodás érzése tölti el szívemet.

Adj Isten, hogy egészségben tudjunk még többször is találkozni és együttlétünknek örülni!

Birta

László

Visszaemlékezések – Birta László 2016.01.20.

Többszöri fogorvosi sikertelen felvételi után végül a fogtechnikusi pályára kerültem 1970-ben. Még ebben az évben október 6-án Predeálra kerültem hegyivadász katonának. 1972. február 14-én szereltem le. Szerencsém volt, mert itt kötelezően megtanultam a foghúzást és más fogászati kezeléseket. Mint az egység szanitéce, nagyon sok székely katonatársamon segítettem, kimentve őket a megalázó kiképzés alól. Leszerelésem után a Brassói Fogászati Központban több száz embernek adtam vissza a mosolyát. A 29. születésnapomon édesapám köszöntött és megkérdezett arról, mennyi pénzem van. Felajánlva, hogy pénzemet megőrzi, mert bár megnősülni soha nem késő, de harminc éves korban el kéne kezdeni a családalapítást. Az akkori időkben családot alapítani nagy felelősség volt. Szerencsémre Miskolcon olyan társat találtam, aki hajlandó volt három gyereket vállalni, amiből végül 3 lány és 2 fiú lett. 1978-ban kezdődött új életem, ami nagyon „sűrű” volt. Új ország, város, állampolgárság, munkahely, egymás utáni gyerekek, majd építkezés. 1981-től egy 15 fős fogtechnikus tanlabort kaptam gyakorlati és elméleti oktatóként. Több száz fogtechnikus került ki innen az ország különböző területeire. A rendszerváltoztatás után a maszek-világ még több elfoglaltságot és bizonytalanságot adott. Szerencsémre munkatársaim, főnökeim, volt tanulóim azért még most is nyugdíjasként számítanak segítségemre. A mai napig is hetente egy napot volt munkahelyemen töltöm, több-kevesebb munkával, meg 4 óra elméleti oktatással.

Elégedetten tekintek vissza az elmúlt évekre: két biológus, két tanár, egy mérnök gyerekem megajándékoztak eddig hat unokával. Reménykedem abban, hogy még tovább szaporodunk. Több száz embernek adtam vissza a mosolyát és több száz embernek adtam szakmát.

A találkozó szervezés és az emlékkönyv megmozgatta emlékeimet. Elővettem a több száz cipősdoboznyi fényképet, melyeket szüleimtől örököltem. Gondolom az emlékeim, mint tanár-gyerekek mások, hiszen tanáraink nekem sokkal közelebbiek, mivel szüleim kollégáiról de még inkább barátairól van szó.

Gyerekként nem volt jó érzés tanár-gyerekek lenni, mert mindig megkülönböztetést éreztem: akár pozitívan, akár negatívan az iskolában, na meg otthon. A fényképeket nézve előjöttek a tanári arcok. Egy mély emlék 1956 októbere. Kevés tanárnak volt ez időben

rádiója. Nálunk álltak körül az eszközt szünetben és tanítás után. Gyerekként nehezen értettem, aggódó arcukat.

Édesapámról

Főhadnagyként került haza 1946-ban Németországból. Brassóban kellett jelentkeznie a Fekete Kaszárnnyában. Több napig tartott a leigazolás és ezért bekérezkedett éjjelre a zárdába (a mostani zeneiskola). Itt az apácák kérték, hogy tanárhiány miatt maradjon Brassóban. Engedett kérésüknek: gondolván elég nagy a város és itt nincs negatív múltja. 1948-ban őt javasolták a dél-erdélyi iskolák államosítási biztosának és innen kezdődik az, amit nem írtak le sehol. Bukarestben a kultusz minisztériumban egy kis szobát jelöltek ki neki. Ő a dél-erdélyi és barátja Erdélyi Gyula tanfelügyelő az észak-erdélyi magyar egyházi iskolák iratait kellett átdolgozniuk. Folyt az adminisztráció és közben édesapám aktatáskájából elővette szalonnáját és falusi kenyérét, majd csíki bicskás módra elkezdtek falatozni. Falatozás közben váratlanul belépett a kultusz miniszter. Édesapám katonás módra felállt, mire a miniszter bocsánatot kért és bízta, hogy folytassa az evést. Édesapám bicskája végére szúrt egy levágott szalonnát és kenyeret, majd felajánlotta a miniszternek. A miniszter elfogadta.

Gotsman

Klára

1948. június 19, Maksa, Kovászna megye

Általános iskolai tanulmányaimat a brassói 16-os számú (I- II. osztály), a 19-es (akkor 6-os) számú (III-V. osztály) és a 6-os számú (VI-VII. osztály) általános iskolában végeztem. Az érettségi után a kolozsvári Babeş Bolyai Tudományegyetem bölcsészeti karának magyar nyelv és irodalom szakán szereztem oklevelet. Tanárként dolgoztam 1972-től. Előbb a Kovászna megyei Futásfalván, Kézdivásárhelyen, Kökösen és Hidvégen, a brassói 15-ös Általános Iskolában, majd az utolsó 20 éven át a brassói Áprily Lajos Főgimnáziumban. 1997- 2007-ig betanító tanárként jelenkori magyar nyelvet, nyelvtörténetet és módszertant adtam elő a brassói Transilvania Egyetem Bölcsészkarán.

1973-ban kötöttem házasságot Pásztori Gézával. Két gyerekünk született, Géza, elektromérnök és Anna-Mária, közgazdász- tanár.

Nyugdíjasként kirándulok, gombászok, kertészkedem, olvasok.

Gábor Császár Iré

Ezt a történetet nem én, hanem az elmúlt 50 év írta, én csak megpróbálom röviden elmesélni. Érettségi után egy 6 hónapos titkárnői képzésen vettem részt. Majd az 1966-1967-es tanévben Nagybányán felvételiztem a Tanárképző Főiskolán román-orosz szakra, ahol felvételt nyertem. Az első tanév végén a latin vizsgám nem sikerült, lehetőségem lett volna még 2-szer megismételni a vizsgát, de úgy döntöttem, hogy nem élek ezzel a lehetőséggel és abbahagyom. Ebben az elhatározásban a fiatalkori lázadásom és a szerelem játszott közre. A szüleim nagyon szerettek, féltettek de soha nem kényszerítettek semmire, amit én nem szívesen csinálok, elfogadták a döntéseimet. Hazatérésem után 4 évig 1968-1972-ben a brassói postahivatalban a nyugdíjosztályon dolgoztam. Diákéveim alatt visszahúzódó lány voltam, de kikerülve a nagybetűs életbe teljesen megváltoztam, megtapasztaltam, hogy az életben mindenért keményen küzdeni kell, csak így lehet célba érn.

1968 év tavaszán egy esküvőre kaptam meghívást, mint koszorúslány, az ott megjelent koszorúsfiú ismerősnek tűnt. Kiderült 8 év telt el, hogy nem láttuk egymást, az elemi iskolában osztálytársak voltunk. (Sc.gen. de 7 ani Brassó, igazgató Kémenes J.) A fiú neve Gábor Áron. Ebből a találkozásból szerelem lett első látásra, már akkor éreztük minket egymásnak teremtet az Isten. 3 hónap elteltével 1968 őszén összeházasodtunk és megfogadtuk jóban-rosszban mindhalálig. 1969-ben fiú gyerekünk született.

1971-ben Brassóban nyílt egy új szakközépiskola "Liceul Industrial Nr 2" szembe az Uzina Nr. 2. gyárral, a Zajzoni út végén. A titkárnői álláshirdetésre több románajkú jelentkező közül engem vettek fel. Ebben a szakközépiskolában dolgoztam 20 évet. Szerettem a munkámat és azt, hogy művelt értelmiségi emberek között dolgozom.

Ahogy teltek az évek egyszer azt éreztük az élet egy stoptáblát mutatott nekünk, ami azt jelentette eddig túrtünk és nem tovább. Egy kibúvót kerestünk a kommunizmus szorító gyűrűjéből egy jobb megélhetés reményében. Ez az elhatározás abban a korszakban nagy bátorságnak számított, mert ha nem sikerül komoly börtönbüntetéssel és tortúrával jár. A férjem 2-3 évenként kérelmezte az útlevelet, de mindig elutasították. Végül kitaláltuk, hogy az édesanyjával közösen kérelmezze, a férjem pedig úgy legyen feltüntetve, mint a beteg, idős édesanyja kísérője. Sikerült.

Kiutazott Magyarországra és többet nem tért vissza, disszidált. Én búcsúzáskor halkan "Jó szerencsét" kívántam, amit akkor úgy éreztem nagy szükség lesz rá, szemünk szárazon nem maradt. 1992-ben, a Forradalom után, a fiammal együtt családjegyesítés

címén érkeztünk Magyarországra. Talán a sors akarata volt, hogy a szép szülővárosunkat, az égis égis hegyeket elhagyjuk és a Magyar égis égis rónaságon keressünk egy új otthonot. Azóta itt élünk, már több mint 25 éve, a település neve KECEL. Ez a település az ország déli részén fekszik, a Duna és Tisza között, lakossága 8000 fő, 12 éve várossá nyilvánították. Az itt lakók szőlő-, gyümölcs termesztéssel, gazdálkodással foglalkoznak és magánvállalkozók.

A férjem egy magántulajdonban lévő cégnél dolgozott mint fejlesztőmérnök. A fiam szakgimnáziumot végzett, szerszám-lakatos és ebben a minőségben dolgozott a férjemmel együtt. Külön háztartásban él. Mikor én Magyarországra érkeztem a cég tulajdonosa számomra is felajánlott egy titkárnői állást, de nem fogadtuk el. Még pedig olyan megfontolásból, ha ez a cég tönkremegy, vagy megszűnik a férjem munkaviszonya, akkor mindkettőnknek távoznunk kell. Ebben az esetben egyikünknek sem lesz jövedelme és ezzel a megélhetésünket kockáztatnánk. Én mint bolti eladó kaptam állást és ott dolgoztam nyugdíjazásomig.

44-évesen újrakezdeni az életet a nulláról nem volt könnyű feladat. Itt nem számíthattunk senkire: nincs szülő, nincs barát, kizárólag csak egymásra számíthatunk, még erősebben egymásba kellett kapaszkodjunk. A mindennapi megélhetés mellett (új fészekrakásba) saját otthon teremtésében kellett gondolkodnunk. Az első években egy tanyát vásároltunk, mivel még nem voltunk biztosak abban, meddig lesz itt állásunk és, hogy itt fogunk-e letelepedni. Bizonyítani akartunk a magunk és mások számára, hogy hátrányos helyzetből is lehet előnyt kovácsolni.

Jelenleg a település központjában, egy 155 négyzetméteres emeletes kertes házban, szép nyugodt környezetben éljük a nyugdíjas éveinket. Megélhetési gondjaink nincsenek. Sokat köszönhetek a férjemnek, aki nemcsak kiváló tudású mérnök szakember, hanem szerető férj és apa. Ha életem során elbizonytalanodom, ő az, aki megvigasztal, biztat és lelki támaszt nyújt. Úgy érzem életem során engem az Isten a tenyerén hordozott, igaz nem szidtam azért amim nincs, hanem mindig hálát adtam azért amim van.

Szüleink minden vagyona a kommunizmus martalékává vált (ház, föld, berendezés) stb. Hagyatékul kaptuk a szeretetet, a tiszteletet és a szép emlékeket, ezt már nem veheti el tőlünk senki.

Erdélyi származásomra büszke vagyok, ennek gyakran hangot is adok. Ma bármelyik országról legyen szó, bennem egy kettős érzés uralkodik, mert az egyik a szülőföldem, a másik az otthonom. Ezt az érzést nem tudom különválasztani, mert az emlékek összefonódnak.

Ha egymástól távol vagyunk, akkor is mindannyian ugyanazt az utat járjuk: az ÉLET ÚTJÁT. Tamási Áron poétikája vigasztal, megnyugtat” Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

Köszönet a lehetőségért Fröhlich Lajos volt osztálytársamnak, aki felvette velem a kapcsolatot és lehetővé tette, hogy írjak az életutamról.

Egy bükk és egy fenyő.

Úgy összeforrtak ők,

Ahogy csak lelkek forrnak össze néha,

Egymást halálig híven szeretők.

A bükk a nő,
A fenyő tán a férfi.
Ez áll szikáran, míg a bükk elomló,
Ölelő karjaival átaléri...
Így öregedtek meg:
Egy örök ölelésben. (Reményik Sándor)

Tisztelettel üdvözlöm minden volt kedves tanáromat és osztálytársamat.
Kecel, 2016. március 7. Gábor Császár Irén.

*Férfi
Alona
(Raduch
Zsoltné)*

1962 őszén kerültem Olthévízről Brassóba, a magyar líceum VIII. osztályába. Előbb bentlakó voltam, ami ismerkedést és barátkozást jelentett sok hozzám hasonló sorsú diákkal. A bentlakás megszűntetése után egy ideig családoknál kaptam szállást, majd nagynénémnél laktam.

Tizedik osztályosan, 1964. őszén életre szóló esemény történt: megismerkedtem későbbi férjemmel, aki az „esti” párhuzamos osztályába járt, s akivel 17. születésnapomat már együtt ünnepeltük, s akivel, 1969-ben kötött házasságunk óta együtt vagyunk.

Az 50 évvel ezelőtti érettségi után irodai állást kaptam, s miután férjem is kenyérkereső lett, melléje társultam: a brassói magyar evangélikus egyházban lettem – lelkész férjem mellett- gondnok.

Házasságunkat Isten két gyermekkel áldotta meg: Réka ma óvónő Brassóban, Ákos sportolóként (korosztályos úszóbajnok volt) Magyarországra került, ott tanult, ott alapított családot, és ott dolgozik a G.E. logisztikusaként. Lányunk férje Szotyori Róbert, fiunk felesége Kovács Eszter. Nagy örömeinkre van két unokánk: a 10 éves Emma Zsófia, és az 1 éves Vilmos Konrád.

Néhány sorban összefoglalt életem lényege –többes számban kifejezhető: szeretetben élünk, és küzdelmek, gondok ellenére is, (férjem és én nyugdíjasként is) elégedettek, hálásak vagyunk mindenért Istennek, néhai szüleinknek, iskolánknak és nevelőinknek, barátainknak mindazért, amit általuk, tőlük kaptunk.

Für István

1948 január 10-én láttam meg a napvilágot. Az édesapám mester volt a „Steagu Roşuban”, Kamion gyárban, édesanyám a háztartást intézte ugyanis hárman voltunk testvérek, két nővérem, akik 1941 és 1942-ben születtek.

Az elemi iskolát a 7-es számú iskolában végeztem, most négy éve tartottuk meg az 50 éves találkozót Páll Ibolyával, Pünkösti Istvánnal, Piroska Istvánnal, Barkó Gyurival, Naszvadi Ilonával és Erős Mártonnal.

Középiskolába az Unirea Liceumba jártam. Mit is írhatnék ezekről a szép évekről. VIII és IX osztályban Kerekes Bélával voltam padtárs, akivel és akinél nagyon sokat gombfociztam. Majd a X és XI-ben Birta Lacival voltam padtárs. Hát igen Lacival nagyon sokat bicikliztünk. X.osztály végén nyári szünetben elmentünk Kicsid Gabihoz Imecsfalvára onnan Kézdi-Bálványos, Bixád, Tusnád, Csíkszereda-Dálnok, Szentkeresztbánya, Udvarhely, Barót, Nagy Ajta ezt az utat biciklivel 8 nap alatt jártuk be. Kb. 450 km. Nagyon szép élmény volt és gyönyörű tájak. Az érettségi után augusztusban már munkába (angazsáltam) álltam a 2-es üzembe ahol sógorom szekciófőnök volt. Ebben az időben elvégeztem egy rajz technikai iskolát estibe, nappal egy Borwork eszterga gépen dolgoztam.

1967 májusában besoroztak katonának Bîrládra, Moldva szívébe, velem volt Brezina András jó barátom. 1968 decemberében szereltünk le 4 hónapot kellett többlet üljünk, mert akkor volt az, hogy az oroszok „URSS” lefoglalták Csehszlovákiát.

Már 1969 januárjában munkát vállaltunk Brezina Bandival a tehergépkocsi gyárban, ahol még 20 évet együtt dolgoztunk.

1987-ben a Drámai színházhoz szerződtem és itt igazi színészi életet éltem még 20 évig. 1972-ben megnősültem, egy fiunk van aki most 43 éves, 1974-ben vettem az első kocsimat, amit már 6-szor lecseréltem, nagyon sokat jártam külföldet. 2007 februárjától a feleségemmel együtt nyugdíjasok vagyunk, éljük nagy szeretetben a csendes, olykor izgalmas életünket.

Gyenge Klára

A brassói 4-es számú magyar gimnáziumba szeretett volna beíratni édes, jó apám. Többszöri próbálkozás után az igazgató megunt a sok zavarást, és na, jó, na, beírjuk a leányzót, de ön miért nem viszi Barótra? – Mert nagyon szeretném, ha ebbe az iskolába járna.

Hát így kerültem Reiff Pista bácsi V. osztályába. A kezdet nagyon nehéz volt egy vézna, kistermetű, faluról jött leánykának. A Katalin utcai bentlakásba kerültem, ahol én voltam az egyedüli „kislány”, a többiek mind nagyok, VIII. osztálytól felfelé. Velem játszottak, öltöztettek, mert a szekrényben sem tudtam boldogulni, a polcot nem értem fel. Nem értettem, hogy miért kell délután mindenkinek együtt tanulni (szilencium), sokszor nagyon szomorú voltam, és sokat sírtam, főleg a szüleim után. Jött a betegség, mandulaműtét, majd az orvos parancsára az V. osztályból való kilépés. Következő évben ott folytattam, ahol abbahagytam, újra V. osztály, de most már Hild Mária osztályában. Új erőre kaptam, ment minden, mint a karikacsapás, megszoktam a keserves, a szülőktől távoli életet, önállósulni kezdtem. Aztán jött az abszolváló vizsga, majd az Unirea Líceum VIII. osztálya, persze a humán, mert a reál nem az én erősségem. Zsidó tanár úr megértett minket: „mindenki azt tanulja, amit szeret”. Jókat beszélgettünk órák alatt, de tanultunk is, úgy „szerethetően”. Egy alkalommal, amikor már kinnlakásban voltam, és legtöbbször egyedül, mert a házi néni több hónapra elutazott, tanultam a mértant, és felrajzoltam az ábrát a kamraajtóra – és szó szerint bemagoltam, „elég jól ment”. Zsidó tanár úr az óra elején felrajzolta az ábrát, de pontosan fordítva, mint ahogy én azt magtanultam. Felszólított, mennék ki a táblához és oldanám meg a feladatot. Hátrafelé sétálván, nekem háttal, fogtam a szivacsot és beletöröltem a közepébe. – Hát maga mit csinált, Klára. – Én felrajzolom, ha nem baj. – Na, csináljon, amit akar. És sikerült a felelés.

Tanáraink nagy tekintélynek örvendő, jól felkészült, hatalmas tudással rendelkező emberek voltak. Felnéztünk rájuk, és nagyon szerettük őket. Dankó Irén földrajztanárnőt nem igazán „bírtam”, mert a hajam miatt nagyon szokat szidott, sőt, még meg is cibálta azt. Papp József tanár úrral sem volt valami jó a viszonyom, természetesen a matek miatt. Szikszai tanár úrnál minden dolgot javításakor le kellett írnom az ábécét, mert az írásom nagyon csúnya volt – és ma is az. Nem sorolom név szerint kedves tanárainkat, de mindenki a szívemben maradt, és akárhányszor rájuk gondolok, könny szökik a szemembe. Elmúltak már a szép idők, soha nem jönnek már vissza. Lassan megöregedtünk, de az a jó, ha nem veszünk tudomást róla. Még éljünk egy kicsit, hogy találkozhassunk.

Kicsid
Gábor

1948. április 2-án születtem Imecsfalván, Kovászna megyében Kulák családból, aminek tudhatóan volt is elég problémám az életben.

Az óvodát és elemi iskolát szülőfalumban végeztem. I-IV osztályos elemi iskolában, az iskola épülete (1875) a Székely Nemzeti Múzeum egy része, amit özv. Cserey Jánosné Zathureczky Emília alapított. Fehér Árpád volt a tanítóm, egy nagyon szigorú tanító bácsi, akire még most is szeretettel emlékszem. Jó tanuló voltam, de nem avattak pionírnak a kulák származásom miatt. Az első díjat mindig az egyik pártaktivista leányának adták. Mint gyermek mély nyomokat hagyott bennem, és nagyon fájt a velem szembeni igazságtalanság. Sok hátránya volt mind a három Kicsid testvérnek, hogy kulák származásunk volt, de volt előnye is, mert kénytelenek voltunk más tartományban folytatni tanulmányainkat, így kerültünk be mind a hárman az V. osztálytól Brassóba.

Az V. osztályt a 6-os elemi iskolában kezdtem, a volt református templom udvarán, amit rá egy évre a templommal együtt lebontottak. Itt avattattam pionírnak magamat, ami úgy történt, hogy egyszer Kancsár Etelka tanárnő, aki a pionírok osztagvezetője volt, megkérdezte, hogy pionír vagyok-e vagy nem, mire az én válaszem az volt, hogy igen. Persze jött a következő kérdés, hogy hol a nyakkendőm, mire én azt válaszoltam, hogy az internátusban felejtettem. A tanárnő erre azt mondta, hogy mars és hozd a nyakkendődet. Én elmentem az első könyvüzletbe, és vettem magamnak 5 lejért egy pionírnyakkendőt, ettől a perctől VII. osztály végéig aktív pionír lettem.

A volt Áprily Lajos iskolában folytattam az iskolai tanulmányaimat, Birta tanárnő osztályában. Felvételi vizsgám sikeresen végződött, így kerültem az Unirea Gimnáziumba, a Pásztor Livia osztályába. X. osztálytól a humán szakot választottam, ugyancsak Pásztor Livia osztályfőnöksége alatt. Matematikát Zsidó Dónát tanított, és nem tudom elfelejteni azt a történetet, mikor egyszer feleltetett. A táblára másképpen rajzolta fel a háromszöget, mint ahogy én a házi feladatban megoldottam, erre én elkezdtem forgatni a fejem, hogy a megfelelő pozícióban lássam a háromszöget, mire a tanár azt mondta: Kicsid fiam, ne a fejed forgasd, hanem az agyad, ezután kaptam egy nagy 5-öst. Az első két évet az iskola internátusában laktam, ahol Bálint Gábor volt a felügyelőnk, szigorú ember volt, aki nagy rendet tartott az internátusban.

Tornatanárom, Újsági Gábor választott ki kézilabdázni, hogy az iskolák közti bajnokságon mi képviseljük a 6-os Számú Elemi Iskolát. Először mint kapus kézilabdáztam. A líceumban a kézilabda tevékenységet Bakó Árpád tanárral folytattam. Párhuzamosan a brassói sportiskola klub válogatott csapatában folytattam a kézilabda tevékenységem, amelyikkel 1966-ban bronzérmet nyertem az országos bajnokságon, de már mint mezőnyjátékos. Ugyanebben a periódusban a líceum tánccsoportjában és énekkarában is tevékenykedtem.

Érettségi után, 1966-ban, felvételiztem Bukarestbe az állatorvosira sikeresen, majd bevettek a bukaresti Universitate és a román ifjúsági kézilabda válogatott csapatába. Ettől a perctől indult el a sikeres kézilabda karrierem. 1967-ben Hollandiában megnyertem az első ifjúsági világbajnoksági címet, ezután az egyetem választás elé állított, vagy járok a boncolási órákra, vagy kézilabdázom, én az utóbbit választottam, és 1967-ben már a testnevelési főiskolára jártam. 1971-ben diplomáztam a testnevelési főiskolán, utána a Steaua Club-ban kézilabdáztam mint tisz, egészen 1981-ig. 1981 őszén hazajöttem Brassóba, a téli sportok katona klubjában mint hivatalos tisz tevékenykedtem. 1990-től 2000-ig parancsnok voltam, majd ezredesi ranggal vonultam vissza nyugdíjba.

Kézilabdában elért eredményeim a következők:

1967: Hollandiában Ifjúsági Világbajnok

1970: Párizsban Világbajnok

1972: Münchenben Olimpiai Bronzérem

1974: Berlinben Világbajnok

1975: Bukarestben Egyetemi Világbajnok

1976: Németországban Európa- kupa győztes a Steaua-val

1976: Montrealban Olimpiai ezüstérmes

10- szeres romániai bajnok a Steaua csapatával.

1983-ban, 35 éves koromban befejeztem a sportkarrieremet.

Egy pár szót a magánéletemről: 1972-ben feleségül vettem iskolatársamat, Csere Ilonát, kivel boldogan éltünk 36 évig, sajnos hosszas, gyógyíthatatlan betegség után elhalálozott 58 éves korában. Házasságunkból született 1973-ban Gabi fiunk, és 1976-ban Kinga lányunk.

Visszatekintve az elmúlt 68 évre azt mondhatom, hogy úgy a magánéletben, mint szakmailag is sikeres életem volt. Jövőre kívánok egészséget gyermekeimnek és magamnak. Nagy szeretettel várom az unokákat.

László Bartha

Veronika

1948. április 9-én születtem, Homoródjánosfalván (Brassó megye). Az általános iskolát Erzsébetvároson végeztem, majd a segesvári magyar gimnáziumba felvételiztem. Itt elvégeztem a nyolcadik osztályt és a kilencedikből az első évharmadot. Szüleim Brassóba költöztek, és így én a kilencedik osztályt az "Unirea" Líceumban folytattam. Lázár Marika volt a padtársam végig amíg érettségiztünk, és akivel a mai napig nagyon szoros barátságba vagyok. Érettségi után Székelyudvarhelyre húzott a szívem. 1967 januárjától a postán kezdtem dolgozni egész nyugdíjazásomig 2003-ig.

1968-ban férjhez mentem és három gyermekünk született: 1970-ben László fiunk, aki építészmérnök, Kolozsváron végzett; 1972-ben Botond, aki sajnos 2005-ben meghalt daganatos betegségben, harminchárom évesen, és 1975-ben Tünde, aki pénzügyi főiskolát végzett.

Gyermekeink nagy örömünkre itt élnek Székelyudvarhelyen. Van öt szép unokánk: Orsolya 21 éves, Balázs 12 éves, Bálint 10 éves, László és Luca 8 évesek, ők ikrek.

Szép emlékek fűznek a diákévekhez. Hálával és tisztelettel gondolok tanárainkra, akik sok türelemmel neveltek minket. Kedvenc tanárom dr. Szikszay Jenő tanár úr volt, Veronyikának szólított.

Köszönöm a szervezőknek, hogy fáradságos munkával, nagy odaadással megszervezték a találkozót.

Mindenkinek jó egészséget kívánok, tisztelettel: Veronika.

Lázár
Mária

50 éves emlékeim

Az első soraimban hálát szeretnék adni a jó Istennek, hogy életben maradtam. A sok megpróbáltatás után talpon tudtam maradni, és ma az 50 éves találkozón lehetek. Ugyanis születésemkor édesanyám belehalt a szülésbe, és én a brassói árvaházba kerültem. 3 éves koromban örökbe fogadtak, egy nagyon jó, szerető, rendes, de szigorú családhoz kerültem, és így lettem Lázár Mária. Aztán óvodába kezdtem járni, ahol társaim voltak Manczok Ibi, Elvira, Csiki Ági, Koch Előd, Péter Géza, Sántha Jóska. Aztán jött az első osztály a 7-es iskolában, szerettem a tanító nénit- Szabó Margit- sokat szerepeltünk, szép volt. Az V. osztályt még itten jártam, aztán egy nézeteltérés folytán (Zalányi Ágnes- történelem szakos tanárnővel) átmentem a 6-os iskolába. Itt végeztem a VI. és a VII. osztályt, jó barátnőm Jani Anna lett, osztálytársaim Böjte László és Kovács Éva. Nusival a Fellegvár minden zege- zugát összejártuk. Kedvenc tanáraink Incze József magyar szakos- és Bitay földrajz szakos tanárok voltak. 1962-1966 a gimnázium éveim – vegyes érzéseim vannak, de most már csak a szépre emlékezem. Kedvenc tanárom Szikszay tanár úr volt, szerettem a verseket, szavaló versenyre is jártam. Padtársam László Veronka, barátnőm mind a mai napig. Aztán könyvelőszéki technikumba mentem.

1972-ben férjhez mentem Hurubás János mérnökhöz.

1975-ben átköltöztünk Sepsiszentgyörgyre, az autóvillamossági gyárban dolgoztunk, én a számítóközpontban dolgoztam, ahonnan 2000-ben nyugdíjba jöttem. Van egy fiam, aki egyház zenepedagógia szakot végzett a nagyváradi Partiumi Egyetemen.

1991-ben meghalt a férjem, 8 évig özvegy voltam.

Majd megismerkedtem a mostani párommal, aki nyugdíjas állatorvos itten Csíkszentgyörgyön, ahol 15 éve lakom és élek boldogan, megértésben.

Sepsiszentgyörgyön élő osztálytársaim Bartha Irénke, Bányay Emőke, Molnár Ági, Gyenge Klárka, Hargita megyében László Veronka, Kovács Vali, akikkel tartjuk a kapcsolatot hol telefonon hol személyesen.

Egészségileg- cukorbeteg vagyok.

Hálát adok a jó Istennek, hogy megérhettem és eljöhettam az 50 éves érettségi találkozóra. Örvendek, hogy találkozhatok az osztálytársakkal, barátokkal.

Köszönöm a szervezőknek a munkájukat.

Mihály
László

1948. május 2, Szentegyháza, Hargita megye

Általános iskolai tanulmányait szülőfalujában, majd Brassóban a 15-ös Általános Iskolában végezte. Érettségi után gépipari technikumban szerzett technikus oklevelet. A brassói Közzsállítási Vállalatnál dolgozott az 1993. december 6-án bekövetkezett haláláig.

1973-ban kötött házasságot László Mária Magdolna postatisztviselővel. Két lányuk született, Judit gyógyszerész asszisztens és Réka számítógépes- adatfeldolgozó. (az adatokat a felesége közölte)

Régeni
Kiss
Anna Mária

1948. augusztus 17-én született Keresztváron (Brassó megye).

Elemi iskoláját a 7-es számú magyar általános iskolában végezte, Damó Baba tanítónő osztályában.

1962-ben az Unirea Liceum magyar tagozatára felvételizett. 1964-ben a humán tagozatot választotta, Pásztor Livia osztályában érettségizett 1966-ban.

1968-ban férhez ment Kiss Sándorhoz.

1970-ben fiúk született.

Tanulmányait nem folytatta, mint kereskedelmi alkalmazott dolgozott a Központi nagy raktárban.

2001-ben özvegy maradt.

2009-ben agyvérzésben meghalt.

Aránylag rövid életében egy nagyon kedves, szeretetreméltó egyéniség volt. Emlékét mindig szeretettel őrizni fogjuk. Isten adjon örök nyugodalmat NEKI.

Feljegyezte öccse, Dr. Régeni István

*Mihály
Margit
(Barbu)
Bogárka*

Tallózás az 1962-2016-os évek eseményeiből!

1959 nyarán családom Nagybaconból Brassóba költözött, és én a 7-es általános iskolában kezdtem a VI. osztályt. A román nyelvvel egy kicsit hadilábon álltam, főleg a VII. osztályban a történelem és földrajz volt nehéz román nyelve. A VII. osztályban kaptam a Bogárka nevet nagynéném kényeztetése révén. Rosszétkü gyerek voltam, és nagynéném gyakran hozta az uzsonnát az iskolába, biztatgatva, hogy “egyél Bogaram, egyél”. Az osztálytársak, főleg Sánta Jóska, ezek hallatára, csak Bogárkának szólított. Ez engem nem zavart, így mai napig is Bogárka vagyok.

A gimnázium kezdete újabb élmény volt, új környezetben, más tanárokkal és osztálytársakkal indulni. Kedvenc tanárim Hanke néni, Birta bácsi, Kancsár Etelka voltak. A IX. osztályban Bőjte Laci volt a padtársam, számos élmény fűződik hozzá, pláne amikor a sarokba állították és az óra hátralévő részén a tanár háta mögött, különféle bohóckodással szórakoztatta az osztályt. A X. osztálytól a humán szakot választottam, kedvenc tantárgyam a biológia és kémia volt, így szerettem volna egészségügyi szakra felvételizni. A sors úgy hozta, hogy érettségi után egy Autó és Traktor kutató-tervező intézetben munkahelyet ajánlottak fel, mint rajzoló. Megörvendtem, hogy máris pénzt fogok kapni, és azonnal munkába álltam. Így kezdtem dolgozni a tervezésben, mérnökök és technikusok között, ami nagyon megtetszett, és 1968 nyarán matekórát vettem, és sikerrel felvételiztem a tervezői technikumba, ösztöndíjas eredménnyel.

A műszaki rajzban már volt gyakorlatom, így gyerekjáték volt a technikum. 1970-ben első helyen végeztem, és az igazgató arra kért, hogy maradjak vissza az iskolának dolgozni. Tetszett az elismerésük és a munkám értékelése, de elutasítottam, mert tudtam, ott csak rajzoló és tusbahúzó leszek, nem tervező. Nem lesz alkalmam fejlődésre és továbbtanulásra. Előző munkahelyemre az ICPAT-hoz (Institutul de Cercetare si Proiectare pentru Autovehicule si Tractoare) mentem vissza, és ott folytattam tevékenységemet 25 éven keresztül. Az itteni családi környezet, a kihívó szakmai megbízatások, elismerések, kulturális tevékenységek és kirándulások sok elit személyiség között, meghatározó időszak volt életemben és fejlődésemben.

A rendszerváltás után, intézetünk feloszlása, nálam is elhozta a küzdelmet a megélhetésért, és öt hónapi munkanélküliség után meghívót kaptam egy KFT-től kihallgatásra, hogy akarok nekik dolgozni, mint tervező? Nagyon megörvendtem, de ugyanakkor csodálkoztam, hogy keresnek engem, és munkát ajánlanak. Jó fizetést kaptam, amit három hónap után majdnem megdupláztak. Sokat dolgoztam, de volt értelme.

Egy kis 1,5 tonnás tehergépkocsi tervezését kiviteleztek hárman, két mérnök és én. Mikor kész volt a prototípus nem volt pénze beindítani a gyártást, és csődöt mondott. Kértem a munkakönyvemet, és amikor visszaadta, akkor láttam hiányzik belőle az öt év, amit nála dolgoztam. Egy számítógép program kft-nél találtam titkárnői állást, ami hasznomra vált, mert megtanultam dolgozni a számítógépen, de itt is feketén dolgoztattak, így kénytelen voltam más, lehetőleg állami munkahely után érdeklődni.

Megpályáztam a Transilvania egyetem Szilárdságtan Tanszékén egy technikai állást, fevéltelíztem és sikerült, számítógép és műszaki rajz ismeretet kértek, amit már jól birtokoltam. Itt dolgoztam öt évet, szilárdságtani példatárakba és könyvekbe én készítettem az ábrákat és rajzokat. 2005-ben már mehettem volna nyugdíjba, de a főnököm számítógépes tanfolyamra küldött továbbképzésre. A tanfolyam után diplomát kaptam, és akkor mondta a főnököm, hogy Öt kinevezték a doktrátusi iskola igazgatójának, és azt akarja, hogy menjek oda dolgozni a rektorátusra, azért küldött számítógépes tanfolyamra. Akkor nyílt a doktrátusi iskola, ide alkalmaztak egy nőt versenyvizsgával és egy mérnököt, akinek doktrai címe is volt. Nem jött hogy higgyem, engem vizsga nélkül helyeznek át egy ilyen helyre. Itt több volt a munka, sokszor program után is maradtam, de tekintélyes munkahely volt. Itt szinten öt évet dolgoztam, akkor a férjem nyugdíjazta magát, és én is leadtam a kérvényt, habár kértek, hogy még maradjak. Nekem többet ért, hogy a férjemmel legyek. Vásároltunk egy lakókocsit és 2010 óta jártuk az országot és Európát egész a tavaly nyárig. Büszke vagyok az egyetemen töltött tíz évre, nagyon szép emlékek fűznek hozzá, híres professzorokkal és doktrándusokkal dogoztam. Konferenciák megszervezésében segítettem, felvételi vizsgabizottságban volt beosztásom. Nyugdíjazásomkor elismerő szavakat kaptam a főnökömtől és a rektortól. Jóleső érzés volt, amikor nyugdíjazásom után is különféle rendezvényekre kaptam meghívást, és levelező barátságban maradtam sok professzorral.

Magánéletem legszebb időszaka 2002-ben kezdődött, miután férjhez mentem. Házasságunk egy kölcsönös szeretet és mágneses vonzalom alapján működik, ami az idő teltével jobban és jobban erősödik, habár ez sokaknál fordítva van. Számtalan kirándulás, külföldi utazás és szórakozás gazdagítja emlékeinket. Sajnos a sok szép és jó után, férjem betegsége 2015 novemberétől elhozta a csüggedés és fájdalom időszakát. Csak Isteni csoda és segítség változtathat életünkön, sorsunkon. Hálát adunk Istennek az eddigi 14 év boldogságért, és imádkozunk az elkövetkező napokért és órákért. A kezeléseket után most, a találkozó előtt három hónappal, férjem jól érzi magát, és ha így marad, el fogunk menni a bankettre, ha nem, akkor csak az osztályfőnöki órára fogok menni. Hátha megsegít a Jóisten és el tudunk menni a bankettre is!

Várom a találkozást és az 50 év eseményeit, főleg olyan osztálytársakkal, akikről kevesebbet tudok.

*Vaszvadi
(Vaida)
Ilona*

1948 január 21-én születtem Brassóban, óvodába a Szentpéteri útra jártam, román óvodába, hogy tanuljak románul, de nem nagy sikerrel. Elemibe a 7-es számú iskolába jártam Fröhlich Lalival, Zsigmond Líviával, Páll Ibolyával stb. egy osztályba, Régeni Ida volt a tanító nénink.

A középiskolát az Unirea-ban végeztem, humán osztályba jártam, Pásztori Livia volt az osztályfőnöknőm. Ezután a kötő gyárban dolgoztam a titkárságon majd a számítógépnél nyugdíjazásomig.

Az érettségi után rögtön férjhez mentem, született két fiam Sándor és Pál, akiktől összesen öt unokám van. Sajnos 2014. november 14-én elvesztettem kisebbik fiamat Palikát, hosszú szenvedés után.

Ezek után együtt második férjemmel gondozzuk édesanyámat és tengetjük nyugdíjas éveinket. Örömmel találkozom minden régi osztálytárssal.

Ila.

*Ördög
(Nagy)
Magda*

Ördög (Nagy) Magdolna vagyok, 1948 június 11.-én születtem Brassóban.

A 6-os iskola udvarán működő óvodába jártam Bányay Emőkével, Kémenes Évával és Bakó Marikával, akikkel 11 éven át iskola vagy osztálytársak is voltunk.

Az első osztályt az Aro melletti régi református templom iskolájában jártam, majd második osztálytól átmentem a 6-os iskolába (a volt Római Katolikus főgimnázium), ahol Adorjáni Dezső tanító bácsi tanított.

Ötödik osztályban Bitay Jenő tanár úr volt az osztályfőnököm, majd hatodik és hetedik osztályban Hild Mária tanárnő.

Nyolcadik osztályba az Unirea Középiskolába felvételiztem, ahol érettségiig Pásztor Livia tanárnő volt az osztályfőnököm.

Az órákon kívül ötödiktől tizenegyedik osztályig a Sport iskolába jártam atlétikára.

Érettségi után felvételiztem a Hidromecanica posztliceumba a műszaki tervezői technikum nappali tagozatára. Tanulmányaim elvégzése után az ICPPG ma Gazproiect vállalatnál a szakmámban dolgoztam 2007-es nyugdíjazásomig.

1971-ben férjhez mentem Nagy István autotechnikushoz és két lányunk született, Ildikó- Enikő és Melinda-Anikó. Mindkét lányom a tanári pályát választotta, a nagyobbik Kolozsváron a Babes- Bolyai tudományegyetemen földrajzot, a kisebbik a bukaresti Filológia egyetemen hungarológiát tanult. Nagyobbik lányom 1999-2004 között az Áprily Lajos főgimnázium földrajz tanára volt. Jelenleg családjával Sepsiszentgyörgyön él és tanít, van egy 7 éves Kristóf- Zalán nevű unokám.

A kisebbik lányom nem maradt a tanári pályán, jelenleg egészséges életmód tanácsadással foglalkozik.

Baráti társaságom az iskola padjaiból került ki, sokukkal ma is tartjuk a kapcsolatot.

2001-ben boldog családi életünket beárnyékolta a férjem betegsége és halála, de hála lányaim támogatásának túltettem magam a gyászon és új értelmet kapott életem. Elkezdtem kirándulni, hegyet mászni, jelenleg is több turistaegyesület tagja vagyok.

Hála a Jóistennek egészséges vagyok és nagyon várom ezt a találkozót is.

*Pál Ibolya
(Siskovits)*

Sok sok évet „jártam” iskolába kezdetben tanulóként, majd pedagógusként. Így lett az iskola szinte második otthonom.

Az érettségi találkozó alkalmából gondolataim elengedhetetlenül az iskolához és az itt eltöltött évekhez kapcsolódnak.

Az 1960-as évek diákélete a középiskolában nem volt valami rózsás. Állandó ellenőrzések, megszorítások, szigorú szabályzatok tették komorrá, szürkévé. Osztálytársaink, barátaink egy kis szerelem (de még ez is szenzációnak számított) és nem utolsó sorban tanáraink tették elviselhetővé. Talán azért is tartottunk ennyire össze. Különös hálával gondolok Szikszay Jenő tanár úrra és Kancsár Etelka tanárnőre, akik a tanítás mellett neveltek is.

Az általános iskolában töltött évek számomra a legszebb és maradandó emlékek. Az iskolát néhány lelkes ember, magyar közösségek, Korom Kálmán igazgató és szülők álmodták meg, segítették, székítették, bővítették. Reájuk is hálával gondolok. Fájdalmas emlék számomra amikor ez az iskola megszűnt. Ebben az általános iskolában törődést, szeretetet, odaadást kaptam.

Kedves tanáraink akik a 7-es számú általános iskolában tanítottak mindent megtettek azért, hogy megfelelő útravalóval léphessünk tovább.

Régeni Ida tanítónéni szerető szigorral irányította első lépéseinket. Szeretnék emléket állítani az itt tanító tanárainknak is: Lőrinczi Mária, Szabó Erzsébet, Hild Mária, Banciu Mária, Kémenes József, ők voltak azok akikre hálával és szeretettel gondolok, ennyi év távlatából is.

Szép kirándulások, szánkózások a Csigahegyen, csodálatos iskolai előadások, műsorok tették felejthetlenné az itt töltött éveimet.

Zalányi Ágota történelmet tanított. Lebilincselő magyarázata, egyénisége örökre beoltott a történelem iránti érdeklődéssel.

Ezek azok a gondolatok, melyek végig kísérték életemet; örvendek hogy leírhattam.

Pál Ibolya XIF.

Paulusz
Ana
Maria

Özvegy Matei Ana-Maria, született Paulusz (születési igazolvány után) Sztalin városban, mai Brassóban, 1948. október 1-jén láttam először a napvilágot.

1955-ben szüleim beadtak az akkori 7-es számú leányiskolába, a mostani új Áró szálloda helyén volt az iskolánk, a református templom udvarán.

Szeretettel emlékszem többek között Muscalu Piroska, majd Kónya Erzsébet tanító néninkre, akik annyi odaadással és szeretettel foglalkoztak velünk. Mi voltunk az utolsók akiknek vizsgáznunk kellett IV.-ből V. osztályba.

Az V-VI. osztályt a mostani Áprily Lajos Líceumban (volt 6-os Iskola) végeztem majd az akkori 8 éves 7-es Számú Iskolában, ugyanis elköltöztünk a Brâncoveanu (volt Katalin utca) 16-os számról, az Uranus 11-es számra.

A VII. osztály után felvételiztem az "Unirea" Líceum magyar tagozatára, majd a X-XI.osztályban a humán szakot választottam.

Az érettségi után munkába álltam, 1966-2006 között különböző cégeknél: (Munca Colectivă) Tipografia Braşov, Temelia, MAZO a Hoghiz-i (Héviz) cementgyárba, mint gépíró. 1973 augusztusában átmentem a volt UTB Tractorul gyárba, ahonnan 2006-ban nyugdíjba mentem, 33 éves tevékenységem után.

1971-ben férjhez mentem Matei Aurelhez, házasságunkból született négy gyerekünk. Sajnos a kicsi fiacskánkat hét hetes korában el kellett temessük. 1985. augusztus 8-án elhunyt a férjem, hét éves szenvedés után.

Azóta én voltam az anya és az apa is a családban. A sors nem nagyon kényeztetett, kijutott minden kellemetlenségből. 1984-1989 között elhunytak anyósom, férjem, édesapám, édesanyám és szeretett unokahúgom és keresztlányom Tündike 13 éves korában. Felneveltem 3 leányomat, majd a hétből három unokámat is. Nem tudom, mit hoz a jövő, de szeretném megismerni dédunokáimat is, és ezt kívánom az 1966-ban végzett "Unirea" líceumi osztálytársaimnak is: békét, boldogságot, szeretetet, megbecsülést, egyetértést, mert ember hiba nélkül nincs.

Isten nyugtassa elhunyt tanítóinkat, tanárainkat, kollégáinkat, akiknek hiányát érezzük.

Szántó István

Éjfél elmúlt New Yorkban, és próbálok egy néhány sort írni magamról. Nézem az érettségi képem, aztán tükörbe nézek, és két különböző arcot látok. Szerintem a tükrök minősége meggyengült. Minden 1948. december 22-én 14 órakor kezdődött, mikor "kivágtak" erre a világra, nem akartam kijönni, féltem, hogy nem lesz könnyű. Szüleim örvendtek, és ezzel megkezdtem az új világot. (38 évvel később aztán újból).

Szerény körülmények között nőttem fel, szüleim bérelt egyszobás lakásában 17 és fél éves koromig. Innen vittek katonának. Ez volt a Crisan utca 21-es szám (talán Lövész utca).

Az óvodát magyar-román tagozaton végeztem 2-1 arányban. Két évet magyarban, hogy hol, arra nem emlékszem, mert óvodás diplomát nem kaptam. A román óvodát a Román templom utcában jártam ki. Az elemi iskolát és az V. osztályt a 4-es számú református iskolában jártam ki. Ötödik végén mindenkinek befellegzett, lebontották a templomot és az iskolát, felhúzták az Aro szálló új épületét. A templom egy tornaterembe költözött, mi pedig a mai Áprily Líceumba. A szállodán nagyon sok református "jókívánság"esett, de kibírta, hisz 1948 után az átok nem fogott.

Egy esetre emlékszem, mikor Salamon tanító néninek vágtam a tolltartóm, szerencsére nem talált, tönkretéve lelkivilágát. Engem jó ideig oktattak, kidobás stb. Szüleimnek emiatt sok gondot okoztam. Utólag is bocsánat, jó lélek volt, nem érdemelte meg. A VI.-VII. osztályt a magyar gimnáziumban, a Postarét alatt végeztük el. Amire emlékszem, egy kutató akció volt a Graff patak befedett alagútjában, az eredmény két döglött patkány volt, melyeket Vogel Bandi hozott ki a farkuknál fogva. Vadászmester Jancsó János volt, a parittyás nagymester, akivel az iskola vasrúd kerítését is megpróbáltuk elfűrészelni. Kalandunkért Kancsár mama mindenkinek kiosztott két pofont, Kicsid Gabinak székről, mert nem érte fel. Aztán vége lett, lediplomáztunk és készültünk a VIII.-ba való felvételire. A felvételizésről megmaradt pillanat jól sikerült, de a végén egyik tanár megkérdezte, hogy mi az apám. Sajnos nem volt vezérigazgató. Mondtam, hogy munkás. És akkor megkaptam az első szocialista dicséretet, nagyon jó, fiam. Nem így járt Szász Laci, kinek "pechére" magánszabó volt az apja, meg is járta, kibuktatták, pedig pont olyan jól vizsgázott, mint én, de a származása nem volt jó. Aztán ősszel mindenki ott volt a középiskolában.

A VIII.-XI. osztályt az "Unirea" nevű román középiskolában végeztük. Tehát újból áthelyeztek. Két osztály, F és G, nyolcvan valami diák. Álltunk a diófák alatt a két osztályfőnökkel, Kancsár Etelkával és Pásztor Liviával. Új társakat kaptunk a 7-es számú iskolából. Együtt jártuk ki a gimnáziumot, mondhatnám halálíg tartó barátságokat kötve. A X.osztályban megkeverték, újból külön reál és humán osztály. Én humános lettem, a számtan nem volt a gyengém, jókedvemben a maradékot is elosztottam. Ez volt 1962-66 közt.

1966-ban jött az érettségi. Először négy tantárgyból, nem hétből. Reggel bementünk és vizsgáztunk mind a négyből, idegen tanári komisszió előtt, utána ki, ha sikerült, ha nem. Meg is nyestek keményen, kb.20-nak sikerült, a többinek ősszel. Nekem nyáron, ez volt egy ideig a csúcsteljesítményem. Aztán, Birta Imre bátyám szerint, ott voltunk a szénaboglya tetején, mehetett mindenki, amerre látott.

Minden tanáromra szeretettel gondolok, főleg Birta Imrére, Birta Margitra, Boér Richárdra, Fehér Pálra, Kancsár Etelkára, Dankó Irénre, kiktől sokat tanultam és továbbvittem, mikor tanár

lettem. A többi elég hamar telt. Tehát útjaink elváltak. Felvételiztem a kolozsvári Bolyai Fakultásra biológia szakra, de kiestem. Bánatomban bejutottam a pénzügyi technikumba Brassóba, amit négy nap után otthagytam. Három hónapot dolgoztam a cukorka gyárban, felkészültem az újabb felvételire. Nem lett semmi belőle, június közepén elvittek katonának. Erre a szeretett pályára velem indult Goldfiger Petru Pavel Petru is, csak más laktanyába. 1967-68 decemberéig Zilahon voltam katona, ahol volt bor, pálinka, víz kevésbé. Azóta is spórolok a vízzel, bort iszom. Szülinapomra, december 22-re hazakerültem, és nem voltam sehol, 20 évesen.

Munkakeresés, GPPP kerített egy munkát a 4-es számú ellátó vállalatnál, a Zajzoni út végén. Két és fél évet ott dolgoztam, újabb sikertelen felvételi Kolozsvárt, majd 1971-ben, mikor már lemondtam mindenről, bejutottam a brassói természettudományi és mezőgazdasági pedagógiára. Akkor, mikor a volt társaim végezték az egyetemet, én akkor kezdtem. Egész életemben egyből soha semmi nem sikerült, mai napig.

1971-74 befejeztem az egyetemet, kihelyezéskor madéfalvi, Hargita megyei elemibe kerültem, jó kollégák, barátok közé, akik befogadtak. Megszerettem Csíkot, hideg ide, hideg oda. Valaki azt mondta, ha az ember iszik a helyi borvízből és egy nővel hál, az ott marad. Igaza volt, sok borvívíz után elvettem Nemes Ibolyát, akivel azóta is együtt vagyunk jóban, rosszban. Ez időközben meghaltak szüleim, édesanyám 1979 -ben, utolsó perceiben Bálint Lajcsi segítette, édesapám 1981-ben. Közben befejeztem a véglegesítőt, levelezésen a Bolyait és a II. fokozatot.

1978-ban, november 7-én megszületett egyetlen fiúnk, Szántó Vajk István, Lenin 2, mert az első a komámé, két évvel idősebb. 1986 decemberében az első fokozatra kellett volna menjek, de nem sikerült, ugyanis augusztusban Magyarországra mentünk "nyaralni" és nagy nehézségek után nem keletre, hanem nyugatra, Ausztriában kötöttünk ki. A Traiskirscheni menekülttáborban voltunk két hétig, utána egy kis faluban, Muthmannsdorf bei Winzendorf-on voltunk tíz hónapot, Bécsújhely mellett. Mindent otthon hagytunk, kezdhettük előlről. Mindig lázadó gyerek voltam, de ettől kezdve megtanítottak hallgatni. Kiemelkedő munkáim- takarítás, utcaseprés, gyümölcszedés, építészeti segédmunkás. Egy alkalommal separtuk a falu utcáit tavasszal, és mondom társaimnak, nem csoda, hogy fejlett a nyugat, ha az utcaseprők vezérigazgatók, mérnökök, tanárok, művészek. Sógorék nem adtak letelepedést, jelentkezünk Amerikába, az AEA-ba. Elfogadtak, és 1987 júniusában megérkeztünk kis falunkba, New Yorkba, azóta is ott élünk. Az elején koszos szoba, bogár, zaj, nedvesség, egyszobás lakás, és kezdtünk mindent előlről. Különböző magasvezettségű munkákat kaptam, mint Ausztriában, plusz parkettás, öregotthoni karbantartó, kapus és takarító, végül kormányi alkalmazott, postás.

2014 novemberétől nyugdíjas vagyok. Ibolyának köszönhetjük, hogy helyreálltunk, a semmiből is képes volt valamit előállítani. Ő még dolgozik, bejárónő egy német családnál (NY-ban a legvégén még amerikai is él), remélem megérem, hogy együtt legyünk nyugdíjasok.

Ittlétünk alatti események: 2004-ben fiúnk 17 késszúrást szerencsére túlél, kemény székelgy gyerek. Én 2003-ban egy kis guttát kaptam, de helyrehoztak, egy évre rá szívrohamot kaptam, megcsöveztek, hármát viselek halálomig, plusz gyógyszer. Ibolya is vérnyomásos, úgy ahogy megvan. Hát ennyi talán. Még annyi, itt a demokráciában azt kérdik, hol volt jobb, itt vagy ott. Válaszom egy vicc: Két kantinos közül az egyik kérdi: -Miért nem jársz a kantinba? -Meguntam a kantin kaját, megnősültem. -És most? -Most már bírom.

Nem bántam meg, amit tettem, csak korábban kellett volna. Honvágyam se volt (nálam volt egy Csahó kép), de mégis azt ajánlom, hogy mindenki maradjon ott, ahol van, mert segítség nélkül errefelé nagyon nehéz.

Köszönöm a türelmeteket, és a viszontlátás reményében kívánok nektek egészséget, erőt, békességet, boldogságot, s ha menni kell, akkor úgy legyen, ahogy Csíkban mondják (talán máshol is) - Éljetek sokáig, haljatok meg hamar!

Aláírásom hármas, találjátok ki, miért: Szántó Stefan, Szántó István, Stefan, Szántó István-----de halálomig -----Szántó Pista.

New York, január 15.

Szőcs Manyi

Szerény véleményem szerint, fölösleges elismételnem azt, amit volt osztálytársaim már megírtak, hiszen legtöbbször közülünk ugyanabban az elemi iskolában, valamint ugyanabban a középiskolában járt.

Tény az, hogy valahányszor diákéveimre gondolok, szeretettel emlékszem iskolatársaimra és mély tisztelettel kedves tanítóimra és tanáraimra. Tanulmányaim befejezése után kinevezésemre a Brassói Nemzeti Bankba kaptam. Az 1989-es forradalom után átkerültem a Kereskedelmi Bankba. 35 évi aktivitás után, 2005-ben voltam nyugdíjazva.

A sors engem sem kímélt meg. Volt részem sok keserűségben, bánatban: szüleim, élettársam és kislányom eltávozott az élet sorából. Voltak kellemes pillanatok is. 13 évi özvegység után házasságot kötöttem jelenlegi férjemmel, aki igyekezett segíteni lelki sebeim gyógyításában.

Most, amikor itt állok a 68. évem küszöbén, mind többször gondolok vissza diákéveimre és eszembe jut egy nagyon szép emlékvors, amit drága osztálytársnőm, Bányay Emőke írt emlékvorsos könyvembe 1960. január 16 -án, ami így szól :

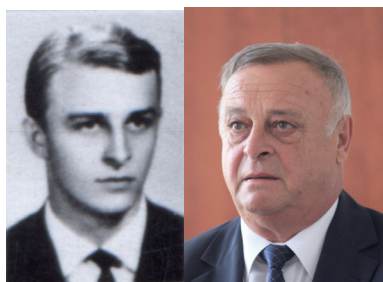
„Ha majd egykor idők múltán, legszebb vágyad teljesül,
Ifjú lelked a múlt idők emlékébe elmerül,
Vedd kezébe kis könyvedet, a szeretet zálogát,
S meglásd eléd varázsolja ifjú lelked szép korát.
S megcsendül szívedben egy szép régi nóta,
Boldog idő, szép diákkor, jöjj vissza egy szóra. ”

Szőcs Marianna
(Manyika)

Ennek az összeállításnak a célja az hogy , az utcán ne menjünk el egymás mellett anélkül hogy felismerjük egymást. Azért hogy 50 év érettségi után merjünk szembe nézni magunkkal egy kis javítást eszközöltem a képeken. Ha valakinek nem szimmetrikus az arca mint például Lajcsinak a hajválasztása az egyik képen jobb oldalt van a másikon ballon. Remélem elnézitek nekem ezt a technikai trükköt. (Lali)

Balog Hajnal

Bálint Lajos

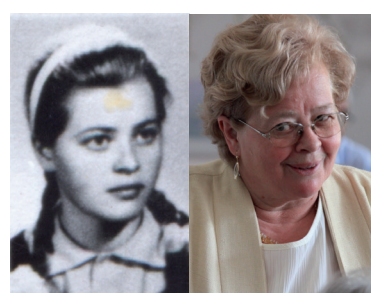
Bányay Emőke

Birta László

Dobos Elvira

Fori Ilona

Forró Karolina

György Eta

Kicsid Gábor

Kovács Valeria

László Veronika

Lázár Mária

Mihály Margit

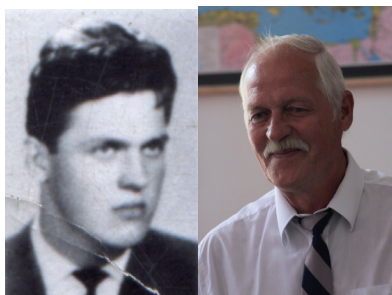
Orbán Judit

Ördög Magda

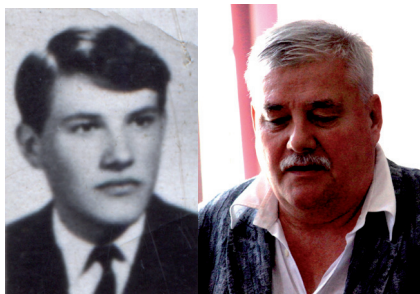
Páll Ibolya

Siskovits István

Soos Margit

Szántó István

Szász Olga

Szöcs Marianna

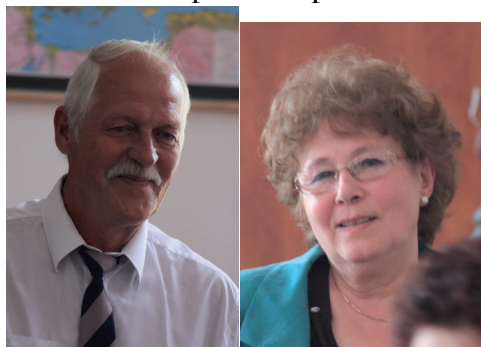
Azok akik érettségi után is együtt maradtak

Gáspár házaspár

Fröhlich házaspár

Siskovits házaspár

Pásztori házaspár

XIG. osztály végzősei 1965-1966.

Bajka Pirella

Bakó Mária

Bálint Ernő

Bandósz Borbála

Barta Irén

Brezina András

Csiki Ágota

Csuka Genovára

Dáné József

Dombai Mária

Dudás Mária

Fröhlich Lajos

Gáspár Terenc

Goldfinger Péter

Harkó Hajnal

Jari Anna

Jónás Erzsébet

Kájosa Hajnal

Kemenes Éva

Kerekes Béla

Köch Előd

Kocsoládé Erzsébet

Kónya Etelka

Kovács Éva

Liberec Gabriella

Liberec Mihály

Linc Irén

Lukács Ibolya

Nagy Ibolya

Nagy Levente

Pál Magda

Pásztori Géza

Péter Géza

Pichet Sándor

Santa József

Szabó Jenő

Szabó Margit

Szász László

Vogel András

Zsigmond Livia

Ozi: Kancsár Etelka

Bajka
(Veres)
Piroska

Jóleső érzés, hogy annyi hiányzásom és hallgatásom ellenére is rám gondoltatok. Köszönet és újból köszönet érte. Pár gondolatban tájékoztatlak az eltelt sok-sok év eseményeiről.

1948. március 9-én születtem Brassóban. Három éves koromban édesapám nővéréhez látogattunk, akiknek nem volt gyerekük és engem nagyon megszerettek. Náluk nevelkedtem, s így megnőtt, bővült irányomban a nagyon értékes szeretet, gondviselés : édes és nevelő szüleim felől.

Brassóban jártam óvodába és soha nem felejttem kedves Ibike óvonénimet, ugyancsak tisztelettel kell megemlítem elemi iskolás koromból Kósa Erzsébet, Balog Irénke és Kémenes tanító néniimet.

A gimnáziumot az UNIREA Líceumban végeztem, reál szakon.

1968-ban férjhez mentem és 1969-ben megszületett Judit leányom. Ez életem egy nagyon szép, értékes szakasza.

Első munkahelyem az ITA volt, ahol a könyvelőségen dolgoztam, pénztárosi beosztásban 1987-ig, amikor baráti kör meghívására látogatást tettem (ny) Németországba, Ingoldstadt városába, 80 km-re Münchentől. Itt új lehetőség nyílt előttem, többé-kevésbé nehezebb életformában.

Bizonyos idő eltelte után enyhültek a nehézségek, alakult a nyelvtudásom, egy év után munkalehetőség nyílt.

Ezek után a lakásprobléma is megoldódott, tíz év után a német állampolgárságot is megszereztem.

1989 januárjában megkezdhettem itteni tevékenységemet egy szép áruházban, sokoldalú, változatos, „kipróbálós” beosztásokban.

Az idő teltével jött az elismerés, megelégedés az áruház és én köztem, ami belenyugváshoz vezetett. Egy újabb, szebb szakasz életemben, mely az áruház létezéséig, tizenhárom éven keresztül tartott. A gazdasági helyzet miatt az áruház bezárt, de időben új munkalehetőséget ajánlottak, amit nagyon tiszteltem és jó szívvel elfogadtam.

Közben a Juditkám is férjhez ment a volt kémia tanárához.

Huszonöt éve az Egyesült Államokban élek, New Jersey városában, mindketten Manhattanban dolgoznak.

Jutka 2001. szeptember 11-ig a nagy World Trade Center banki részlegén dolgozott. Hála őrző Angyalának életben maradt.

A vejem „COLUMBIA”-Medical-Center-ben kutató, Jutka továbbra is a mellette lévő Bankban dolgozik. Jól vannak. Ez könnyíti és enyhíti a nagy távolságot.

Nagymama nem lettem, ez változtatott volna még életemen; de összehozzuk szabadságainkat minden évben és együtt vagyunk, hol Európában, hol az USA-ban.

2002-től az új munkahelyem egészen más profilú, autóipari családi vállalkozás, bedolgozunk kis részleg formájában a nagy AUTÓ- iparnak : az Audi-nak Ingolstadtban, a BMW-nek Münchenben és ha igénylik külföldnek is. Sajnos ez is aláhanyatlott, a sok versenyző miatt a mi hétszemélyes Firmánkat elnyomták, mindig kevesebb szerződést kaptunk. Az alkatrészeket általában külföldről küldték : például autó-antenna összeállítás, stb. Nem bővítem azonban, csak megjegyezni kívánom, hogy ülő, szép munka.

Pár éve, - ezek mellé - , új profillal bővítette a főnök a tevékenységünket: bedolgozunk a Stuttgart melletti „ROCHE” Pfarma vállalatnak, amely laboratóriumokba készít nagyon kicsi alkatrészeket.

2013-tól nyugdíjasként tovább folytatom, hetente három napot bedolgozom a cégnél, ahol továbbra is megbecsülnek.

Hiszem és akarom a „VISZONTLÁTÁST”, addig is maradok szeretettel irányotokban.

Bandász
(Bartos)
Borbála

Bandász (Bartos) Borbála, Barátos, Kovászna megye, 1948. július 20.

Szülőfalumban jártam óvodába, majd az első osztályba. A falusi iskola kicsi osztályában két sor pad volt. Egyikben mi elsősök, a másikban a harmadikosok ültek. Amíg mi a betűk, számok írását próbálgattuk, a harmadikosok olvastak, vagy Fekete Vilmika tanító néni magyarázott.

Édesapám Brassóban dolgozott, ezért szüleim beszálltak egy társasház építésébe. Az építkezés, költözés miatt, - hogy ne hiányozzak az iskolából- a második osztály első évharmadát Kovásznán jártam, keresztszüleimnél laktam. Arról a pár hónapról alig van emlékem (kedves tanító néni, kicsi épület, két tanteremmel).

A Karácsonyt már szüleimmel, testvéreimmel Brassóban ünnepeltük.

Édesapám íratott be a Római Katolikus Gimnáziumba (hivatalos nevén 4-es számú Vegyes Magyar Középiskola). Szerettem iskolába járni, vártam az első tanítási napot, de az óriás iskolaépület ijesztő volt. Édesanyám kezét fogva, félve léptem be a 2. osztályba. Újabb meglepetés: Az osztályban nem tanító néni, hanem tanító bácsi - Adorjáni Dezső - volt. Óriási osztály, benne 3 sor pad. A két szélső sorban csupa fiú, minden padban kettő, a középső sor nagyobb, minden padban 3 gyermek, s mindössze öt kislány.

Nem emlékszem honnan tudta, de talán megkérdezte a nevem. Szembe állított az osztállyal és bemutatott: Bandász Borbála, Bori. Aztán a középső padsorhoz kísért. Az első padban 3 kislány ült (Bakó Marika, Ördög Magdi, Karácsony Ibi), a másodikban Ficzus Irén, Kisgyörgy Anna, középen Hess Peti. A tanító bácsi biztatására, Peti megköszönte a lányok társaságát, majd átadta a helyét nekem. Nem volt egyszerű, de a tanító bácsi segített beilleszkedni az osztályba. Ő tanított meg közlekedni a nagyvárosban (ugyanabban az utcába laktunk, két hétig vele mentem haza). A tanulással nem volt gond, csak a románnal (egy szót sem tudtam, nem értettem mit olvasok). Otthon, az udvarbeli gyermekekkel, játék közben, a nyári szünetben, sikerült felzárkóznom.

Csodálatos iskolába jártam, a jóságos, türelmes Dezső bácsival (Azt, hogy az 1956-os események után egyetlen fiát kirúgták a teológiáról, majd bezárták, mi gyermekek sohasem éreztük). Nem emlékszem bántalmazásra. Ha valamelyik fiú rakoncátlankodott, büntetésből, az első padba, kislány mellé ültette. Alacsony, csendes voltam, mindig az első padban volt a helyem, s nem ritkán, egy-egy órára fiút ültetett mellém. Ez nagyon bántott. Egy alkalommal felháborodva, sírva tiltakoztam. Ha a Dezső bácsi szavaira nem is, de elkomorodott arcára ma is emlékszem. Nagyon szégyelltem magam.

A maszkabálok, a hátsó udvari jégpálya számomra mind újdonság, élmény volt.

Harmadikos voltam, amikor a táncoktatás kezdődött. Pici néni tanított, a tanító bácsi pedig illemtanra oktatott, mesélt a babonák eredetéről. Ő tanította meg a fiúkat, hogyan kell meghajolni, felkérni a lányokat (a bátortalanabbakat kézen fogva vezette hozzánk). A bemutató bálra a lányoknak táncrend készült.

Még egy tanévet tölthettünk ebben az iskolában. Ötödik osztályba jártunk, osztályfőnökünk Bitay Jenő – természetrajz tanár, aki fenyítésre a háromszögű vonalzó sarkát használta. Tanáraink: Dr. Szikszay Jenő, Scurtu Lavinia, Hanke Artúr, Gáll Sarolta ének, Leiter Artúr, Bakó Árpád, Somesan Margit, Reiff István (ha valakit kifelejtettem elnézést kérek).

Másodikos voltam, s egy téli, havas reggel, nagyon korán (nem emlékszem az okára), még sötétben -édesapám kísért el az iskolába. Egy lélek sem volt az osztályban, kimentem a folyosóra és bámultam ki az udvarra. A bentlakásos fiúk tornaingben - nadrágban tornáztak, szaladtak körbe az udvaron a pedagógus (pedellus) irányításával. Fegyelem, de odafigyelés a tanulókra, jellemezte az iskolát.

Az 1960-61-es tanévvel megszűnt a majd 4 évig tartó, életemnek meghatározó élményt nyújtó csodavilág, az Alma mater.

Az 1961-es tanévet már a 6-os számú Általános Iskolában kezdtük, sok román osztállyal és a lebontott református iskola tanulóival együtt. Ugyanabba az épületbe jártunk, de már minden megváltozott, még a tanáraink többsége is. Egyszerre annyian lettünk, mint egy hangyabolyban.

A középiskolába az Unirea Líceum, reáltagozatára jártam. Osztályfőnökünk Kancsár Etelka.

Lelkiekben a nagy 50. találkozóra készülve, kutakodok emlékeim között. Osztálykirándulásaink, a Birta bácsi szervezte csíki út, a közmunka az új Pojanai úton...

Amire nem vagyok büszke: első gimnazista voltam, a latindolgozat jegyét átjavítottam, többedmagammal, egy osztályzattal nagyobbra, nem gondoltuk, hogy idős tanárunk -Holok Gabriella- (Gabi néni) észreveszi. Rádöbbenve tettemre, azon nyomban visszaírtam az eredeti osztályzatot. Magaviseletünk bánta, behívták szüleinket. Szegény édesanyám, velem együtt szégyenkezett.

Egy másik személyes élményem Bakó Árpád tanár úrhoz köt. Atlétikából mindig csak 3-4-est sikerült kipréselnem magamból, de a tanár úr a legkisebb osztályzatommal azonos jeggyel zárt le.

Fájó emlék -a mindnyájunk által ismert okból- a hiányzó kicsengetési kártya.

Tanárainkat tiszteltem, hálás szívvel gondolok rájuk, remélem a „Könyv” tartalmaz Róluk egy-egy rövid beszámolót. Köszönet Nektek, akik ezt a munkát felvállaltátok.

A technikum elvégzése után férjhez mentem. Férjem Bartos Károly, gépészmérnök. Két fiúnk született: Károly 1969-ben, Ferenc 1981-ben.

Szerszámszerkesztőként dolgoztam 1990 nyaráig, majd szeptemberben átköltöztünk Magyarországra. Egy rövid budapesti kitérő után Szentgotthárdon telepedtünk le. Férjemmel nyugdíjazásunkig, 2008 nyaráig az Opel gyárban dolgoztunk.

Pörgős nyugdíjas éveinket éljük.

Van egy kislány unokánk, Ajnácska és várjuk a másodikat, szintén kislányt.

Bartha Irén

Tallózás az elmúlt 50 év emlékeiből

1962, 1966, 2016 - lépcsőfokok, életünk jelentős évei, életútjaink meghatározó szakaszai.

1962 júniusában léptünk iskolaéveink újabb próbatételére, a VIII. osztályba való felvételi vizsgaidőszakába. Szeptember 15-én már VIII.F. és VIII.G. új közösségét alkottuk, osztályfőnökeink Pásztor Livia és Kancsár Etelka vezetésével. Rátermettségüknek köszönhetően rövid idő elteltével nagy családdá kovácsolódtunk. A két osztálynak néhány órája, tevékenysége közös volt. Az egyik ilyen közös tevékenység a “Hogy állunk fiatalember?” című magyar film megtekintése volt, amelynek cselekményét osztályfőnöki órán elemeztük.

Egy másik számomra emlékezetes közös tevékenység a Salamonkő-Pojána, Keresztényfalva-Bertalan gyalogtúra volt. Tanáraink úgy szakmailag mint pedagógusként, nevelőként kiváló személyiségek, sokoldalú felkészítésben részesítettek. Sokszor emlegettem Szikszai, Zsidó, Papp Jóska-Slajmi tanár urak nevét, vagy Kancsár Etelka, Hanke néni, Piri néni, akár Pásztorné vagy Dankóné emlékezetes óráit. X.-ben ugyancsak külön osztályként haladtunk tovább, de akkor már real-humán felállásban.

1966-újabb lépcsőfok: a tanév végén érettségiztünk, némi engedménnyel, hét tantárgy helyett négyből volt vizsgapróba. Az érettségivel életutunk sokirányú csomópontjához értünk. Ki-ki a maga irányát választotta. Én a brassói 3 éves Pedagógia- matematika szakon kezdtem el tanulmányaimat.

1969 őszén elindultam tanári pályafutásomon a Kovászna megyei Szentkatolnán.

Két év múlva átmentem Brassó megyébe, Alsórákosra, majd Apácára, abba az iskolába, ahol az I-VII osztályt végeztem. 1990-ben Sepsiszentgyörgyre költöztem és a helyi Művészeti Líceumban tanítottam matematikát nyugdíjazásomig.

Visszatérve 1966-ra, mivel még három évet Brassóban maradtam, így gyakran találkoztam az itt maradt osztálytársakkal. Sőt, Brassó elhagyásával is, mert az életutak valahogy mindig találkoztak. Szorosabb kapcsolat Jani Nusival alakult ki, mivel közel laktunk egymáshoz; ugyanígy Bajka Pirivel, Dombai Marikával, Kémenes Évával és Pál Magdával. Együtt teázgattunk, sétálgattunk; elég gyakran látogattuk egymást. Reggelente együtt mentünk az iskolába. Még Liberciuc Gabit is meg-meglátogattuk egy-egy séta alkalmával. Emlékszem, egy

októberi vasárnap lehetett, Gabi édesanyja lekvárokat főzött be, Gabi pedig sorra kóstolgattatta velünk a finom befőtteket.

Evangélikusként Sánta Jóska, Dobos Elvira, Lázár Marika és én, vasárnaponként, gyakran jártunk a templomba. Jelen voltam a konfirmációjukon is, júliusban pedig Elvira jött Apácára, az én konfirmációmra. Dombai Marika bicikli- kirándulást szervezett, hogy meglátogasson. Néhány napot el is töltöttünk együtt.

Szentkatolnán kellemes napjaim voltak Nusival. Ő még az óráimra is elkísért. Megjegyezte, hogy az osztályban úgy mozgok, mint az oszink – Kancsár Etelka.

1970-ben Kicsid Gabi már hírneves kézilabdázó volt, mikor Koós János Kézdivásárhelyen koncertezett. Váratlanul itt találkoztunk, és örültünk egymásnak. Az évek teltek, közelgett a 10 éves találkozó. 1976-ban férjhez mentem. Májusban izgatottan indultam a találkozóra; a viszontlátás, az együttlét kellemes emlékekkel gazdagított. Sokan közülünk már családosok voltak, gyerekesek is, de mind sugároztunk a szeretettől, a boldog találkozástól.

1978-ban édesanya lettem. A szülészeten Pál Ibivel találkoztam. Ő fiút szült, én Dorottya lányomat.

Magánéletemben a nehézségek sorozata lavinaként indult meg, de a Jóisten a bajban erőt is ad, meg értelmet, amely segít orvosolni a fájdalmakat.

1986-ban, a 20 éves találkozóon, már mindannyiunk helyzete stabilnak és kiegyensúlyozottnak mutatkozott. Úgy tűnt, hogy mindenki megtalálta helyét az életben. 20 év után folytatódott a találkozó sora, immár öt évenként. Öröm volt minden alkalom, mert nagy volt a jelenlét. A szomorú az volt, hogy néhányan – Bőjthe Laci, Pál Magda, Lukács Ibi – ...örökre elbúcsúztak tőlünk. Mások elhagyták az országot, új otthont keresvén.

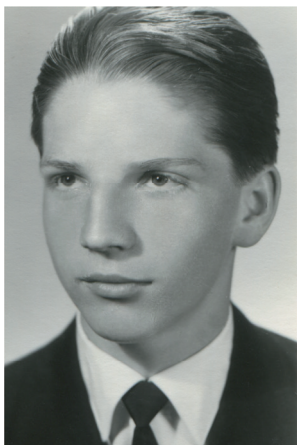
2008 körül Szász Lacival, a hollandiai Middelburgban találkoztunk, annyira örültünk egymásnak, mint a testvérek. Találkozásaink még megismétlődtek, mivel leányom két évet Utrechben lakott.

A 45 éves találkozóon Dudás Manyitól elkértem a Piri németországi címét és telefonszámát. Mivel leányoméék már Göttingenben laktak, 2011-ben felhívtam Pirit telefonon. Sikerült nagyon meglepnem. Összehoztunk később egy közös hétvégét Ingolstadtban. Annyira családias volt az együttlét, mintha az eltelt 40 év alatt mindig együtt lettünk volna.

1990-ben, mikor Szentgyörgyre költöztem (második házasságkötésem végett), sorbanállás közben találkoztam Lázár Marikával. A találkozást hosszú beszélgetés követte. Később megszerveztünk néhány összejövetelt azokkal, akik a városban laknak-Bányai Emőke, Gyenge Klári, Liberciuc Gabi és mi. A 2003-2004-es tanévtől Emőkével együtt örültünk unokáink közös osztálytevékenységein. A fejlett technika Romániába való betörése lehetővé tette az interneten való levelezéseket, beszélgetéseket, jó lehetőség a kapcsolatok ápolására.

50 év-egy emberi élet is-ha minket a Jóisten megajándékozott egy ilyen gazdag életúttal, kívánom, hogy a megmaradt kapcsolatokra továbbra is vigyázzunk, ápoljuk, mélyítsük őket.

Találkozzunk az 60. évesen is!

Brezina András

Emlékszünk

Egy szép nyári estén, 1948. július 18-án, Brezina András (Bandi), világra jött. Nagy örömmel fogadta a család, amelyet nagyon megviselt a háború. A szülei, Béla és Irén, fiatalok, szépek és szorgalmas emberek voltak. Két és fél évre rá, Mikulás napja előtt, Bandi felkiáltott: „Haj, hogy mávog”. Éppen akkor született meg a húga, Irén (Cuci) akivel szeretetben, egyetértésben és őszinteséggel voltak egész élete végéig. Egy barátságos, vidám és nagyon játékos gyerek volt és éppen ezért, az udvar mindig tele volt gyerekekkel, akik játszottak, énekeltek, labdáztak és mindenféle bolondságot elkövettek. Sokan közülük baráti kapcsolatban maradtak vele, de senki nem volt annyira közeli barátja, mint Putyi (Fűr István). Ugyanazon a környéken laktak, együtt jártak óvodába, általános iskolába, líceumba, egy helyen tették le a katonai szolgálatot és végül is ugyanabban az üzemben dolgoztak. Bandi volt az osztálynak a felvidítője, mindig valami viccet kitalált, és ezért kedvelte mindenki. Miután elvégezte az általános iskolát, bejutott az Unirea reál szakos líceumba. Ha leírta volna az összes bolondságait, amiket elkövetett a líceum ideje alatt, ma biztos úgy emlegetnénk, hogy: „Brezina András kalandjai”.

A tinédzser korban feltalálja a lírai- és művészi talentumát. A ceruzával mindig játszott: vagy egy szép szerelmes verset írt, vagy rajzolt valamit. A rajzban és később a festészetben találta meg mindig a lelki nyugalomát. Kár, hogy nem ezt a szakot választotta. Ebben a korban értette meg, hogy az apja azért volt szigorú hozzá, mert becsületes, tisztességes embert akart belőle faragni, és hogy mit akart mondani azzal, hogy: „Az ember úgy éljen nappal, hogy nyugodtan aludhasson éjszaka”. 1966-ban elvégezte a líceumot és az első volt a családban, aki leérettségizett. 1967-1968 között letette a katonai szolgálatot Bârladon, és felfedezte a topográfiát. Csak akkor jött rá, hogy mennyire hasznosak voltak a kínzó, hosszú számtan órák Mészáros tanár úrral. 1970 szilveszterén megnősült Adriánával, akivel leélt 28 évet. A 70-es évek elején kétszer lett édesapa. 1972-ben megszületett Roly, majd 1974-ben Róbert. Mindig baráti viszonyban volt a fiaival, és sok mindenre megtanította őket. 1969. január 23-án munkába lépett mint műszaki ellenőr, majd mint tervezési technikus 1974-ben az alváz műhelyben. 1982-ben műhelyvezető lett, majd 1997-től részlegfőnök helyettesítő lett ugyanabban a gyárban: a Steagul Roşuban. Ezen évek alatt a gyár keretén belül elvégezte 1972-ben az ipari rajz kurzust, és 1978-ban az

autótechnikum kurzusait. 1975-1976-1979-ben kitüntetést kapott a munkahelyen, és 1976-ban pedig újító igazolást: az alváz fordítása pneumatikus rendszer módszerével. Ezek mind segítettek a karrierjében, és ezek által sok főnök megismerte a gyárból, és értékelte őt, mint szakember. Az igazi elismerés akkor jött, amikor a főigazgató is, Károly Rugács úr, kifejezte a köszönetét. A demokratiai fellendülésével, céget indított barátaival, kovácsoltvas tevékenységgel.

Lemondott a tömbházi életről, összeköltözött az édesanyjával, és az udvaron új családi házat kezdett építeni. Nagyon sokat dolgozott, hogy hamar elvégezze, de nem érte meg, hogy befejezze.

Az ipari válság nagyon megviselte Bandit. A vígkedélyű ember egy szomorú emberré vált, mert el kellett határozza, hogy kiknek mond fel a munkából. Tudta, hogy akárkinek csinálná, nagyon megviselné őket. Már éjjel nem tudott aludni azért, mert nagyon szerette a munkásait és tartott a családi élethez, és mindannyian tudjuk, hogy általában a házaspárok ugyanabban a gyárban dolgoztak, és ő kellett eldöntse, hogy közülük melyiket küldje el. Egy hónapra rá, hogy megünnepelte az 50 éves születésnapját, elhunyt egy bukaresti kórházban, agyvérzésben. A szörnyű hír mindenkit meglepett, a családját, a barátjait, az ismerőseit, a munkatársait és a tanárait. Nem érte meg, hogy jelen legyen a fiai esküvőin, az egyetemi ünnepélyen, nem ismerte meg az unokáját. Biztos büszke volna a fiaira, akik megállják a helyüket a családjaikban, a munkahelyükön és a társadalomban.

Az idő gyógyító hatással van, és most örvendünk, hogy része volt az életünknek. Már eltelt majdnem 18 év az eltűnésétől, de sose fogjuk elfelejteni a szép mosolyát, a huncut szemeit és a vídámságát. Mindig nevetni fogunk, amikor eszünkbe jut a sapkadobigálás a líceum ablakából, a puska eltűntetése, mikor jött a tanár, vagy a torna órai kecske átugrása, amikor eltörte az orrát.

Megmaradtak emlékül a fényképei és a szép festményei, amelyek megőrizték az akkori hangulatát.

Soha sem fogjuk elfelejteni,
Felesége Adriana, fiai Roland és Róbert, testvére Cuci és keresztlánya, Izabella.
Isten nyugtassa!

Csuka
(Magyarosi)
Genováva

Kedves osztálytársak!

A középiskolai évekre visszagondolva egy kis történet jut eszembe. A történet főszereplői ketten voltunk, Bandász Borika és én, Csuka Gyöngyi, de az egész osztály szidást kapott érte, amiért már akkor is nagyon szégyelltem magam, és most bocsánatot kérek tőletek, volt XI.G-sektől.

Nem tudom mi okból, de szüneten papírt vágtunk Borikával és a padjaink alatt a padló megtelt apró papírdarabkákkal. Hogy ne kelljen összeszedni a szemetet, az egész osztályt beszórtuk papírral, így nem csak a mi környékünk volt szemetes.

Miután becsengettek, bejött az oszi. Rám nézett (én úgy láttam, hogy engem néz), és nagyon leszidta az osztályt a szemét miatt. Az volt az érzésem, hogy az oszi mindent tud, talán valaki elmondta az esetet. Az osztály hallgatott, nekem lelkiismeret-furdalásom volt, Borika se szólt, én se. Nem emlékszem, hogy a következő szüneten felsepertük-e a szemetet, csak arra, hogy nagyon bántott ez az eset.

A középiskola elvégzése után, felvételiztem a marosvásárhelyi 3 éves Pedagógiai Főiskola zenepedagógia szakára, majd (végzés után) több iskolában tanítottam. Végleges állást a Gernyeszegi Általános Iskolában kaptam, onnan mentem nyugdíjba 2006-ban. Közben férjhez mentem, három gyermekem és hat unokám van. Jelenleg segédkezem az unokáim nevelésében, pesztrálásában, mindig ott- és ahol erre megkérnek a gyermekeim.

Köszönöm a Mindenhatónak, hogy osztálytársatok lehettem, elfogadtatok egyszerű falusi lányt. Hálás vagyok a volt tanáraimnak, hogy igyekeztek embert faragni belőlünk.

Csuka Genováva (Gyöngyi)

Marosszentgyörgy, 2016.II.11.-

Dudás-Both
Maria

Kedves Osztálytársaim, sorstársaim!

Szívből örülök, hogy ismét veletek lehetek ezen a szép kerek évfordulón is, köszönöm a meghívást és a lehetőséget a „számvetésre”. Jómagam, Brassóban születtem, 1948. július 25-én, unitárius családban, a külvárosi Hunyadi János utcában, 7 hónappal szeretett unokatestvérem, Lukács Ibi után, akivel testvérekként neveltek, szinte ikrekként mindaddig, míg nyilvánvalóan ki nem ütköztek a külső és belső különbözőségek! Az óvodától az érettségiig együtt jártuk ki az oktatás különböző fokait, mindkettőnket azonos óvó-védő nevelésben részesítettek a szüleink, még a széltől is védve és megkímélve! Erzsike óvó néninél kezdtük (Szabó Mancika nagynénjénél, aki szomszédunk is volt) és szegény Bikém volt a sírósbab, de utána én is rögtön rázendíttem!

Elemi iskolánkat a 16-os Általános magyar iskolában kezdtük, Salmen Olga tanító néniel, hála az égnek, ma is köztünk van és előszeretettel mesél régi élményeiről, aki azt mondta akkoriban, hogy nem találkozott még olyan ügyetlen gyermekkel, mint én, aki még a ceruzát sem tudja rendesen megfogni! Ibi ebben és úgy általában ügyesebb és jobb volt!

Felső tagozaton, aztán jöttek a tiszteletre méltó tanáraink, példaképeink. Erre már az iskolánk is átköltözött és átalakult 15-ös számú vegyes (román-magyar tannyelvű) iskolává, az új épület létrehozásában elég nagy szerep jutott a szüleink közmunkában való részvételének, de ugyanakkor zajlottak a szülői bálók és a mi ünnepségeink is. Ebben az időszakban kaptam a legszebb “marcisorokat” a fiúktól, főleg Gézától, Lajostól, Ucsutól, közben persze próbáltunk tanulni is, minél többet és jobbat, főleg én, aki állandóan rettegtem, hogy lemaradok az élenjáróktól (Jónás Böske, Lukács Ibi, Vajna Hajni volt a sorrend, szinte mindig), bár a versengést soha nem szerettem, nem is bírtam, ezért aztán hagytam, hogy menjen minden a maga természetes útján. Mindenképpen, már akkor voltak önértékelési problémáim, ezt próbáltam valahogyan semlegesíteni azzal, hogy alaposan és többet próbáltam tanulni, mert szóbeli feleltetésnél, úgyis csak a felét tudtam elmondani. Az „írásbeli” mindig jobban ment, mert ott nem volt „annyi zavaró” tényező, jobban tudtam koncentrálni és „kiadni” ami passzívan bennem volt. Ez tulajdonképpen mindvégig így volt a „gimiben” is, és általában az életben.

Nagy tisztelettel és hálával gondolok vissza, mindenekelőtt, első osztályfőnökünkre, Dobolyi István tanár úrra, aki bár szigorúan megkövetelte a román „szószedet” napirenden tartását, feltöltését és megtanulását, példát mutatott nekünk magatartásból, objektivitásból, becsületből, szorgalomból és egyéb ilyen emberi tulajdonságokból, hogy ne beszéljek a „külalakiakról”!

Ménessy Erna tanárnőnk szeretettette meg velem a könyveket, az irodalmat, jó volt hallani a kellemes hangját és látni meleg szemeit, egész lényét.

Bíró József tanár úrtól tanultuk meg a „matekot”, már amennyire én képes voltam rá, rettegve tisztelve őt!

Valami hasonlót, de mégis elviselhetőbbet éreztem igazgató – biológia – természetrajz tanárunkkal – Mihály Domokossal kapcsolatban is, szigorúnak, kimértnek, de mégis objektívnek hatott, ez megnyugtató volt.

Boda Edit földrajz szakos tanárnőt szó szerint csodáltam, finom, nemes szépségéért, szelídségéért, válogatott magatartásáért, mégis közvetlenségéért, és rettenetesen szégyenkeztem, amiért annyira képtelen voltam bármit is látni egy térképen. Mégis, azt hiszem, kedvelt engem, s szívesen vette a látogatásaimat, amíg még köztünk volt!

Amikor aztán 1963 őszén felkerültünk az „Unirea”-ba, az nem kis esemény és izgalomforrás volt számomra! Általában nehezen oldódik bennem a feszültség, de idővel megtörténik ez is, mármint a beilleszkedés. Így volt ez akkor is, kb. két évharmad után, vagy talán több is, hiszen minden és majdnem mindenki ismeretlen volt számunkra, „külvárosiak” számára!

Az első trauma akkor ért, amikor magyarból az első feleltetésnél Szikszai Jenő tanár úrtól megkaptam az első 7-est! Az élettől is elment a kedvem, mert fogalmam sem volt az ő módszeréről, tanítási és számonkérési stílusáról, és azt hittem, magyarból vagyok a legerősebb, mindabból, amit addig tanultam. De aztán szembesülni kellett a hideg valósággal és nem volt könnyű!

Utólag, természetesen szívemből hálás vagyok a nagytudású, sokoldalú, szelíd, sok szempontból elnéző, tiszteletre méltó tanár úrnak, aki segített minket eligazodni az életben, a történelmi korszakban és a csodálatos költészetünkben, amely sokszor lehetett segítségünkre a legkülönbözőbb helyzetekben.

Scurtu Lavinia tanárnőnk laza stílusától sokszor fellélegezhettem én is, hálás is vagyok neki ezért, főleg, hogy néha eljuthattam a „krém” stílushoz is!

Soha nem felejttem el és hálával emlékszem vissza a mi szeretett és tisztelt Piri nénink világirodalmi óráira, amikor a nagy oroszokból olvasott fel nekünk és azóta is csodálom őt ezért is!

Birta bácsi röntgen szemei elől mindig szerettem volna elbújni, eltűnni, de ő volt mindig annyira tapintatos, hogy nem firtatta, miért?

Mészáros József tanár urat mindig tisztelni fogom a tárgyilagosságáért, emberi tartásáért, hiszen nem egyszer megadta nekem a maximum osztályzatot, ahogyan a 3- ast is, amikor azt érdemeltem. Mindenképpen azon kevés matek tanárok egyike volt, akitől nem féltem, amiért hálás voltam és leszek mindig.

Végül, szeretném mély tiszteletemet és szeretetemet kifejezni Kancsár Etelka tanárnő, osztályfőnökünknek, akitől mindig csak jót kaptunk, példaképem volt egész magatartásával, független, becsületes tartásával, kiegyesúlyozottságával. Hálásan köszönöm mindazt, amit tett értünk és átadott nekünk!

Nektek, kedves, jó társaim, szintúgy köszönöm, hogy elviseltetek, hogy be- és elfogadtatok, mindig nagy szükségem volt arra, hogy valahova, valakihez tartozónak tudjam magam, és Ti ezt biztosítottátok nekem, hellyel - közzel! még akkor is, ha én nem voltam soha elég aktív, főleg nem alkottam semmi „művet”, legfennebb kibiceltem, drukoltam más tehetségesebb embernek. Sajnos, mikor a táluentumokat osztották, én a kevesebbet kaptam és nem tudtam sáfárkodni még azzal sem.

Ezért is lettem hivatalnok, többre nem futotta tőlem, legalábbis úgy gondoltam. Ezért, mindig valaki árnyékában voltam, legfőképpen a szegény Magdáéban, amíg lehetett. Isten áldja, ott, ahol most van. Igyekeztem, tőlem telhetően, mégis becsülettel megállni a helyem, legtöbbször sikerült is és ez némi elégtételt is adott.

Érettségi után mindenki bulizott, én sárgaságot kaptam, hogy jobb legyen. Igaz, sokan közületek mellettem álltatok, ha nem élőben, legalább lélekben. '66 őszén, orvosi tiltás ellenére beiratkoztam (felvételiztem) egy gazdasági technikumba, annyira hiányzott a tanulás, majd '69-ben nem választhattam mást, mint a „Közgázt”, ha már e téren indultam el, Kolozsvárott. Az itt töltött 4 év volt életem legszebb, legfüggetlenebb, legszínesebb periódusa. De nem tudtam egészen elszakadni innen, úgy, hogy hazakerülve, majdnem „visszaeső” voltam. De melőzni kellett, előbb a kisiparosok megyei központjának számítástechnikai osztályán voltam analitikai programozó, majd a megyei Tanfelügyelőségen belső pénzügyes, majd auditáló. 2006-ban nyugdíjaztak, de 2012 decemberében mentem véglegesen ki! Azóta taposom a mókuskereket, örülök, ha felkel majd (még) a Nap, főleg miután bekapom a gyógyszeradagomat! Ez van, ezt kell szeretni.

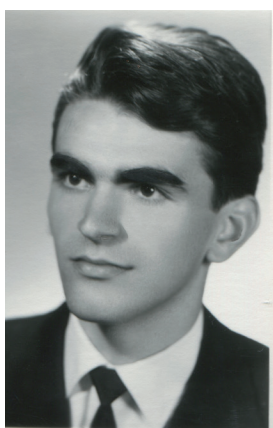
„Új sor-gondolat” – még annyit, hogy köszönöm barátnőimnek (Hajninak, Líviának, Pirinek, Ágicának, Erzsébetnek és másoknak), hogy mellettem állnak, tudom, hogy mindig számíthatok Rájuk.

A srácoknak köszönöm a diákkori bulikat, azt, hogy meghívtak és elfogadtak, többször is, pedig én csak a csámpás lábúak egyesületét erősítettem. Lacinak üzenem, hogy már rég tudom: az „ideál” csak ábránd, de talán ifjabb korban mégis megéri „kergetni”.

Idős korban már úgyis csak az számít, talán, hogy legyen valaki, még ha teljesen a saját ellentétünk is (amiről már rég tudjuk, hogy nem igaz, hogy az ellentétek vonzzák egymást!), aki hozzon, adjon egy pohár vizet, ha szükségünk van rá!

A többi már alig számít, és úgyis eljön, aminek jönnie kell!

Sok szeretettel és tisztelettel üdvözlök mindenkit.

Fröhlich
Lajos

Brassóban születtem 1948. április 5-én. Szüleim mindent megtettek, hogy öcsém és én az általunk választott tanulmányi úton haladjunk.

A körzet magyar iskolája az egykori 7-es számú magyar tannyelvű iskola volt 1963-ig, ekkor azonban épült egy új iskolaépület, amelyben 8-as iskola néven vegyes tannyelvű intézményként egyesítették a korábbi 7-es és 13-as iskolát. Így a 7-es számú elemi iskola magyar tagozatja ezután megszűnt.

Én az elemi és általános iskolát (1955-1962) még a létező 7-es számú iskolában végeztem, Régeni tanító néni tanított meg írni és olvasni, az V. osztályban Túróczi tanár úr volt az osztályfőnököm, aki egyben magyarra is tanított. Tisztelettel emlékszem matek tanáromra Kémenes tanár úrra, földrajz tanárnőmre, Lőrinczi tanárnőre, Zsigmond igazgató úrra, történelem tanárnőnkre, Zalányi Ágotára, Geréb Ádám orosz tanár úrra. Elemitől az érettségiig osztálytársak vagy évfolyamtársak voltunk Zsigmond Líviával, Brezina Bandival, Für Pistával, Pál Ibivel, Naszvadi Ilonával, Ravasz Manyikával. VII. osztály végén abszolváló vizsga volt, ami nagyon jól sikerült, ez a tény, meg főleg az, hogy a szakiskolákban nullás géppel vágott frizurával kellett kezdeni az iskolát, arra az elhatározásra juttatott, hogy felvételiztem az akkori "Unirea" Liceumba. Így kerültem Kancsár Eta tanárnő osztályába. A X. osztály hozta életem egyik nagy változását nemcsak azért, mert a reál és humán szakok közt kellett választani inkább azért, mert ebben az évben jött a mi osztályunkba Sepsiszentgyörgyről Kocsoládé Erzsébet ellenállhatatlan hosszú hajával, aki 1972. szeptember 14-én feleségem lett. Szeretettel emlékszem középiskolai tanárainkra, sajnos, csak később ébredtem rá, hogy dr. Szikszai Jenő tanár úr életével fizetett azért, hogy mi magyar nyelven tanulhassunk. Sajnos irodalomból sosem tündökölt, de mindig szerettem volna legalább egy kilencest. Vörösmarty "A merengőhöz" című versét megtanultam kívülről, de sajnos a tanár úr soha nem szólított fel e vers elmondására. Érettségi vizsgám első nekiugrásra sikerült, mindamelllett, hogy a román írásbelim hármas volt, de a matek egyedüli tízes az évfolyamon. A román szóbeli vizsgán a matek tanár valamit mondott a román tanárnőnek, aki aztán azt kérdezte tőlem, hogy mit tudok domnul Goe-ről. Így lett a román vizsgám végeredménye egy nagy ötös.

1966 őszén már a brassói egyetem T.C.M. részlegén egyetemista voltam. Nevemnek és Secara egyetemi előadó tanáromnak, aki a mérnöki diploma vizsgáztató bizottság elnöke volt, köszönhetem hogy nem elsőként végeztem az egyetemet. Tudniillik az első végzős az akkori kihelyezési állásfoglalási rendszerben az egyetem asszisztensi

helyére is pályázhatott, az én kilences mérnöki dolgozatom egy harmadik helyet biztosított nekem, és így kerültem a brassói Tehergépkocsi gyár tervezési osztályára 1971 augusztusában.

1972-ben megnősültem, 1975-ben született Szilárd, majd 1978-ban Norbert fiunk.

Még a Ceausescu korszakban próbáltunk áttelepedni Magyarországra, ahová meg is kaptuk a letelepedési engedélyt, de sajnos magyar testvéreink románokként kezeltek, ami még rosszabbul esett, mint a romániai megalázás. Így Ceausescu bukása után 1990. november 7-én látogatási vízummal Amerikába utaztunk Erzsébet és én. Az akkori amerikai rendszerben hamar munkaengedélyt kaptunk, de sajnos gyerekeinket csak három év után sikerült Amerikába hozni. Az álmok világában megtapasztaltunk sok álmatlan éjszakát és annyi munkát, amit csak elbírtunk. Tanulásból is kivettük bőven a részünket, előbb az angol nyelv, majd egyik szakmai kurzus a másikat követte. 6 év amerikai ottlétünk után mentünk el először moziba, "Az angol beteget" láttuk.

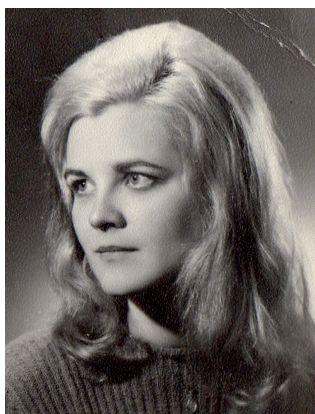
2002. május 12-én amerikai állampolgár lettem. De Amerikában talán a legmeghatóbb élményem 2011. május 17-én volt, mikor Dr. Schmitt Pál Magyarország elnöke Clevelandban átadta a Magyar honosítási okiratot, így 63 év után valóra vált egy vágyam, Amerikában magyar állampolgár lettem. Az Amerikában eltöltött 23 év egy külön regény témája lehet, talán majd egyszer erre is sor kerül.

2013. október 1-én nyugdíjba vonultam és elhatároztuk, hogy visszatelepedünk szülőhazánkba.

2013. december 1-én léptünk be Erdélybe egy nyugodt békés nyugdíjas élet reményében.

Visszatekintve az elmúlt évekre, ha azt mondanám, hogy mindent ugyanúgy tennék, mint ahogy azelőtt, ez azt jelentené, hogy nem tanultam semmit az élet folyamán elkövetett hibáimból. Inkább azt mondom, hogy meg vagyok elégedve az eltelt 68 évvel, és azt kívánom, hogy még lehessen egy pár évet együtt egészségben szeretteimmel, két meglévő unokámmal, Olivérrel és Szofiával (de, ha a menyeim és fiaim még megajándékoznak egy párral, azt is szeretettel fogadom.).

Az 50 éves találkozó szervezése alkalmával jólesett találkozni a régi osztálytársakkal, elbeszélgetni, felidézni a régi kellemes iskolai emlékeket, észrevenni hogy 50 év bizony sok idő, idősebbekké, némelyikünk sokkal kritikusabbá, mondhatnám, kötekedőbbekké vált. De vannak olyanok is köztünk, akiket az eltelt idő bölcsébbé tett. Szabó Mancika egy "Pilvax"-i találkozón azt mondta, hogy, idézem: "én nem haragszom meg senkire, mert már nincsen időm kibékülni." Sokan tanulhatunk ebből a mondatból.

Harkó Hajnal
Costea Zorica

1948. március 14, Brassó
Brassó megye

Brassóban születtem, a külvárosban. Az elemi iskolát a 15-ös számú iskolában jártam. Itt tanultam meg rendesen beszélni románul köszönöm az osztályfőnökömnek, Dobalyi István tanár úrnak, hogy szigorú volt, így megálltuk a helyünket az életben. Szívesen gondolok Bíró Jóska tanár úrra, Zalmen Olga tanító nénire, Ménessy Erna tanárnőre és Mihály Domokos tanár úrra, akik mind hozzájárultak a mi nagyra növésünkhöz tudásban és emberré válásunkban. Az elemi iskolát 1955 és 1962 között jártam.

1962-ben felvételiztem az Unirea Liceumba és 1966-ban érettségiztem. Most mikor életemnek III-ik felvonásában lépkedem, szívesen emlékszem vissza drága tanáraimra. Köszönöm nekik mindazt, amit megtanítottak, drága osztályfőnökönknek, Kancsár Etelkának, Reiff Piroskának, Szikszai Jenőnek, Birta Imrének, Scurtu Laviniának, Mészáros Józsefnek és mindenik tanáromnak.

Érettségi után felvételiztem az erdészmérnöki egyetemre, melynek elvégzése után dolgoztam a kézdivásárhelyi és azután a brassai fafeldolgozó vállalatnál, és közben egy építkezési vállalatnál Brassóban. Nagyon szerettem a mesterségem, de nem tudtam azt folytatni, amit az egyetemen tanultam, így a mesterségem romantikus része elveszett. Egyetemista koromban férjhez mentem Costea Julianhoz, ebből a házasságból született a lányom, Cristina Andreea, aki jogot végzett, és Nagyszebenben lakik és dolgozik. Unoka még nincs. Életem III-dik felvonását olvasással, tornázással és kutya sétáltatással töltöm. Minden délután a Fellegvár körüli sétánk közben férjemmel gyönyörködünk a természet szépségeiben, a madárcsicsergésben, egy mókuspár játékában.

Köszönöm kollégáimnak, hogy foglalkoznak az emlékkönyv megjelenésével.

Örülök a találkozásunknak, és minden társunknak további jó egészséget és minden jót kívánok!

Elérhetőség:

Cim: Brasov, Str. N. Iorga No.6

Telefon: vezetékes 0268-471977

E-Mail: bebecostea46@gmail.com

Jónás Erzsébet

Brassóban született 1948. július 7-én, egyedüli gyerekként.

A magyar óvodai előkészítés után következett a 15-ös Számú Általános Iskola, előbb Salmen Olgával, majd osztályfőnökünkkel Dobolyi Istvánnal és a többi kiváló tanárral, akik megalapozták a továbbtanulásunkat.

Böske mindig könnyen és gyorsan tanult, precíz és megbízható volt, kicsit zárkózott és befeleforduló.

Volt idő, amikor együtt tanultunk a szóbeli érettségi vizsgákra. Mindig lehetett számítani rá és jó humora volt.

Érettségi után elég hamar férjhez ment, és követte akkori férjét Olténiába (Rosiorii de Vede), ahol gépíróként dolgozott és megszülte első gyermekét, Alinát. Férje halála után hazaköltözött lányával együtt. Főtitkári állásban dolgozott a városi élelmiszerforgalmazó és kiosztó vállalatnál, nyugdíjazásáig.

Második házasságából született még egy lánya, Izabella. Most már mindkét lánya részéről többszörös nagymama lehetne.

2006-ban halt meg, szívinfarktus következtében. Nyugodjon békében!

Jegyezte Dudás Mária

Kajesa Hajnalka *(Tifrea Aurora)*

„Köszönjük Istenünk azokat az emlékeket, akik áldást hoznak és értelmet adnak életünknek.”

1947. március 27-én születtem Tatrangban. A Hajnalkából úgy lett Aurora, hogy az akkori rendszerben lefordításra került sor, ami kötelező volt.

Földműves családból származom, az I – VII. osztályt a tatrangi általános iskolában végeztem.

Egy Gábor nevű testvérem is született, akivel nagyon jó viszonyban, testvéri szeretetben éltünk, és mindig segítettünk a mindennapi munkákban a szüleinknek. (Gábor húszéves korában elhunyt.)

A nyolcadik osztályt Sepsiszentgyörgyön végeztem, majd átjöttem Brassóba, az UNIREA Líceum IX.G. osztályába, ahol folytattam a tanulmányaimat.

Átgondolva az éveket, két eset ragadt meg emlékeimben:

1.- Kémia dolgozatíráskor a szappanfőzés volt kiadva. Pali bácsi volt a tanár. Tudtam, hogy a kémia könyv bal felén volt leírva egy pár sor róla. Elolvastam én, de felületesen, azonban sikerült lemásolnom. Amikor hozta a kijavított dolgozatokat, nagy piros ceruzával rá volt írva: „A MÁSOLÁS NEM TUDÁS!!! 6-OS!!!”

Hibásnak éreztem magam és bemagoltam a szappanfőzést – most már nem tudom?

2.- Csak dolgozatírásról lenne szó, de földrajzból. BIRTA tanár felosztotta a padosorokat: 1.-sor Csehszlovákia, 2.-sor Lengyelország.

A padtársam BIRTA LACI volt, nem tudtuk tökéletesen a leckéket, Lacinak voltak kis méretű térképei és ide adta nekem a megfelelőt és - én is és ő is – lemásoltuk a főbb dolgokat, felejthetetlen jegyünk 8-as volt.

Még sok apró emlék lenne, amiket felsorolhatnék, de igen hosszas lenne.

Vogel Bandit sohasem tudnám elfeledni, az első sorban ült és mindig a rágógumival foglalkozott különböző formákban.

A líceum után felvételiztem a rajztechnikumra, a „Grupul Școlar – HIDROMECHANICA ”-ba.

A technikum elvégzése után „Fabrica de Șuruburi ”-ba kaptam kihelyezést, ahonnan harmincöt év régiség után nyugdíjba vonultam.

1971-ben megismerkedtem a férjemmel : TIFREA GRIGORE-val, akivel hat hónap után házasságot kötöttünk.

Két fiunk született : ADRIAN, aki már 44 éves, szép és jó családi életet élnek leányukkal ANDREEA-val Londonban.

A kisebbik fiam GABRIEL, aki 33 éves, ugyancsak sikeres családi életüket folytatják kisfiukkal RAUL-lal, Tatrangban.

Megjegyzésként még annyit szeretnék kiegészíteni, hogy több éven át ingáztunk a munkahelyünkre, Brassóba, eléggé nehéz volt, így elszántuk magunkat és beköltöztünk a városba, ahol több mint tizennyolc évet laktunk, vagyis amíg a gyermekek elvégezték az iskolákat.

Most már megint a szülőfalunkban töltjük az életünk hátralevő időjét. Még mind a ketten aktív nyugdíjasok vagyunk.

**VEZESS, JÉZUSUNK, S VELED INDULUNK KÜZDELEMRE HÍV AZ ÉLET,
HADD KÖVESSÜNK BENNE TÉGED! FOGJAD HÁT KEZÜNK,
MÍG MEGÉRKEZÜNK!**

Kémenes
Eva-Maria

Brassóban születtem 1948.05.01-jén, édesapám Kémenes József (a 8-as iskola matematika tanára), édesanyám Kémenes (László) Erzsébet (tanítónő).

A 6-os iskola (a volt Római Katolikus Főgimnázium) udvarán működő óvodában jártam.

Az I-III. osztályokat a már lebontott templom, az ARO melletti iskolában végeztem. Az I. osztály még leányosztály volt, melynek a tanítónője Nagy Olga volt. A másodikban már vegyes osztályokban jártunk, a tanítónők Kósa Erzsébet és Balog Irén voltak. Negyedikben átírtak a 6-os iskolába, ahol Adorjáni Dezső tanított. A negyedik osztály végén abszolváló vizsgát tettünk.

Ötödikben Bitay Jenő volt az osztályfőnök, majd VI-VII.-ben Birta Babulina. A VII. végén abszolváló vizsgát tettünk.

VIII.-ban felvételiztünk az „Unirea” Középiskolába, ahol érettségiig Kancsár Etelka volt az osztályfőnökünk a reál osztályban.

Az órákon kívül körökre is jártunk. Én torna-, kézilabda- és kosárlabda-, valamint rádiókörre jártam. A kosáredzések a Sportiskolában voltak, a Hármaskapu mellett.

A matematika szakot Kolozsváron, a Babeş-Bolyai Tudományegyetemen végeztem. Mi voltunk az utolsók, akik 5 évvel végeztünk. A szakfelkészülés mellett bővítettük az általános műveltségünket is (opera, színház, koncert és film).

A diploma megszerzése után kihelyeztek Csíkdánfalvára, ahol 4 évet tanítottam. Itt megismertem a kerámia-, a szőttes készítést és a vidéki életet is. Közben letettem a véglegesítő vizsgát és versenyvizsgára jelentkezhettem. Így kerültem Kolozsvárra, a „Traian Vuia” Építészeti Szaklíceumba, ahol 11 évet tanítottam.

1975-ben férjhez mentem Kolozsváron Sebestyén Zoltán rádió-TV javítóhoz és két fiúunk született, Alpár és Zsombor.

Letettem a II-es és I-es fokozati vizsgákat. 11 év után újra versenyvizsgáztam és elfoglaltam a Brassai Sámuel Elméleti Líceumban levő matematika tanári állást. Ott 17 évet dolgoztam, amiből 7 évet igazgató voltam.

2004-ben egy agyérögörcs-műtét után kértem a nyugdíjaztatásomat.

*Kerekes
Béla*

Nemzedékünkben én vagyok a legkisebbik – 1948. december 29-én születtem Brassóban. Főleg az általános iskolában ez nagyon érződött, a fiúk között fizikailag állandóan én voltam a leggyengébb. Ezt mintha a lányok is érezték, sosem voltam az első sorban a szimpatizáltak között. Német óvodában jártam, itt kezdődött egy életre szóló barátságom Hess Péterrel. Az első két osztályt a 6-os számú, volt református iskolában végeztem, ide tartoztam területileg. Az első osztályban Salamon Imrené, a másodikban Balogh Irén voltak a tanítóim.

Az emlékeim nagyon homályosak - az első osztályból annyi, hogy Bányay Emőke volt számomra a legszebb leány és az első eset, amikor nem csináltam meg a házi feladatot. Amikor egy új betűt tanultunk, egy magyar újságból ki kellett vágjunk egy cikket, és alá kellett húzni a tanult betűt. Ha jól emlékszem az “s” betűnél felejtettem el ezt elvégezni, és amikor a tanítónő beírta az ellenőrző füzetbe a mulasztást, akkor azt hittem, hogy eljött a világ vége (abban az időben hittan órára is jártunk). Mekkora különbség a középiskolához képest, mikor sokszor a szünetben döntöttem – leírom-e vagy sem az utolsó pillanatban a házi feladatot.

A második osztályból az maradt meg az emlékezetemben amikor Balogh Irén néni felszólított, hogy olvassak fel egy szöveget a nyelvtankönyvből. Nagyon megharagudott és megszidott, hogy én mint éltanuló rosszul olvastam. Én erősködtem, hogy igenis jól olvastam, és sírva fakadtam. Hozzám jött, hogy megmutassa, hol tévedtem. Meglepetésére meggyőződött, hogy nekem volt igazam. Én voltam az egyedüli az osztályban, akinek egy régebbi kiadású nyelvtan könyve volt, amelyben az illető szöveg különböző volt. Valószínű ez volt az indulópontja egy igazi oktató – tanuló barátságnak, amely Irénke néni haláláig tartott. Sajnos egyike volt a nagyon kevés hasonló barátságnak, amelyben a továbbiakban részem volt.

A harmadik osztályt már a 4-es magyar líceumban kezdtem. Abban az évben Várynét a 6-os iskola igazgatójából a magyar líceum igazgatójává léptették elő. Vele fia Váry Gyuri is átment a 6-osból a líceumba, azzal a kikötéssel, hogy legjobb barátja – a bátyám is átigazol. Bátyám pedig, aki az öccsére kellett vigyázzon, csak velem volt hajlandó átmenni (azért ez inkább szüleink kérése volt). Így jutottam iskolai időszakom legszebb három évéhez – a magyar líceumban végzett III, IV. és V. osztályhoz (tanító – Adorján Dezső, osztályfőnök – Bitay Jenő). Itt megtaláltam Hess Pétert, és megalakult egy első baráti triumvirátus Bírta Lacival kiegészülve.

Az V. osztályban a 6-os iskolában fiúkrízis volt, és elsősorban azokat próbálták a líceumból átigazolni, akik területileg oda tartoztak. Az érintettek között jó tanulmányi eredményeimnek köszönhetően a 6-os iskola tanárjainak körében én voltam az első számú jelölt. Várynénak köszönhettem, hogy végülis a líceumban maradtam. A triumvirátus másik két tagja, Bírta Laci (édesanyja a 6-osban tanított) és Hess Péter átmentek a 6-osba.

Egy év múlva, 1960-ban lebontották a református templomot és a mellette levő 6-os iskolát, a magyar líceum egyesült az 5-ös számú román középiskolával, és a helyén megalakult az új, 6-os számú román-magyar általános iskola. A többiekkel együtt visszajöttek barátaink is, akik egy évvel azelőtt átmentek a volt 6-osba, de átjöttek a tanárok is, mert a líceum tanárainak nagy része átment az Unirea-ba.

Sajnos vége lett a magyar líceum felejthetetlen légkörének és hangulatának. Vége lett a Tompek tanár úr által tartott történelmi körnek (ott tanultuk Brassó és a magyarok történelmét), vége lett Pici néni tánc- és illetlen óráinak, befejeződtek a rendszeres felső- és alsó osztályi diákbalok, a karácsonyi előadások. Az iskolai életet a románok diktálták, nekik nem voltak hagyományaik, nem voltak iskolán kívüli elfoglaltságaik, minden tevékenység az úttörő mozgalom körül forgott. Új tanáraink, úgy ahogy próbálták pótolni mindazt, ami eltűnt a magyar líceum megszűntetésével. Nagyszerű tanárok voltak és mindent megtettek azért, hogy az oktatásunk a legmagasabb színvonalon legyen, ugyanakkor, hogy a magyar líceum hagyományai és szelleme megmaradjon.

1962-ben mikor átkerültünk az "Unirea"-ba nem vált be az egyesek által remélt tanári gárda cseréje. Ebben az évben volt a balhé a Reiff Pista bácsi unokaöccsével (nem emlékszem már, hogy mi is történt tulajdonképpen) és a hatóságok eltávolították az Unireából a magyar tanárok jórészét. Velünk együtt a 6-osból átjött sok tanár is, így lettek osztályfőnökeink Kancsárné és Pásztorné és aligazgató Dankóné.

A kapcsolat a tanárokkal nem volt a legharmónikusabb sosem voltam a tanárok kedvence (nagyon kevés kivétellel). Ez persze nem azt jelenti, hogy nem ismerem el hozzáértésüket, hogy nem lennék hálás mindazért a tudásért, amit csak nekik köszönhetek. De ez nem elég. A diák többet vár a tanáraitól, akkor is ha a tanárok nem kedvelnek különösebben – emberi melegséget, megértést, segítséget az életre való felkészítésben, az emberi jó tulajdonságok kifejlesztését, nemcsak egyszerűen az oktatást. Ezeket én, aki apa nélkül nőttem fel, nagyon hiányoltam.

Az utolsó osztályfőnöki órán Kancsárné az általa rólunk készített jellemzéseket kezdte felolvasni, de sajnos nem sikerült mindegyiket felolvasnia, így én is azok között voltam, akik nem tudtuk meg a rólunk alkotott véleményét. Én csak annyit tudok, hogy húsz évvel később a Gaizer villában, miután elmeséltem szakmai pályafutásomat meglepődve mondta, hogy nem gondolta volna, hogy ennyire megváltozom, hogy ilyen komoly, megbízható, jellemes emberré változhatok. Életem egyik nagy meglepetése volt ez a késői felfedezés, most értettem meg, hogy nem az én elképzelésem szülte volt egyes tanárok velem szemben tanúsított visszatartása, ellenszenve, hanem ez valóban létezett.

Függetlenül az én személyes tapasztalataimtól, mindnyájan hálásak kell legyünk tanárainknak, mert mindazt, amit az életben sikerült elérnünk, nélkülük nem lett volna lehető. Tőlük kaptuk a szakmai továbbképzéshez szükséges tudást, nekik köszönhetjük, hogy jellemes, művelt emberekké váltunk.

Boldog családi életben volt és van részem. Későn nősültem, hosszabb ideig élveztem a legényéletet a szerető és a "kisfiával" nagyon gondos édesanya mellett. Így persze a gyerekek is későn jöttek, unokákkal még nem dicsekedhetünk.

A nagyobbik fiamnak szép, jövőbeli mestersége van – mikroelektronikával foglalkozik. Bukarestben dolgozik, hobbyja a motorsport, titkos álma, hogy egy Forma 1-es csapatnál dolgozzon. Mint diák, egy jó pár évig tagja volt egy csapatnak, amely részt vett a diákoknak rendezett versenyeken, amelyen egy egyszerűbb versenykocsit kellett megépíteni (Formula

Student). Többször volt Silverstonban és Barcelonában, ahol a kocsijuk a Forma 1-es pályán versenyzett.

Kisebbik fiam Kolozsvárott bontogatja a szárnyait. Neki is nagyon jó mestersége van, és nagyon is ért hozzá – informatikus. A probléma az, hogy a saját főnöke akar lenni, és a megalakított cég nehezen indul be. A fontos az, hogy optimista és biztos benne, hogy sikere lesz. Hobbyja a hegyi biciklizés. Eddig két nagy sikerrel dicsekedhetik: a három évvel ezelőtti harmadfokú ínszalag szakadás és a tavalyi Bucsecs- túra, amikor felbicikliztek az Omul csúcsra.

Anyjuk nagy örömeire mindketten motorosok. Egyelőre nem gondolnak arra, hogy itthagyják Romániát.

Én még dolgozom, valószínű augusztus végéig, akkor fejezem be 45 éves repülőgépipari pályafutásomat. Szép, sikerekkel és élményekkel teli, izgalmas szakmai út volt. Elégtétellel tekintek vissza. Feleségem már tíz éve nyugdíjas, ő egészségi okokból hamarabb fejezte be vegyészmérnöki pályafutását. Mindketten kihúztuk a főnyereményt, gyakorlatilag ugyanabban a pillanatban. Engem nem készített ki teljesen a szívroham, habár nagyon közel voltam. Szerencsém volt a csak részleges eldugulással. Kivéve a stentet és a pirulákat, amelyeket rendszeresen kell szednem, nem is látszik, hogy lett volna valami probléma a szívemmel. Feleségemnek szinte az utolsó pillanatban sikerült a második kezelése, és megszabadult a hepatitis C vírustól.

Reméljük, hogy jó egészségben, mindketten örvendeni fogunk egy jó pár évig a nyugdíjas életnek, fiaink és jövőző családjaik körében. És persze, hogy a jövőben is, mindnyájan jelen leszünk a találkozókön.

Kocsoládé Erzsébet

Sepsiillyefalván születtem, 1948. február 17-én reggel 8 órakor. Március 28-án kereszteltek meg az ottani római katolikus templomban. Ennek a kertjében van egy kis kápolna, ott jártam az első osztályokat, Kerekes Olga tanító néni tanított a negyedikig. Első osztályban sokat hiányoztam – anyukám tanított meg írni, olvasni – mert számárköhögésem volt, egy szomszéd gyermektől kaptam el. A templomnak van egy óriási nagy kertje, tele almafákkal. Ádám Imre pap bácsi azzal csábított hittan órákra, hogy óra végén felcsomagolt finom baturalmával minket, nagyon szerettem odajárni.

A felső tagozatos tanáraimra (kitűnő tanári kar volt abban az időben ottan) csak hálával és köszönettel tudok gondolni : Pál Domokos és Éva – román, magyar tanárok, Incze házaspár – matek és természetrajz, akik a tantárgyaikon kívül megtanítottak az Anyaföld szeretetére és tiszteletére is (az iskolának van egy nagy kertje, és ott kertészkedtünk minden évben).

A nyolcadikba Sepsiszentgyörgyre felvételiztem – a bentlakásos évek most is nagyon kellemes emlékek számomra – de aztán Édesapámat Brassóba helyezték, és így kerültem a tizedik osztályban az Unireába. Nagyon nehezen szoktam meg az új környezetet, nagyon sokat fájt a fejem, s az iskolaorvos Mészáros dr. a hajamat okolta érte és így vágattam le a copfjaimat – de megőriztem őket.

A szentgyörgyi iskolámat ma Mihai Vitéznek hívják – sajnos!! 2-es számú Leánylíceum volt a neve akkor. Most még a tavalyi találkozásnk alkalmával be sem engedtek az épületbe. (az idén remélem több sikerrel járunk).

A fogorvosi diplomámat a budapesti Semmelweis Egyetemen szereztem meg 1972-ben, én voltam az egyetemen az első Erdélyből végző diák, mit nagyon sok utánajárással Nagybátyámnak is köszönhetek. Egyetemi éveim alatt Ercsiben laktam nagynénéméknél – ez egy kisváros 32 km-re délre Budapesttől – innen ingáztam naponta, 5 éven keresztül. Ebben az évben házasodtunk össze Lalival, de az esküvőnk csak a következő évben, július 28-án volt. A folytatást lásd Lalinál...

Kovács Éva

Brassóban születtem, 1948.01.21-én. Az elemi iskolát az ARO melletti azután lebontott iskolában kezdtem. Az első osztályban Nagy Olga volt a tanító nénink, akit nagyon szerettem.

A második osztályban már vegyesosztály lettünk, és így megjelentek a fiúk, akiktől eleinte féltem, mert voltak köztük rakoncátlanok, akik szünetben az udvaron a lányokat hajkurászták. És más tanító nénit is kaptunk. Négy év alatt 5 tanító nénit váltottunk. A harmadikban Kósa Erzsébet, a negyedikben Muszkát Piroska tanított. Balog Irén is tanított. Szép iskola volt ez, otthonos nem az az intézményes jellegű. Voltak nagyon jó maszkabálok, színpadi előadások, amelyeket Edit néni tanított be, én voltam a télapó.

Jó volt az anyukák jelenléte, akik csemetéiket hozták az iskolába és várták őket.

Az iskolába gyalog mentünk fel a Kút utcán. Egymást vettük fel útközben Bányai Emőkével, Line Irénnel, Ördög Magdával. Hogyan kell a leckét megtanulni arra anyukám tanított, a szépírássra pedig apukám.

Az ötödik osztályt még itt jártuk. Pásztor Livia volt az osztályfőnöknőm tizedik osztályig.

Tizedikben, amikor a reál osztályt választottam, Kancsár Etelka.

A középiskolában Szikszay tanár úr magyarórái voltak jellegzetesek. Engem hívott ki órákon felolvasni. Vicesen Boglyas Évának titulált. Majd jött a pályaválasztás, a gyógyszerészeti és mérnöki közül az utóbbit választottam, ebben barátom érvei is segítettek.

Elvégeztem a Brassói Politechnikán a gépészmérnöki -TCM- szakot. Lalival egy csoportba jártunk, Szász Lacival és Kerekes Bélával pedig évfolyamtársak voltunk.

Săcelebe az Electroprecizia-ba kaptam kihelyezést, ahol három évig dolgoztam. Itt ismerkedtem meg férjemmel, így lettem Tepeş. Innen Brassóba a Hidromecanica-ba váltottam, a tervezőosztályon dolgoztam, a tervek ellenőriztem a nyugdíjazásomig. Két gyermekünk született, egy fiú és egy lány, ők külföldön élnek. Van két aranyos unokám, a velük töltött perceket nagyra értékelem. Férjemmel szeretünk vidéken lenni a jó levegőn, szeretek fényképezgetni, a kellemes perceket visszanezegetni. Színházba és templomba járok, itt sokszor találkozunk osztálytársak.

Köszönet azoknak, akik fáradozásaikkal rendszeressé tették találkozásainkat, akik a távolból jöttek haza, és akik jelen voltak. Legyünk derűsek, bizakodóak.

*Line
Irén*

Emlékeim dióhéjban

Most is felneszelek, amikor eszembe jut a névsorolvasás az órák elején.

Line Irén... Jelen!, válaszoltam. Ez a névsorolvasás végig kísérte az iskolai, sőt az egyetemi éveimet is.

Tökéletesen emlékszem a 6-os számú általános iskolára. A református templom mellett húzódott meg és a templomnak valahogyan alkotó része volt. Elmondhatom, hogy egy olyan iskolában kezdtem a betűvetést és olvasást, amelyben valamikor (a népi demokrácia előtti időkben) az egyház felügyelete alatt történt az oktatás.

Szépen, sorban mentünk be az iskolába. A bejárat ajtótól jobbra volt a pincelejárat, ahová egy alkalommal a tanítónő büntetésből leküldött. A tág folyosó végén jobbra 4-5 lépcsőfok megmászása után a jobboldali osztály volt a mi osztályunk.

Emlékszem, hogy télen nagyszerű szánkózási lehetőség volt a szemben levő park dombos oldalán, melynek eredményeként egy-egy új szemüveget kellett rendeljenek nekem a szüleim. A szemüvegemet ugyanis betettem a táskámba és utána a táskát szánkónak használtam, aminek a szemüvegem látta kárát.

Ezt az iskolát a negyedik osztályba lépésem előtt a református templommal együtt lebontották, mert úgymond, nem volt még 100 éves, hogy műemlékké nyilváníthassák. Így tűnt el egy magyar iskola és a magyar múltnak egy fontos bizonyítéka. Ezekre a futó megjegyzésekre, amelyek otthon hangzottak el, pontosan emlékszem.

Ugyanígy tűnt el egy reggelen a hatalmas és félelmetes Sztálin szobor is a városi pártbizottság épülete előtt, amely előtt minden reggel iskolába menet el kellett haladnunk.

Gyakran mentem az iskolába Bányay Emőkével, aki a Lenin utcának a mi utcánkkal (Apullum utca) átellenes oldalán, egy nagy bérházban lakott.

Az 5. osztályt már az általános iskolává alakított katolikus gimnáziumban kezdtem. Természetesen mi voltunk az utolsó generáció, amelyik felvételi vizsgát kellett letegyen ahhoz, hogy az 5. osztályba jusson.

Ez az iskola gyönyörű volt és hatalmas. Legalábbis így él az emlékezetemben. Gyakran kirándultunk az iskola mögött húzódó Posta rétre.

Az iskolához közel volt a városi könyvtár. Ez volt az egyik kedvenc helyem. Rengeteg könyvet kölcsönöztem ott ki és gyakran belefeledkeztem az olvasásba és csak záróra után hagytam el a könyvtárat. Imádtam azt a könyvtárat. Ahhoz hasonló érzést csak sok évvel később, a budapesti orvosi egyetem könyvtárában éreztem.

A 7. osztály elvégzése után felvételi vizsgával kerültem be az „Unirea” Gimnázium magyar tagozatának reálszakos osztályába. Kancsár Etelka tanárnő volt az osztályfőnököm. Velem nagyon szigorú volt és ezért nagy hatással volt rám. A pályaválasztásban is befolyásolt, habár arra tökéletesen emlékszem, hogy mindig óvott attól, hogy biológia szakra felvételizzek az egyetemen. Nem lettem biológia tanár, kivéve azt a két évet, amikor Marokkóban tanítottam, ellenben biokémiára szakosodtam és kórházi laborokban dolgoztam az egyetem elvégzése után, tehát tulajdonképpen megfogadtam a tanácsát.

Visszatérve a gimnáziumi évekre számomra a tanulás volt az elsődleges. Emlékszem, milyen sokkot kaptam egy alkalommal, amikor nem készültem kémiaiából és Hanke néni kihívott felelni. Természetesen gyalázatosan leégtem, mert nem tudtam felelni a kérdéseire és erre csak azt találta mondani: „Line Irén, ha így fogsz szerepelni az egyetemi felvételin is, akkor ne is számíts arra, hogy bejutsz az egyetemre”. Ezt a mondatot nagyon megszívtam és valahányszor csak megpróbáltam félretenni valamelyik tankönyvet, vagy lógni próbáltam ez a mondat, mint figyelmeztetés jutott eszembe és a könyv mellé ültetett. Ma is hálával gondolok ezért Hanke nénire. Hálával gondolok Dr. Szikszai Jenőre a magyar tanáromra is, aki megszerettette velem a verseket, de Scurtu tanárnőre is, akinek hála, nem voltak nehézségeim az egyetemen a román nyelvvel. Nagy szeretettel gondolok Birta bácsira, akinek a tanácsa és véleménye nagyon fontos szerepet játszott abban, hogy a biológiát választottam pályámul.

Eléggé romantikus természetem volt, úgy, hogy engem sem került el a szerelem az iskolai évek alatt. Szerelmeim plátói szerelmek voltak, de örökre bevésődtek az emlékezetembe és a szívembe, és még ma is szívesen gondolok rájuk.

Úgy teljes a kép, hogy a tanulás öröme összefonódott a mámorító ifjúság érzelmeivel és a mai napig meghatározó élményt jelentettek a számomra.

Még van egy kép, amelyet meg szeretnék osztani. Ballagáskor én szavaltam el Ady Endre „Üzenet egykori iskolámba” című versét. Háttal álltam a diákoknak és arccal a tanárok és szülők felé. A vers közepén nagyon elérzékenyültem és az oszi észrevette, hogy kezd elcsuklani a hangom. „Line, nehogy bőgni kezdjél nekem!”... mondta, én pedig erre rögtön kijózanodtam és könnyeimet lenyelve folytattam a szavalást. Ez a mondat megmentett engem a sírástól és a felsüléstől. Köszönöm Kancsár Etelka tanárnőnek, az oszinak.

Végezetül, csak annyit mondhatok, hogy ha lehetne, szívesen újra élném az iskolai éveket és semmit sem változtatnék rajtuk. Ady Endre fejezte ki hűen azt az érzést, amit az iskola emléke vált ki belőlem:

„Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet-csaták között
Volt hozzám víg üzeneted.

Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.”.

Lukács
Ibolya

Brassóban született, 1947. december 11-én, a család második gyermekeként. A 15-ös Általános Iskolában kezdte a betűvetést, számolást Salmen Olga tanító néninél, majd felső tagozaton Doboly István osztályfőnök tanár úrnál folytatta, mindig élen járva a tanulásban.

1962 őszén került fel az "Unirea" Líceum magyar tagozatára, majd 1966-ban, velünk egyszerre érettségizett. Kedves, mosolygós, barátságos, szelíd lény volt, mindenki aki ismerte megkedvelte, szerette őt, nem is lehetett másképp!

Érettségi után egészségügyi technikumot végzett, de nem dolgozott a szakmában. 1968-ban megismerte későbbi férjét, aki 1970-ben Kanadába utazott szüleihez. 1971-ben, házasságkötésük után, Ibi követte férjét Torontóba, ahol a nyelvtanulás után bankban dolgozott, első gyermeke születéséig. Robert fia 1976 szeptemberében született, majd 1980 decemberében jött világra a kislányuk, Jennifer. Mindkét gyereket Brassóban keresztelték meg az unitárius vallás hagyományai szerint. Mindketten előbb a magyar nyelvet beszélték, míg bekerültek az angol iskolai közösségbe, amikor is az utóbbi győzött.

Második szülése után Ibinél agydaganatot fedeztek fel, sajnos nem volt operálható, így folyt az élet, míg 2000-ben, több hónapos mesterséges lélegeztetés és működtetés után, "elengedték".

Őrizzük meg őt emlékezetünkben!

Unokatestvére Dudás Mária

Nagy Ibolya

Gáspár Ferenc

Életünk eltelt ötven évre visszatekintve látszik csak meg, hol voltak jó dolgok, kisiklások, nehézségek.

Soraim két osztálytárs-Nagy Ibolya és Gáspár Ferenc- együtt leélt fél évszázadáról szólnak. A ballagáson már kézfogva mentünk, azóta is így maradtunk, a katalógus ugyanazon az oldalán.

1973-ban, tanulmányaink befejezése után házasodtunk össze, brassói kinevezést kapunk. Egyikünk se cserélt sok munkahelyet, csak az állandó szakosodás, továbbképzés történt, az Ipari Szerelési Tröszt illetve a Tehergépkocsigyár keretein belül. Innen is mentünk nyugdíjba.

Családunkban két fiú született, szintén a technika terén keresik kenyerüket, egyik Brassóban, másik Svédországban, családosok mindketten, szép kis unokákkal ajándékoztak meg.

A mi életünk is -mint mindenkié- sikerek, de még több erőfeszítés, lemondás, megalkuvás egyvelege, melyet egy kielégítő egészség is tartott fenn. Az ebbéli bajok azonban minket sem kerültek el, de nem 70-kedünk velük, most már úgy is a közelében járunk. Nagyszülők vagyunk-programunk a mindenkié: segítünk ahol tudunk, leckét írunk, főzünk, mosunk, de azért mosolygunk is, örülünk, hogy együtt vagyunk.

Napjainkat kitölti egy-egy hobby is: állandó javítások a ház körül, elektronikai szerkentyűk és az autó körüli babrálás, hímzés, olvasás és még kutyasétáltatás is a Cenk alatt.

Összegezve a dolgokat, megelégedéssel nézzünk a hátramaradó két családot, mely megértésben, a maga lábán küzd mindennapi gondjaival.

Minden osztálytársunknak és családjának kívánunk minden jót, csendet, békét egészséget.

Nagy Levente

Születtem Kézdimárkosfalván 1948. április 29-én, református papi családban. (Ez azért fontos, mert későbbi tanulmányaim rendjén nagy befolyással volt az előrehaladásomban.) 1949- ben édesapámat Nagyborosnyóra hívták és lelkésszé választották. Így ott nevelkedtem és boldog gyermekkoromat ott töltöttem, Gyöngyi nénémmel és Rózsa húgommal.

Az elemi iskoláimat Nagyborosnyón végeztem, innen kerültem be Brassóba az V. osztályba.

A III. osztály elvégzése után Marosvásárhelyen felvételiztem a zeneiskolába, ahová fel is vettek, de miután származásom kiderült, nevemet leragasztották. Mindez egy év múlva a brassói zeneiskolában megismétlődött, amit gyermekfejjel fel sem tudtam fogni, csupán mély nyomot hagyott mindkét csalódás. Vigasztalásképpen kaptam akkor egy kerékpárt, de a származásom miatti kudarc kitörülhetetlenül bennem maradt. Ezután egy új fejezet kezdődött az életemben, ugyanis édesapám beíratott a 7-es Számú Általános Iskolába (volt református elemi iskola), melynek akkori igazgatónője, Balog Irénke néni nagy szeretettel fogadott és sokat törődött velem. A kudarcot sajnos a későbbiekben sem kerülhettem el, mert úgy a 7-es Számú Általános Iskolában, mint az Unirea Középiskolában a kommunista beállítottságú tanárok közül többen is „megkülönböztetett” figyelemben részesítettek. Itt mondok köszönetet azon kivételeknek, akik az első pillanattól kezdve emberszámba vettek és valódi, elhivatott pedagógusokként kezeltek és szerettek, olykor távolban lévő szüleim helyett is gondoskodó, szerető szívű szüleim voltak. Illesse őket megkülönböztetett tisztelem haló poraikban is. (Birta Imre és családja, Fejér Pál és neje, Hanke Arthur és neje, Dr. Szikszai Jenő, Scurtu Lavinia...). A származásomból fakadó valódi „megkülönböztetés” akkor kezdődött, amikor 11 évesen kirúgtak a bentlakásból. Soha sem felejttem el azt a napot, amikor teljesen váratlanul, vacsora után hívatott a nevelő és közölte, hogy nem alhatom a bentlakásban. Annyi jóindulat volt benne, hogy megkérdezte: van-e valaki rokonom a városban? Amikor elmondtam, hogy nagyanyámnak van egy testvére a Szentpéteri úton, mellém adott egy végzős diákot, aki kikísért a nevezett címre este 8 és 9 óra között. 57 év után eltekintek a nevesítésektől, bízván abban, hogy egykor mindenki megítéltetik „aszerint, amint ebben az életben cselekedett jót, avagy gonoszt”. Azóta sokaknak megbocsátottam, de a végső ítéletet az Örökkévalóra bízom. Az utolsó nagy „megkülönböztetés” az érettségi vizsgán történt. Mindnyájan emlékezhetek, hogy idegen megyékből voltak a vizsgáztató tanárok, hogy látszólag kizárják a „pártosságot”. Erre minden szóbeli vizsgám előtt megjelent az iskola egyik igazgatója a teremben, hogy biztosítsa a tanárokat kilétem felől. De így sem tudta elérni a célját, mert végülis 5,50-nel, de leérettségiztem. Ez az eredmény adta meg a végső lökést a jövő felé: félretéve minden addigi ambíciót, lemondani a Politechnikáról, és irány: a Theológia, ahol nem számít az érettségi média, csupán az elért eredmény.

Természetesen a 7 év alatt sok pozitív élményben is volt részem, hiszen sok új ismeretség és életre szóló barátságok születtek. Ezeknek a kapcsolatoknak egy része mind a mai napig működik. Fontosnak tartom megemlíteni Albu Dezső és Szabó Károly református lelképásztorok nevét is, akik jelentős mértékben hozzájárultak lelki fejlődésemhez. A

templomlátogatásaim miatt rendszeres megróvásban részesített az iskola vezetősége. Mindez teljesen megváltozott a teológiára való bekerülésem által, ahol egy egészen új világszemlélet vette kezdetét. A Szentírás rendszeres tanulmányozása mellett egyik igen fontos tantárgy volt az egyetemes egyháztörténet és vallástörténet. Mindkettő széles ívben nyitotta világszemléletünket. Ugyanígy nyitott új távlatokat a dogmatika és etika tudománya is. Mindezek mellett igen fontos szerepet játszott Kolozsvár szellem- és kultúrtörténeti világa. Egyszóval megfaragtattunk mint kemény és puha fák az éles vagy életlen kések által. Valamennyiünket tudományokkal felvértezten repítettek ki a nagybetűs ÉLET mindennapi világába, a szélrózsa minden irányába.

Az én pályafutásom a háromszéki Kisborosnyón kezdődött, ahol négy évig szolgáltam Isten igaz ügyét egy Istentől elvetemült világban (1970-74). Innen az udvarhelyszéki Kecset-Kisfaludba kerültem, ahol 1976- ban családot alapítottam. Házasságunkban három fiú született, akik azóta mindhárman házasok. 1987- ben versenyvizsgával megnyertem a Kolozsvár- Irisztelepi állást, ahol 2007- ig, nyugdíjazásomig szolgáltam.

Az elmúlt hat évben született négy unokánk, három fiú és egy kislány. Három éve feleségem is nyugdíjas lett, így tengetjük együtt nyugdíjas éveinket, nevelve az unokákat, felváltva Budapesten, ahol két nagyobbik fiúnk él, majd idehaza, Kolozsváron. Életünk annyit ér, amennyit Isten kegyelméből naponta elnyerhetünk. Soli Deo Gloria!

Pál (Lay)

Magdaléna

Mari

Született Bélafalván (Kovácsna megye), 1948. január 14- én.

Az elemi iskolát a 6-os Számú Általános Iskolában, a középiskolát az Unirea Líceumban végezte, 1966-ban érettségizett.

1968-ban sikeres felvételi vizsga révén bejutott a Kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészeti Karára, ahol 1972-ben magyar- német szakos tanári diplomát szerzett. Kinevezést kap a Kézdialmási Általános Iskolába, itt tanít 1974-ig, majd a Bácsfalusi 1-es Számú Iskolában németet és magyart tanít 1990-ig. Ebben az évben kap áthelyezést az ÁLF-ba ahol magyar nyelv- és irodalmat tanít nagy szeretettel diákjainak. A tanítás mellett a szaktanfelügyelői feladatokat is sikeresen végzi 1995- ig.

1974-ben férjhez ment Lay Józsefhez, két lánya született:

- Réka 1975. jan.19, férje Szokol György, gyerekeik: Magdolna 2012. jan.24. Dorka 2014. júl. 4. Lakhelyük: Gödöllő, Magyarország.

-és Zsóka 1979. aug.11, férje Elekes Róbert, gyerekük: Péter 2015. szept. 17. Lakhelyük: Brassó. Magda elhunyt 1996 január 5-én.

Pásztori
Géza

1948. január 20, Brassó

Általános iskolai tanulmányaimat a 16-os (később 15-ös) általános iskolában végeztem, Brassóban.

Érettségi után előbb katona voltam, majd gépészmérnöki oklevelet szereztem a brassói egyetemen. Mérnökként előbb Petrozsényben, a Bányagépgyártó vállalatnál dolgoztam, majd Brassóban a Cementgyárban. Nyugdíjasként az Áprily Lajos Főgimnázium gondnoka voltam.

1973-ban kötöttem házasságot Gotsman Klárával. Két gyerekünk született, Géza, elektromérnök és Anna-Mária, közgazdász- tanár.

Nyugdíjas napjaimat olvasással, kirándulással, kertészkedéssel töltöm. Gyakran járok a Nagykőhavasra, besegítek a EKE menedékház működtetésébe.

Szabó Jenő

A napvilágot brassói földön láttam meg, 1948. július 9-én. Szüleim földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkoztak. Apám hentes-mészárosnak tanult, édesanyám egy magánvendéglőben a Hosszú utcában dolgozott. Lakhelyünk a Közép utca 90 szám alatt volt. A Graff patak az utca közepén folyt, ez biztosította gyermekkorom egyik kedvelt játszóterét. Az óvodát a német óvodában keztem, sokat rosszkodtam. Minden szabadidőmet az udvaron és a patak partján töltöttem, “Ótata” felügyelete alatt. Ő tanított meg a rendre, szegezgetni, mindent amivel dolgoztunk helyre tenni, tisztelni az időseket, idegeneket, akik az udvarra jöttek. Az udvaron mindig rend kellett legyen. Nem hiányzott onnan a macska, kutya, szárnyasállatok, bárány, nyúl, galamb, még a veréb sem. Játsszótársak az unokatestvéreim meg a szomszéd gyerekek voltak.

Az elemi a Plevnei utcai 16-os elemi iskolában kezdtem. Tanító nénim Zalmen Olga volt. Éltanuló sosem voltam, átlagos igen. Jegyeim 2-től 5-ig voltak. Játzás mellett barkácsoltam, varrtam, festettem, rajzoltam és állatetetéssel töltöttem az időmet. Nem hiányzott a triciklizés és rollerozás sem, mindenféle játék, kocka, vízfesték. Sokat jártunk a környékbeli dombokra: Cigánydomb, Fellegvár, Cenk. Télen szánkózni, korcsolyázni jártunk. Nyáron a patakban fürödtünk. Sokat kirándultunk Fűrő tanító bácsival az Olt, a Maros völgyében, Dunai kirándulás, hajózás Turnu-Severin és Orsova között, Ada Kaleh sziget meglátogatása.

1962-es év hozta a fordulatot a családban meg a társadalomban. Kollektivizálás.

Az V-VII. osztályt szintén a 15-ös iskolában végeztem Dobai István tanár úr osztályában. Tanáraim közül szeretném megemlíteni Bíró József tanár urat, Ménesinét, Bota tanár urat. Szívesen emlékszem vissza a vakációban tett kirándulásokra a Gyilkostóhoz, Oltszemre. Iskolába járás mellett dolgoznom is kellett, amire nem szívesen emlékszem vissza.

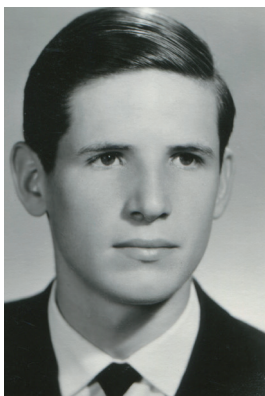
VII-XI. osztályokról az osztálytársaim már beszámoltak, sz-el én a névsor végén voltam.

1967 és 1968 között katonaság. Leszerelés után többszöri felvételi próbálkozás: Út- és Hidász technikum, Építészeti technikum.

1973-ban megnősültem és 1974-ben és 1976-ban születtek Jenő és Emese gyermekeink.

2011-től 2015-ig betegnyugdíjas.

2015-től nyugdíjas vagyok.

Santa József

Emlékeim

1948. október 24-én születtem Brassóban. Gyermekéveim elég jó körülmények között teltek el. Sok szeretettel gondolok nagyszüleimre, főleg Jakab nagymamámra, aki belém oltotta a magyarságot, sok mindenre emlékszem még most is az ő meséiből.

Óvodás emlékeim nemigen maradtak. Elemi iskolás éveim a Türkösi Ferenc utcai 7-es számú iskolában voltak, tanító nénim Damó Magda, aki egy kedves, jó pedagógus volt. V-VII. osztályt csak a fent említett iskolában jártam. Csak a legjobban kedvelt tanáraimat említem, mint: Mazinger Éva és Geréb Ádám.

Középiskolás éveim nagyon hosszúnak tűntek. Nem voltam jó tanuló, ennek pedig a legfőbb oka az orosz nyelv volt. Négy éven keresztül állandóan bukásra álltam, utáltam ezt a nyelvet azért a sok rosszért, amit az oroszok tettek a magyar nemzettel. Még most is várom, hogy azt, amit elrontottak, azt az igazságtalanságot, amit a magyarokkal véghezvittek, jóvátegyék, kijavítsák, mert szerintem még nem késő, csak siessenek, ha azt akarják, hogy megbocsássunk nekik. Legkedveltebb tanárom Birta bácsi volt.

A négy év középiskolai kínlődés után sok mindent véghez vittem az életben: megnősültem, van két fiúmk: Nándor és Attila, pillanatnyilag négy unokánk: Vilmos, Viola, Norika és Noémi.

Továbbá voltak az életemben sikerek és sikertelenségek is, és ami jó, hogy több volt a siker, mert ügyeltem, keményen kitartottam, hogy így legyen.

1976-ban elvégeztem a gépészmérnöki egyetemet és a tehergépkocsi gyár célgép részlegén dolgoztam mint tervező.

Az úgynevezett forradalom után szabadnak éreztem magamat, teljes energiával nekifogtunk egy új életnek, amely elsősorban a gazdasági élet területén nyilvánult meg.

Létrehoztuk Románia első magánpatikáját 1990-ben feleségemmel Marikával, aki gyógyszerésznő. Azután sok viszontagságok után sikerült egy mikrotermelő gyógyszergyárat létrehozni. A fiaimnak biztosítottam ezúttal a további munkalehetőségeket, most hogy ők átvették a gyógyszergyár vezetését és továbbfejlesztését, a jelen pillanatig jól végzik a munkájukat - remélem ezentúl is - megvagyok elégedve a munkájukkal. Nándor fiam gyógyszerész, Attila fiam pedig közgazdász. A gyár vezetéséből visszavonultam most tiszteletbeli igazgatója vagyok a 250 alkalmazottat foglalkoztató vállalatnak.

Jelenleg Székelyzsomboron is lakom, - az őseim ugyanis idevalósiak -. Itt egy vendégház építését 90%-ban befejeztem, neve "Székely Panzió". Továbbá állattenyésztési és földművelési aktivitást vezetek. Egészségemmel nem dicsekedhetem, hol jól hol kevésbé jól érzem magam, mint ahogy egy cukorbeteg érezheti magát. Remélem, hogy megfogom tudni írni életem történetét egy könyvbe, de most nincsen időm vele foglalkozni. Örvendek hogy találkozhatunk 2016-ban.

*Vogel
András*

Szervusztok!

Vogel Bandi vagyok Brassóban születtem 1948 július 6-án, remélem, hogy még sokan emlékeznek rám. Régen kezdtük és jó páran együtt is érettségiztünk. Amint a képeken lehet látni Béla, Laci, Klári, Pista és még sokan együtt voltunk, és nagyon szép éveket, élményeket éltünk meg. A sorsa mindenkinek másképpen alakult, de 10 és most már 5 évente látjuk egymást, beszámolunk életünk alakulásáról. Kinek így, kinek úgy alakult sorsa, de mindig nagyon jó érzés és szeretet van bennünk ha találkozunk.

Jómagam itt élek Pomázon, és van egy szeretett feleségem (aki sok mindent megbocsát), két csodálatos gyerekem. Sajnos egyik sincs már velünk, de mindig tudjuk hol és merre vannak. Ez a sorsunk, de ezt vállaltuk. Iskolai élményeim is élnek még, sokat lehetne írni, de mivel kevés a hely és nem foglalunk el sok oldalt, inkább majd személyesen megbeszéljük. Vicesen is lehetne sok mindenre emlékezni: a bulikra, ami majd minden hétvégén nálunk volt, mivel Beatles lemezem csak nekem volt (kivéve Goldfinger Pétert), de ott nem volt hely, a közös sízésünkre a téli időszakban, a kuksolásunkra a torna teremnél, stb. Röviden ennyi, de írom, még nagyon sok élmény volt életünkben, amit együtt töltöttünk.

Üdv, Bandi.

Szász

László

Kedves olvasói az alábbi soroknak ne várjatok tőlem irodalmi remekművet, ugyanis a magyar nyelv stilsztikája, de főleg a magyar nyelv grammatikája mindig is életem nagy kihívásai közé tartozott, és nagy szégyenemre mindmáig az is maradt.

Megpróbálom az alábbiakban életpályámat minél rövidebben és szabatosabban vázolni, nem tudom, hogy milyen mértékben fog sikerülni, de akárhogy is előre is köszönöm mindazoknak, akiknek sikerül végigolvasniuk.

Szüleim merész vállalkozásának köszönhetően, nem sokkal a második világháború után, 1948. december 18-án láttam napvilágot a brassói Kapu utca 14-es szám alatt, mint a “baby boom” generáció (nem tévesztendő össze a 60-as évek decreceljeivel) egyik szerény tagjaként. Nem hiszem, hogy módomban állt volna szüleimet befolyásolni döntésükben, tény, hogy az Új utcai német óvodában kezdtem társadalmi neveltetésemet. Egy év után apám bonyolult hármas cseréje eredményeként, a Hosszú utca 41 szám alá költöztünk. Nagyobb lakás, de még mindig nem elég nagy. Pár házzal lejjebb volt a MARTINSBERG nevű német óvoda és elemi iskola, avagy 10-es számú német elemi iskola. Kézenfekvőnek tűnt, hogy itt folytatom az óvodát és azután pedig az elemi iskolát.

Érdekes tükörképe volt itt az akkori román társadalomnak: főleg román gyerekek az új, kialakulóban lévő kommunista elitnek a csemetéi, német gyerekek, magyar-zsidó gyerekek, német-zsidó gyerekek és persze jómagam, mint egy nem éppen népszerű etnikai kisebbség képviselője. Itt ismerkedtem meg a szegregáció első kezdetleges formáival. A román gyerekek nem fogadtak be, a német gyerekek még annyira sem (egymás közt szászul beszéltek), a zsidó gyerekek várakozó állásba helyezkedtek, nekik nem számított, úgy is útban voltak Izraelbe. Hilde tante-nak, mert úgy hívták a tanító néninket, mindenkihez volt türelme, annál kevésbé hozzám. Persze mindezt később tudtam meg szüleimtől. Mégis ebben az időszakban köttem életem egyik legszebb és legtartósabb barátságát egy német-magyar szarmazású óvoda, később iskolatársammal.

A harmadik osztály után szüleim, nem tudom milyen szempontok alapján, de valószínű leginkább a fentebb leírtak alapján, úgy döntöttek, magyar nyelvű iskolában folytatom az elemi. Így kerültem a Kolostor utcai magyar katolikus gimnázium negyedik osztályába, Dezső tanító bácsi szárnyai alá.

Új iskola, új környezet, új osztálytársak, de sebj, itt majd bebizonyítom, hogy mire vagyok képes. Mire úgy-ahogy beleilleszkedtem az új környezetembe, véget ért az elemi iskola. Következett az általános iskola Hild Mária osztályfőnöknő osztályában. Érdekes módon egy még nagyobb bizonyítási vágy fűtött belülről, valószínű még nem szabadultam meg teljesen a kisebbségi komplexusomtól. Az általános iskola hamar eltelt, talán túl hamar egy lenyűgözően érdekes, mondhatnám különleges tanári kar bajlódott az oktatásunkkal. Óriási benyomást gyakorolt rám Dr.Szikszy Jenő tanár úr, akit akkor még nem tudtam tartalmilag megítélni, de annál inkább kinézésére: fekete tűkőrfényes lovaglő csizma, lovaglő nadrág, csokornyakkendő, hófehér selyemzsebkendő zakója mellzsebében, szóval egy úriember, mi több, később be is bizonyosodott, hogy nemcsak kinézésére, de minden szempontból egy talpig úriember. Nagyon elütött az akkori és későbbi sztereotíp tanár elvtársainktól.

Bitay Jenő tanár úr, Jenci úgy, ahogy a bizalmasai hívták, kinézésre hollywoodi sztárnak is beillett volna. Persze ő maga is teljes mértékben tudatában volt ennek. A következő maradt meg kitörülhetetlenül emlékezetemben róla: ahogy belépett az osztályba, máris a katedra irányába repítette a nagyformátumú, amúgyis nehéz katalógust. Nem emlékszem, hogy egyszer is elhibázta volna, vagy ha igen, az akkor történt, amikor én hiányoztam. Egy másik emlékezetes tanárunk volt Geréb Adám tanár úr, aki oroszra tanított. Maga a tantárgy nem volt valami népszerű körünkben, de annál népszerűbb volt Geréb bácsi, Mikulás bácsi, t.i. így neveztük őt, ő meg minket mikuláskáimnak.

Szüleim meglepetésére és nem csak az övékére, kiváló eredménnyel zártam le az általános iskolát az abszolváló vizsgán.

Minden okom megvolt arra, hogy bizakodva nézzek a középiskolai felvételi elébe.

Megtörtént a felvételi, persze nem úgy, ahogy én és a szüleim elképzeltük. Az első forduló után kibuktam, aminek az lett az eredménye, hogy családjunkban eluralkodott a tanácstalanság, bennem meg a kétségbeesés és az állandóan visszatérő kérdés "hol tévedtem, elvtársak?" Szerencsémre volt egy második forduló is, ahol kisimultak a gyűrődések, bejutottam a középiskolába, de ez az epizód akkori kamasz lelkivilágomban kitörülhetetlen nyomokat hagyott.

Ilyen előzmények után és nemcsak, mert voltak mások is, teljesen megcsappant az iskola és általában a tanulás iránti lelkesedésem. Így hát az iskolán kívül kerestem az üdvösségem beteljesülését. Hamarosan meg is találtam, nem volt nehéz, ugyanis a mágikus 60-as éveket írtuk, azokat az éveket, amelyeket a "Sex Drugs & Rockand Roll" korszaka fémjelez. Szerencsére kábítószerhez nem jutottunk és ez úgy volt jól, engemet pedig sem akkor, sem később, sem most a nikotin és az alkohol sem tudott lenyűgözni. Annál inkább a két másik korszakmeghatározó tényező. Főleg az akkori pop-rock nagyjainak a zenéje, kinézése és nem utolsósorban életformája nyűgözött le. Gondolok itt a Beatles-re, a Rolling Stones-ra, Led Zepelin-re és sorolhatnám. Éjszakákat táncoltunk át Vogel Bandinál a Beatles számokra és közben teli torokból ordítottuk:

She loves you Yeh Yeh Yeh !!!

She loves you Yeh Yeh Yeh !!!

Yeeeeeeh !!!

Ugyanaz zajlott szüleim postaréti faházikójában, amit Kerekes Béla stílusosan Smaciz-lak-nak nevezett el.

Persze közben iskolába is kellett járni, dolgozatokat írni, készülődni az érettségire és terveket szőni a jövőre. Nem volt kedvenc tantárgyam, nem emlékszem, hogy kedvenc tanárom lett volna és biztos vagyok, hogy egyik tanárom sem sorolt a kedvenc diákjai közé, de:

Ez nem akadályozott meg az elmúlt évtizedek során abban, hogy ne gondoljak vissza tanáiraikra nagy tisztelettel és szeretettel, mert lám itt vagyunk mindannyian, mármint azok akik megéltük, nem kallódtunk el, és nem hoztunk szégyent sem tanárainkra, sem iskolánkra, és ezt nagy részben nekik köszönhetjük.

1966-ban osztálytársaimmal együtt, érettségi diplomával a zsebünkben kiballagtunk az Unirea líceumból. Ez a líceum soha nem volt a mi líceumunk, nem is lehetett, mivel mi, a magyar tagozat diákjai, itt csak időlegesen voltunk megtűrve.

Ami engemet illet, nem kellett messzire ballagnom, mivel a szomszéd épületben volt a brassói műgyetem gépészmérnöki kara, én meg itt kötöttem ki, egy sikeres felvételi vizsga után. Annyira sikeres volt a felvételem, hogy elméletileg ösztöndíjra is számíthattam volna, de gyakorlatilag szó sem lehetett róla, mivel apámnak jövedelme körül némi nézeteltérések támadtak. Régi mese, beletörődtem, de sajnos hosszú távon nagy kárt okozott, mivel állandó jelleggel igazolásul szolgált arra, hogy tulajdonképpen miért is kínozzam magam a tanulással?

Az igazsághoz tartozik az is, hogy könnyű volt ebben az időszakban engem tanulás dolgában demotiválni. Időközben a híres-hirhedt hippy "flower power" mozgalom hódított a nyugati világban. Természetesen, hogy úgy jómagamat, mint számos generációtársamat, a vasfüggönynek ezen az oldalán, nem hagyott közömbösen. Miután elolvastam a hippik bibliáját: Salinger Zabhegyező című könyvét, minden tettemre és viselkedési megnyilvánulásomra "ideológiai magyarázattal" tudtam szolgálni. A postaréti Smacizlakban soha nem látott intenzitással folyt a, nos ne nevezzük hippy életnek, mert az túlzás lenne, de nyugodtan nevezhetjük vidám életnek. Jimi Hendrix, Bob Dylan, Janis Joplin és sok-sok más világhírű pop-rock sztár vérbuzdító zenéjét habzsoltuk. Minden szép volt, minden jó volt, de időközben nagy gyorsasággal közeledett az egyetemista évek vége, és még nagyobb gyorsasággal a végső megmértetés, tudniillik az államvizsga.

Miután megszereztem a mérnöki oklevelet, 1971. június 23-án, 22,6 éves fejjel, furcsa érzés töltött el. Vége az aranykorszaknak, vége az iskolai éveknek, vége az ifjúságnak, kezdődhetnek a kenyérkereső évek.

A Kézdivásárhelyi Csavargyárba kaptam a kinevezésemet. Késtem a jelentkezéssel, próbáltam minél tovább húzni az időt, mind reméltem, hogy egy csoda fog történni és nem kell jelentkeznem, de sajnos csodák nincsenek, ellenben volt egy szigorú hangú írásos felszólítás a gyár személyzeti osztályának a főnökétől, ha nem jelentkezem azonnal a "reparticiom" helyszínén, akkor majd meglátom, hogy stb.stb. Beadtam a derekam, mit is tehettem volna?

A következő év tavaszán katonai szolgálatra kellett jelentkeznem az Arad megyei Mária-Radnán. Hat hónap után tartalékos alhadnagyként leszereltem, és visszatértem a Kézdivásárhelyi Csavargyárba. Hamarosan nyilvánvalóvá vált számomra, hogy itt semmi izgalmas nem történik és nem is fog a közeli jövőben történni.

Szerencsémre Brassóban beindult a csapágy és csavar gyárak országos központja, kiválóan szervezett kutató és tervező irodákkal. Sikertől különösebb erőfeszítés nélkül ide bejutnom. Végre visszakerültem szeretett szülővárosomba, egy kényelmesnek nevezhető munkahelyre, szimpatikus kollégákkal, megértő főnökökkel és nem utolsósorban érdekes munkafeladatokkal. Minden feltétele megvolt tehát annak, hogy időmet és energiámat teljes mértékben tervezői munkámnak szentelhessem és végre a mérnöki karrieremen is munkálkodhassam.

Miközben szakmai téren minden a legnagyobb rendben haladt, sikeresen elvégeztem egy poszt universitárius tanfolyamot, szakmai tapasztalatom egyre bővült, teljesítményem is felfelé ívelt, tehát mindenki meg volt elégedve.

Magánéletemben annál kevésbé. Ott követték egymást a viharos események, szerelmes lettem, majd folytatódott egy viharos kapcsolattal, azután komoly családalapítási tervek, eljegyzés és a végén szakítás.

Miközben az érzelmi életem teljes válságban volt, a szakmai pályám sem nyújtotta többé a várt elégtételeket, lázasan kutattam valami után, ami megállít ebből a lefelé ívelő spirálból. Szerencsémre hamarosan megkaptam, síoktatói diplomát szereztem 1976-ban Predeálon. Ugyanazon évben megkezdtem működésemet a Brassó Pojanán. Egy új világ nyílt meg előttem, érdekes embereket ismertem meg Európa különböző országaiból, néhányukkal még ma is tartom a kapcsolatot. De ami a legfontosabb volt, ezentúl két szakmám volt, amelyeket egymás között váltogathattam. Ahogy az első hópelyhek kezdtek szállingózni és az irodai munka unalmassá kezdett válni, jöhetett az idegen turisták síoktatása a Brassó Pojanán. Tavaszra kissé fáradtan, de annál elégedettebben, visszatértem a kényelmes tervezőirodai karosszékembe. Nem hibáztam a leírásában, tényleg karosszékem volt.

Itt szeretném megemlíteni életem addigi, vagy talán mindenkori legszomorúbb eseményét. 1983. május 3-án tragikus hirtelenséggel elhunyt édesapám. Soha nem volt beteg, szívinfarktus vitte el álmában. Azzal vigasztaltak, hogy szép halála volt. Lehet, hogy az volt, de túl korán jött. Nagy csapás volt ez az egész családra, ugyanis mindnyájunk számára pótolhatatlan volt.

Mint említettem, másodállásban síoktató voltam Brassó Pojanán és mint ilyen, hozzátartozott a sikeres síoktatói státusomhoz, hogy mindig volt egy nyugati országból származó menyasszonyom. Így adódott az, hogy összesen négy menyasszonyom volt és közben egy feleségem. Persze mindez nem egyszerre, hanem a megfelelő kronológiai sorrendben.

1983 novemberében megnősültem, Magyar Ilonát vettem feleségül. Nem volt egy túl szerencsés házasság és ez kizárólag miattam, ugyanis teljesen alkalmatlan voltam a férji szerepre, és még alkalmatlanabb a családapa szerepére. Öt év után szétváltunk.

Azután jött a holland menyasszonyom és későbbi feleségem, Marianne Markusse, aki sorsomat döntő módon befolyásolta, mi több, saját ízlése szerint alakította. Neki köszönhetően választottam Hollandiát új hazámul 1990-ben és szintén neki köszönhettem az 1992-ben született Izabella lányomat, valószínű életem egyetlen említésre méltó teljesítményét.

Minden hiába, több mint öt évet nem bírok ki férji szerepben, úgy, hogy ez a házasságom is zátonyra fut körülbelül ugyanazon okokból kifolyólag, mint az első házasságom, de ez alkalommal a "culture clash" is megtette a maga romboló hatását.

Következnek azok az évek, amikor minden energiámat munkámra és szakmai képzésemre fordítok. Ki is fizetődik abban, hogy egyre felelősségteljesebb munkát bízna rám munkaadóim, egyre jobban fizetnek és egyre nagyobb a szakmai elégtélelem.

Telnek az évek és ideje volna egy élettárs után nézni. Okulva az előbbi házasságombeli culture clash-en úgy döntöttem, hogy a régi hazámban keresek magamhoz találó partnert. Meg is találtam 1997-ben Anca személyében, kissé nagy a korkülönbség közöttünk, így mindenki próbál óva inteni a vélt és valós veszélyektől, amelyek kapcsolatunkat fenyegetik. Életem legromantikusabb három éve következett, az internet korszak áldása következtében: naponta e-mail váltás, számtalan telefonbeszélgetés vagy találkozás Budapesten, Prágában, Brassóban vagy éppenséggel Hollandiában.

2000 tavaszán kiköltözött hozzám Hollandiába, itt egy tipikus kálvinista holland stílusban megegyeztünk egy próba (házasság) időszakban, amelyik végül is öt évig tartott.

2005 decemberében teljesen diszkréten összeházasodtunk a vlissingeni polgármesteri hivatalban. A tanukon kívül senki nem volt jelen, és a tavaly, mármint tíz év után, pontosabban 2015 decemberében, ugyanolyan diszkréten megünnepeltük az ausztriai St. Antonban az egy évtizedes házassági évfordulónkat.

2014-ben nyugdíjba mentem és azóta is keresek egy reális életcélt. Nem könnyű, de eszem ágában sincs, hogy valaha is feladjam.

Utóirat

Nem tudom, mit tartogat a sors számomra a jövőben, de azt biztosan tudom, hogy szeretném megélni a lányom férjhezmenetelét, egy vagy esetleg több unoka születését, feleségem karrierjének a beteljesedését és folytathatnám, de nem szeretnék telhetetlennek tűnni.

Lehet, hogy ha újból kezdhetném, sok mindent másképp csinálnék, de egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy a végeredmény is sokkal másképp nézne ki.

Kívánok mindnyájatoknak egy szép öregkort, egészségben, boldogságban és vidámságban, és ne felejtsetek el a lelketekben örökre fiatalnak maradni!!

*Szabó
(Lőrincz)
Margit*

Brassóban születtem 1948. VII. hó 19-én. Óvodába nagynénémmel jártam, mert ő volt az óvónéni (Erzsike óvónéni).

Elemi iskolámat a 16-os általános iskolában kezdtem, Salmen Olga tanítónéninél. Mindig szeretettel gondolok reá, hiszen egy halk beszédű, kedves, jóindulatú, megértő tanító néni volt. Egy emlékem van az elemiből, mikor Molnár Pista osztálytársam az új bundámmal belelökött a sárba. Sírva mentem haza mire másnap nagymamám felment az iskolába és jól megrángatta Pista fülét. A tanító néni meg rákacsintott hogy jól teszi, hogy megleckézteti ezt a rossz gyermeket, mert abba az időbe nem szabadott a gyerekekhez még érni se.

5-iktől átkerültem a 15-os általános iskolába . Osztályfőnököm Dobolyi Pista volt. Neki köszönhetem román nyelv tudásomat, hiszen ha nem is tökéletes, de mindig észreveszem a románok helytelen nyelvtudását. VII-ik osztály után felvételiztem az Unirea líceumba. Amikor apám meghallotta, rögtön másnap szabadságot vett és mellém ült, olvastatta úgy a románt, mint a magyart fél nap, fél nap pedig számtanpéldát csináltatott velem. Minden nap 8 órát kellett tanuljak, soha életemben nem tanultam annyit. Be is kerültem a líceumba egyből, de azután soha többet nem foglalkozott velem. Líceum elvégzése után munkába mentem, legelőször a Rulmentul gyárban dolgoztam 3 váltásban, pont három hónapig. Anyám nem bírta tovább, hogy apum kíséjzen a második váltásba és haza hozzon a harmadik váltásból. Azután Putyú barátom édesapja beprotezsált a kereskedelembe, a brassói ruharaktárba (I.C.R.T.I.), ahol tisztviselőként dolgoztam 27 évig.

1969-be férjhez mentem Lőrincz Ferenchez.

45 éves koromtól nem dolgozom, hiszen olyan kevés volt a fizetésem, hogy a férjem azt mondta, hogy jobb ha otthon ülök, hiszen soha nem hoztam haza csak egy üres borítékot. Nem másért, de mindig kaptam a raktárban olyan ruhát vagy cipőt, ami a család valamelyik tagjának talált és én ezt mind megvásároltam. Házasságunkból két gyerek született: Beatrix 1976-ban, Ferike 1980-ban.

2004 férjem hirtelen elhunyt. Hárman maradtunk és nem tudtuk mi legyen velünk. Elhatároztuk, hogy szétköltözünk, eladtuk a házat, elosztottuk a pénzt 3 felé és mindenki arra ment, amerre akart, hiszen már a gyerekek nagykorúak voltak.

Jelenleg családosak, jól elvannak rendezkedve. Hermánban laknak, szomszédok, aminek nagyon örvendek, mert most úgy szeretik egymást, ahogy nem szerették gyermekkorukban. Beának egy, Ferikének három gyereke van.

Én egyedül maradtam Brassóban, megvagyok elégedve sorsommal, hiszen a férjem jó megélhetőséget hagyott rám. Sokat utazom főleg külföldre, a nagy

büszkeségem, hogy még Amerikába is eljutottam. Nagy szeretettel találkozom minden osztálytársammal, úgy tekintem őket, mintha testvéreim lennének. Nagyon köszönöm a szervező bizottságoknak éveken keresztül megtett fáradságát, főleg ennek az 50 éves találkozóknak a megszervezését. Mindenkinek jó egészséget kívánok a jó Istentől, mert most már ez a legfontosabb nekünk. Kívánom, hogy ezután is szeressük egymást, tartsunk össze, mert már sok nem maradt hátra az életünkből, nagyobbja már eltelt.

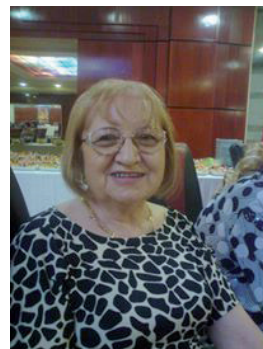
Címem: Şirul Livezii; Nr.2.; Brassó Tel 0722720264.

0268474362

Zsigmund

Livia

1948. január 18-án születtem, Lemhényben, egy Kovászna megyei faluban, amit a helyiek Velencének hívnak. Nem tudom mi okból? Apám ott volt kereskedő, nagy üzlettel, korcsomával és kuglipályával, de a kommunista rendszer mindent elvett, és 1951-től Brassóba költöztünk. Ott kezdtem az óvodát, a Bukaresti úton, ahol Für Pistával, Biró Zelmával, Pikét Sanyival együtt jártam. Mivel születésemkor a Szaturnusz retrogradált (azaz visszafelé haladt), már az első osztályba menésemkor is visszaküldtek az óvodába, mert nem töltöttem be a hét évet. Ezért csak 1956-ban kezdtem el az iskolát, ahol Pál Ibolyával, Naszvadi Ilával, Fröhlich Lalival stb. jártam egy osztályban. Elég jó tanuló voltam, Régeni Ida volt a tanító néni. Szerettem tanulni, ezért a gimiben is minden símán ment, de a felvételi az orvosira csak harmadszorra sikerült. 1969-ben kezdtem az egyetemet Temesváron, ott is végeztem 1974-ben. Ugyanabban az évben mentem férjhez. A férjem mérnök, Marius Dinu a neve, temesvári. Azóta is együtt vagyunk, van egy fiúnk, aki 1977-ben született, közgazdász, de kivándorolt Svédországba a jobb élet reményében. Nem nős és nincs unokám.

Az egyetem elvégzése után egy olténiai községbe kaptam kihelyezést, ahol egész jól ment a dolgom, nagyon megbecsültek, tiszteltek és jól szórakoztam a szokásaikon. Mintha egy Amza Pelleás filmet néztem volna naponta, de a férjem idegeire ment az ottaniak hülyessége, ezért kezdtem vizsgázni egy Temesvárhoz közelebbi helyért. Minden új helyért vizsgáznom kellett. Először Oravicára jutottam, egy Krassó-Szörény megyei városba, ahol addig maradtunk, amíg meg nem született a fiam. Azután Temesvár alvárosaiban dolgoztam, majd 1989 után, három vizsga után, Temesváron kaptam helyet. Ott is dolgoztam míg a kelet-német barátainktól egy teljes fogorvosi rendelő felszerelését kaptam, és berendeztem saját rendelőmet, ahol a mai napig dolgozom. Szeretem a munkámat, és nem is szándékozom abbahagyni, amíg képes vagyok helyesen cselekedni.

A nyarakat legtöbbször Brassóban töltjük, főleg amióta édesanyám egyedül maradt. Örömmel találkozom kedves iskolatársaimmal, sok szép emlék köt az iskolaévekhez.

A legközelebbi találkozásig sok szeretettel.

Livia

Ennek az összeállításnak a célja az hogy , az utcán ne menjünk el egymás mellett anélkül hogy felismerjük egymást. Azért hogy 50 év érettségi után merjünk szembe nézni magunkkal egy kis javítást eszközöltem a képeken. Ha valakinek nem szimmetrikus az arca mint például Péternek akinek sajnos most már nincsen haja tehát nem jó példa, de Leventénél jól észrevehető, a hajválasztása az egyik képen jobb oldalt van a másikon ballon. Remélem elnézitek nekem ezt a technikai trükköt. (Lali)

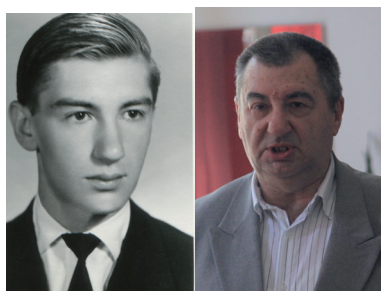
Barta Irén

Bandász Borbála

Csiki Ágota

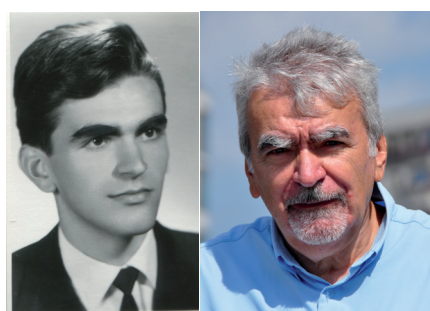
Dáné József

Dombai Mária

Dudás Mária

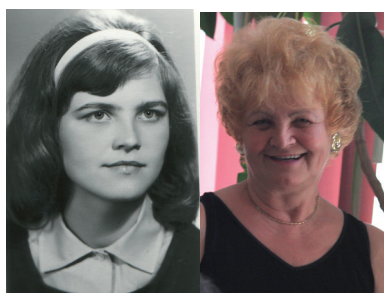
Fröhlich Lajos

Gáspár Ferenc

Goldfinger Péter

Harkó Hajnal

Jani Anna

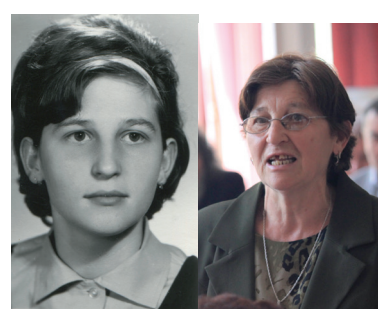
Kajcsa Hajnal

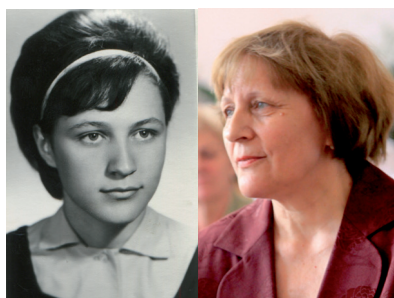
Kerekes Béla

Kocsoládé Erzsébet

Konya Eta

Kovács Éva

Line Irén

Nagy Ibi

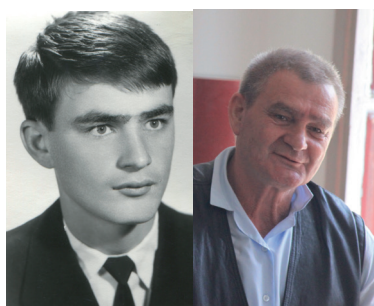
Nagy Levente

Pásztori Géza

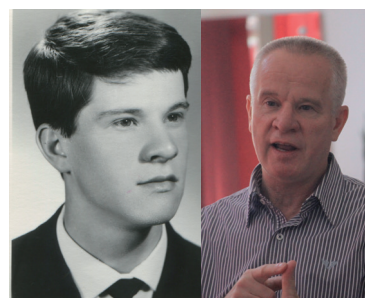
Péter Géza

Pichét Sándor

Szabó Manci

Szász László

Vogel András

Zsigmond Livia

Kancsár Eta osztályfőnöknő

Utóirat Fröhlich Lajostól

Amikor Béla jött az ötlettel, hogy próbáljunk meg mi is egy emlékkönyvet összehozni, nem is gondoltam, hogy mennyi élménnyel jár egy ilyen könyv létrehozása, egyszerűen jónak találtam az ötletet. Megkezdtuk a munkát, és ahogy mind jobban belemélyültem, kezdtem érezni a kihívást. Tulajdonképpen nem egy egyszerű betűkkel teleírt papírról van szó, megszerkesztése rengeteg élményt, és még annál több lelki érzelmet nyújtott számomra. Csak egy párat említenék ezek közül.

Mivel is kezdjem, először talán azzal, hogy mennyire meghatottak az elhunyt osztálytársainkról írt megemlékezések, Bandi (Brezina) feleségével való találkozás, aki még 18 év után is könnyes szemekkel emlékszik vissza volt férjére, és kívánságát fejezte ki, hogy velünk szeretne lenni az osztályfőnöki óra utáni ebéden, vagy hallani Régeni Öcsi elcsukló szavait, mikor visszaemlékezett testvérére Ancsikára. Lukács Ibi emlékiratának olvasása. Sajnos velük már ebben az életben nem találkozhatunk.

Mély benyomást hagyott a 91 éves Régeni tanító néni meleg kézszorítása és szeretettel csengő szavai, hogy “te Lali milyen nagy lettél”. Mészáros tanár úr reménnyel teli hangja és öröme, hogy gondoltunk reá és meghívtuk az osztályfőnöki óra megtartására. Mind mind megható érzések, felejthetetlen emlékek.

Szomorú pillanat az, mikor Kancsár Eta osztályfőnöknőnkkel beszéltem a Szentpéter-i öregotthonban, és tapasztaltam, hogy sajnos ő reá már nem számíthatunk az osztályfőnöki óra megtartására.

Az is elszomorított, mikor egy pár osztálytársunk, az osztályfőnöki óra utáni ebéd helyiségét kifogásolta (Szent Imre Ház, Zajzoni út sarkán) és ezért utasította vissza a találkozást. De nagy százalékban az osztálytársak pozitívan fogadták az ötletet, és nagyon sokan írtak ki hosszabb, ki rövidebb beszámolót. Mindenkiel személyesen szerettem volna felvenni a kapcsolatot, de sajnos ez nem sikerült. Miután egy próbanyomtatványt készítettem, sokan kedvet kaptak, és írtak. Így, ha nem is 100%-ban, de nagyon sokan megosztották életútjukat velünk, ezért mindenkinek hálásan köszönöm. Itt szeretném megköszönni azoknak, akik időt nem sajnálva dolgoztak a könyv kiadásán, és akik anyagilag is támogattak.

Sokan megemlíjtük azokat az iskolákat vagy templomokat, amiket sajnos vagy elvettek tőlünk, vagy lebontottak, hogy ezek az épületek ne vesszenek el végleg emlékeinkből, régi képeket is beiktattunk könyvünkbe. Reményik Sándor Templom és iskola című versével szeretném befejezni utóiratomat :

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten ígését magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokom.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát

Bányai Emőkétől óvodás kép. Emőke, Bakó Mária, Ördög Magdi, Bőjte Laci, Kémenes Éva, Birta Laci láthatók.

Óvoda Torpe jobbról az első Fröhlich Lajostól óvodás kép.

Illyefalvi óvoda Kocsoládé E. középén szembe

Bandász Borikától

Kerekes Béla hoppmester

Régeni Ancsika

Kerekes Bélától: Német óvoda Hess Péter, Szöcs Manyi és Kerekes Béla és sokan mások láthatok.

IV osztály a 4-es számú Magyar liceumban Adorján Dezső tanítóval. Hess Péter, Vogel Bandi, Böjte Laci, Siskovits Pista, Birta Laci, Kerekes Béla, Bálint Putyu, Bandász Borbála, Bakó Mária, Karácsonyi Ibi, Ördög Magdi, Orbán Balázs, Soos Andris és mások láthatok.

7-es számú iskola I osztály Zsigmond igazgató Régeni tanítónéni, Pál Ibolya, Fröhlich Lajos, Ravasz Margit, Zsigmond Livia, Naszvadi Ilona, Für István, Brezina András láthatók.

Csiki Ágota, Péter Géza, Lázár Mária és Sánta József

Pál Ibi és Izsák Ernő

4-ig osztályban a Mátyás király igazmondó juhásza című darabot adtuk elő.

7-es számú iskola IV-ik osztály Régeni Ida tanítónénivel, Ravasz Margit, Pál Ibolya, Zsigmond Livia, Naszvadi Ilona, Für István, Fröhlich Lajos, Brezina András, Barkó Gyuri láthatók.

7-es számú iskola 1957 Damó Baba tanítónéni osztálya Régeni Ancsika, Koch Előd, Sánta József, Manczok Ibi, Lázár Mária, Csiki Ágota, Dobos Elvira, Péter Géza és mások láthatók.

Bányay Emőkéktől III-ik osztály. Kémenes Éva, Paulusz Csöpi, Bajka Piroska, Line Irén, Gotsman Klári, Pál Magda, Orbán Judit, Szász Olga, Szöcs Manyi, Dombai Marika, Kovács Éva és még sokan mások vannak a képen.

Kovács Évától 1958 elemi iskola. Paulisz Csöpi, Kovács Éva, Kémenes Éva, Orbán Judit, Dombai Marika, Bajka Piri, Gotsman Klári és sokan mások vannak a képen.

Kicsid Gabitól Imecsfalvi iskola.

Kicsid Gabitól Imecsfalvi iskola I-től IV-ik osztályok együtt
Középen hátul három Kicsid testvér.

Kovács Évától I osztály. Bajka Piri, Dombai Mária, Paulusz Csöpi, Kovács Éva láthatók.

Kovács Évától III-ik osztály, Paulusz, Szász, Szántó, Kovács, Bajka, Szöcs, Dombai, Orbán, Dombai, Bányay, Line, Páll Magda, Goldfinger P, Karácsonyi Ibi és sokan mások.

Kovács Évától 1960 V-ik osztály. Paulusz, Dombai, Gotsman, Kovács, Bányai, Karácsonyi, Goldfinger P, Szöcs Manyi és mások.

15-ös iskola I osztálya Szecsi Sándor igazgató és Salmen Olga tanítónéni, Dáné József, Szabó Jenő, Gotsman Klári, Dudás Mária, György Eta, Molnár Ági, Bálint Lajos, Jonás Erzsébe, Szabó Mancika

15-ös iskola VII-ik osztály. Liberciuc Gabriella, Balogh Hajni, Dudás Mária, Harkó Hajnal, Molnár Ágota, Szabó Margit, György Eta, Lukács Ibolya, Jónás Erzsébet, Liberciuc Mihály, Pásztori Géza, Szabó Jenő, Bálint Lajos, Dáné József és sokan mások láthatók. Dobolyi István tanár úrral és Illy Magda igazgatónővel.

Bálint Lajostól 16-os (15-ös) iskola első osztály Biró Jolán tanító nénivel és Szöcs László igazgatóval, György Eta, Molnár Ágnes, Szabó Mancika, Bálint Lajos, Pásztori Géza, Szabó Jenő, Dáné József és sokan mások láthatók.

1962 VIIG osztály Birta tanárnő, Páll Magda, Gocsman Klára, Szász Olga, Orbán Judit, Bajka Piroska, Balogh Hajni, Line Irén, Hess Péter, Kicsid Gábor, Birta László, Szántó Pista Nagy Levente, Vogel Bandi és sokan mások vannak a képen.

1962 VII F osztály 6-os iskola Orbán Balázs, Karácsonyi Ibi, Bálint Putyu, Bakó Marika, Soos Manyi, Ördög Magdi, Bandász Bori, Gyenge Klári, Siskovits Pista, Pickét Sándor, Szász Laci, Csuka Gyöngyi, Marosi Erzsébet, Kerekes Béla

Lebontott református iskola.

XI-ig G osztály.

IX-ik F osztály.

XI-ik G osztály Hanke tanárnővel.

Bányay Emőke és Fóri Ilona

XG oszi és a fiúk

Tánc csoport román osztályosokkal együtt

XIF Bányay Emőkéől

XIF Bányay Emőkéől

XIG Kovács Évától

XIG Kovács Évától

XIF Bányay Emőkéől

XIG Kerekes Bélától

1976 június 5-én 10 éves találkozó

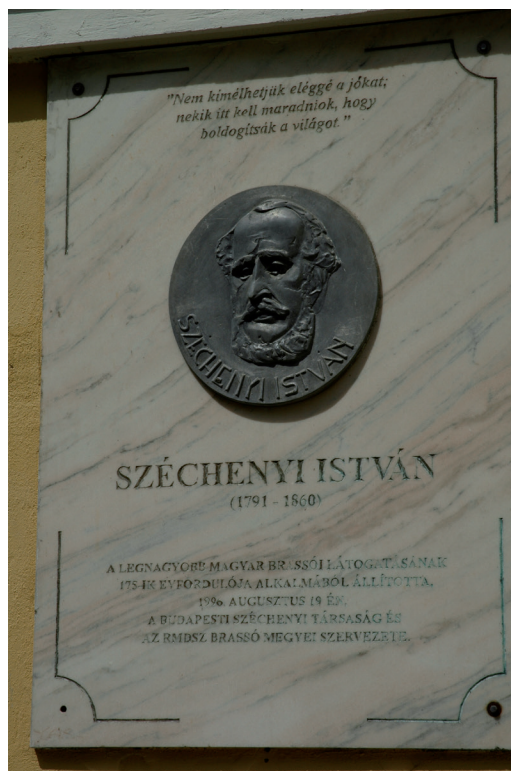
1986 május 31-én 20 éves találkozó.

1991 június 29-én 25 éves találkozó

1996 május 25-én 30 éves találkozó.

2001. május 19-én, 35 éves találkozó

2006 május 20-án 40 éves találkozó.

2011 június 4-én 45 éves találkozó.

	Nev	Cim	Uj telefonszamok	E-Mail cim
1	Balogh Hajnal	Brassó,Bul. Garii Nr32, Bl20, ScA, Ap15	0368-410640	
2	Bács Rozália	Brasso, Tudor Vladimirescu 28 Bl10 ScE Ap3	0773-967-465	
3	Bálint Lajos	Brasso, Str. Tudor Vladimirescu Nr19	0268-420-239/0744-532-062	balintlaicsi@yahoo.com
4	Bányay Emőke	bul 1 Dec 1918 bl 18,sc G, Et2 ap 4,520080 Sft Georghe		szabo_karoly_attila@yahoo.com
5	Bíró Benkő Mária			
6	Birta László	Magyarország, 3519 Miskolc, Fenyő ut 28	46/360-310 vagy422-427	birtalaszlone@gmail.com
7	□ Böjte László			
8	Császár Irén (Gábor)	6237 Kecel, Tokoli Ut 29.	00-36204505980	
9	Dávid Erzsébet			
10	Dobos Elvira (Magyari)		0742-564134	
11	Fóri Ilona		0740-164595	raduchzs46@gmail.com
12	Forró Karolina (Pasca)	Brasso, Gloriei Nr26 scB ap9	0268-562327	
13	Für István	Str. Closka nr7	0727-757734	
14	Gotsman Klára	Str. Valea Alba Nr 12	0268/420830	paniko13@yahoo.com
15	Gyenge Klára (Torma)	Sf. Ghe. Str. Faciei Nr12/c/21	0743-531988 0267-451521	
16	György Etelka (Cretu)	Str. Sitei Nr108	0733-724339	
17	Hosszú Ilona	7030Paks Szedres ut4 földszint3 (Szulei)		
18	Karácsony Ibolya (Obacsi)	Brasso, str 1 Dec 1918 Nr17, Bloc504,scD ap13	0268-422-923	
19	Kicsid Gábor		072 268 1878	kicsid_gaby@yahoo.ie
20	Kovács Valeria (Petres)	Csikszereda, Narciselor Ut 2, scara C , et2, Ap7	074-7511713	petres.valeria@gmail.com
21	László Veronika (Bartha)	Odorheiu Sec,Str. Indep. Nr18	074-1569853	barthaveronika@gmail.com
22	Lázár Mária (Hurubas)	Csikszengyorgu Nr42	0726-435835/0752-869178	mathe_edit@yahoo.com
23	Marossy Erzsébet	Nemetszag	004-979-4055190	
24	□ Mihály László			
25	Mihály Margit			barbumargareta702@gmail.com
26	Molnár Ágnes		0753-669119	
27	Naszvadi Ilona	Str. Oasului Nr13		
28	Orbán Judit	B-ul Garii Nr38	520-635	
29	Ördög Magda	Str. Cuza Voda Nr60	0746-808090	
30	Paulusz Anna Mária	Str Ing Anghel Sligni Nr17 Bl15B scB ap8	0728-269-946	
31	Pál Ibolya	Carpatilor Nr71 Bl.P4 Sc.B Ap.4	0368-431675	
32	□ Ravasz Margit			
33	□ Régeni Anna Mária			
34	Siskovits István	Hidveg, Haghig, str Aurel Vlaicu Nr15	0770-602-694	
35	Soós András	Str Iuliu Maniu Nr11	0754-029415	
36	Soós Margit	Str. Paul Richter Nr14	0747-034787	
37	Szántó István			sszanto@nyc.rr.com
38	Szász Olga (Munteanu)	Str. Poienelor Nr2, Bl211B,ScA,Ap9	0268-331740/0744-837280	
39	Szőcs Marianna	Calea Bucuresti,Nr98, Bl207, CrA Ap26	0368-422860	
40	Vajna Hajnal			

Név	Cím	Uj telefonszámok	E-Mail cím
1. Bajka Piroska	85051 INGOLSTADT ; Am Pulverl 65 (Piri Veres) Deuchland	0049-84147691	
2. Bakó Mária	Csikszereda	0266/321-512	
3. Bandász Borbála	Magyarország, 9970 Szentgothard, Tancsics ut, 17sz	036-94-381018	bartosb48@gmail.com
4. Bartha Irén	Sepsiszentgyörgy, Alea Muzelor 1/12-D-19	067/315 708 0267-315708	bodosiren@yahoo.com
5. ☐ Bálint Ernő			
6. ☐ Brezina András		felesege 074-500-5528	
7. Csiki Ágota	Brasso, Str Olteniei Nr6	0722-367311	s_agota@yahoo.com
8. Czuka Genovéva (Magyoros)	547530 Sintgeogiu de mures, str Tofalau 671A, jud Mures	0742-641729	
9. Dáné József	Bul. Garii, Nr. 22, Bl.7 Sc. B. Ap7	0368-410451	
10. Dombay Mária (Tüzes)	Brasso, Str. Tudor Vladimirescu Nr26-33	0747-907116	mariatuzes@yahoo.com
11. Dudas Mária	Brasso, Str. Grivitei Nr69, Bl49, ScB, Ap11		bothmaria25@yahoo.com
12. Fröhlich Lajos	Brasso, Str. Oasului, Nr15	0743-204 696	lajosfroehlich@yahoo.com
13. Gáspár Ferenc		07453-45894	
14. Goldfinger Péter	Brasso, Str. Cometei Nr9, ScB, Ap9	0736-954400	goldfingersr@yahoo.com
15. Harkó Hajnal	Brasso, Str. N. Jorga Nr6	0720-087847	bebe.costea@gmail.com
16. Jani Anna	Brasso, General Dumitrache, Nr10-263-A-6	0722-848302	anna.barabs@gmail.com
17. ☐ Jonás Erzsébet			
18. Kajcsa Hajnal (Tifrea)	Str Principala Nr.824, Tarlungeni.	0268-365089	
19. Kerekes Béla	Brasso, Str. Agrisor, Nr15	0745-256652	belakerekes@yahoo.com
20. Kémenes Éva	Kolozsvár, Str. Anatole France Nr7	0264-441522	sebestyeneva@yahoo.com
21. Kocsoládé Erzsébet	Brasso, Str. Oasului, Nr15	0742-189847	
22. Koch Előd	Zabola-Pava	0788-344257/0267-318738	
23. Konya Etelka (Beres)	Barbu Lautaru Nr6 bl23 scB ap18	0368-426472/0747-167485	
24. Kovács Éva (Tepes)	Brasso, Str. Cosmos Nr1 Bl24, ScB, Ap1	0741-099452	eva.tepes@yahoo.com
25. Liberciuc Mihály	Brasso str. Rovinei Nr. 21		
26. ☐ Liberciuc Gabriella			
27. Line Irén	Budapest, Kossuth Lajos78/9/93	0036-202856319	ivdaniel@outlook.com
28. ☐ Lukács Ibolya			
29. Nagy Ibolya	500002 Brasso, str. Pictor Pop Nr22, Ap2	074 534 5894	
30. Nagy Levente	Kolozsvár Str. Puietilor 4, ap6	0264-430561	nagylevente@freemail.hu
31. ☐ Pál Magda			
32. Pásztori Géza	Brasso, Str. Valea Alba, Nr12		paniko13@yahoo.com
33. Péter Géza	Str Dobrogei Nr 39, Brasso.		
34. Pichét Sándor	Brasso, Calea Bucuresti Nr94, ScA, Apt4	0368-428847	
35. Santa József	Brasso, Str. Plevnei Nr3	0761-623800	josif@santa.com.ro
36. Szabó Jenő	Brasso, Str Traian Grozavescu Nr6	0753-052226	
37. Szabó Margit	Brasso, Str. Dr. Toma Ionescu Nr2	0722-720264	lorinczmargareta@yahoo.com
38. Szász László	Holandia, a. Bosschaertstraat 24, 4383 SM-Vlissingen	0744-154184	vanszasz@gmail.com
39. Vogel András	Magyarország, 2013 Pomaz, Torok Ut 1		vogel-bandi@hotmail.com
40. Zsigmond Livia	Temesvár, B-ul 3August, Nr19, Et1, Apt5	0723-889949	marius.dinu51@yahoo.com
41. Manczok Ibolya			

Mészáros József tanár úr beszéde az 50 éves érettségi találkozóink alkalmából :

1966-2016=50

Itt idefűggény mögül kibukkant egy alak:

-Bácsi, ötven éve nem láttalak,

tanítóm voltál, szeléd talán - de rég

felhívatlak Hűvöset idején.

Így kérünk meséld nekünk

Hik egy szép esfordulóra összegyűltünk.

-I a bácsi mesél.... túl az éperencelés hegyen...

a gyermekzabongásban nem győzi "És end legyen".

Mosd az öreg, mond is eleget,

az ki itt talál szőmeleget,

az ki most szavamra vigyáz,

annak az ész hiába magyaráz,

az a lélek hangjára ügyel,

nem fülével, de lelkeivel figyel.

Kölykök arcán szentivgyor az álca

tudja, hogy katedrán pihen a nádfalea.

És endben van a sok vén gyerek

megilletődve hallgat most engemet.

Váltsak hangot. A líránál gördülékenyebb a napi szó. Ünnepelelünk... Talán azt, hogy hát ezt is sikerült letudni? Vagy magunkat, hogy mások már leírtak? Vagy az iskolát? Azt pedig nem ünnepelni kell, így vagy úgy emlékezni rá. Hát akkor mit? A válasz kedvéért engedtessek meg nekem, hogy rövid vargabetűvel igényeljem türelmünket.

Nem csak az emberi világ állt fejtetőre, de szinte alapjában kell átértékelnünk mindent. Itt van pl. az űr. Üres, mondjuk, s hát most el kell fogadnunk, dehogy üres! Hézagmentesen tölti ki n féle részecske, hogy sűrűsége sok nagyságrendben nagyobb az atommag sűrűségénél. Eddig úgy tudtuk, hogy az üres térben itt ott labdacso a csillagok, most: abban a sűrű közegben egy-egy ritkább buborék a látható anyag. Barátkoznunk kell azzal, hogy az egész világot fekete energia árasztja el. Végre eljutok a vargabetű végére: az ember egyénenként is megtudja csapolni ezt a kimeríthetetlen energiamezőt, élet energiát merít a zsírok, cukrok organikus égése a sejtjeinkben jóformán csak a melegítést adják. De már az ős- ős-őseink is tudták hogy, közösen hatékonyabb az energiacsapolás. Mi is tudjuk, hogy együtt örülni azt jelenti hogy a megcsapolt szeretet energiával feltöltődünk, hatványozottan érezzük hatását. Egymásra hangolódva, rezonanciában fokozott figyelemmel fordulunk egymás felé.

Nos, hát ezt ünnepeljük! Hogy ezt megtehetjük, talán legnagyobb hozadéka annak a munkának, amit a szervezők kifejtettek. Örök hálára köteleznek.

A furcsa, és talán hosszásra nyúlt bevezetés után a tárgyra térek. Kicsengetés után 50 év futott el felettünk. A gyorsuló időben alig van időnk egy szusszanásnyi időre megállni. De most igen, némán kezét szorítunk barátságá zálogaként a hátralevő évtizedekre. A múlt emlék, a jövő titok, a jelen ajándék.

Életünk nagyobb felét már megjártuk. Tövises, megpróbáltatásokkal teletűzdelt, embert próbáló akadályokkal elélnk szóró úton. De hálát adunk, hogy még örülhetünk e gyönyörű világnak, hegyeink-erdőink vannak, mikben lelkünket megpihentessük és megtisztítsuk általuk, hogy jól sáfárcodtunk azzal a hamuban sült pogácsával, amivel útnak indítottak, hogy még tudunk értelmes életet adni az éveknek, addig is ezek vezettek a jó ösvényen, a tiszta öröme hegyein-völgyein, lettünk boldog, elégedett emberek úgy éltünk hogy

Éreztek egy kegyelgással rólad

Hogy jót akarsz és jó vagy

És tekintetünk ellütsse véled

Izóp dolgokért és és érdekes élned.

Hát akkor : GAUDEAMUS .

Végig vígság (Endre Károly)

*Ki érezte a főd szagát
Évek után iszaposan
Odamegyek hozzá mostan
Jó gőzököt!*

*Ez az egész, ami élek
Igen nagyon jól gyandek
Nincs téprengés, nincsen titok
Sirtől félek*

*Mármost míg kísért élek
Ezt is szomorúra fogjam?
Vígadok a volt napokban
Ez itelek.*

*Enyém volt nyolc évtizednyi
Szépre amit cicomázzak,
Idém is volt, hogy cicázzak,
Bizony mennyi.*

*Megtettem, vagy nem-e tettem
Kutatni jó mire volna,
Fő, hogy megtehettem volna,
S elvégeztem.*

*Kár a múltért, ize veszre
Enyém volt mégis vágyban
Érintetlen szűz ágyban
Minden eszme.*

*Százszor étem az életben
Utóm el nem keserített,
Kerítő el nem kerített,
Nem tévedtem.*

*Ezért leszámolek vígan
Pár percemet megkínáldem
S híber borom csak kímérem
Holomiglan.*

Magamról ?

*Elfogy a lábam alól az út.
Megállok és gondolatok futnak életem.
Lehullott szírmű roszmarim elfújta a szél.
Lombtalan vágyak kísérek utamon.*

A Wass Albert-i ihletésű Könyörgés árul el egyet-mást magányos öregségemről, de nem a mindennapi gondjaimról a kert, a lakás, a főzés sürgetős bajairól. (ezt a verset a könyv elején láthatod Lali)

A diákévek talán kék fecskeszárnyakon suhanó évek voltak. Vagy legalább is a megszépítő múlt időben. Mesehintón csokolózva vágtattak velünk. Most már látjuk, hiába volt az a sok szép összeálmodott mese. Évek jönnek, évek mennek, amin nevettünk tegnap, ami könnyet csal a szemünkbe ma, mind csak hangulat és a hangulatokat este eltemetjük, reggel úgylis új hangulatra ébredünk. Holnap a sors országútján távolodó alakunk fölé szürke fátylakat tereget az idő, amiben lassan eltűnünk.

Endre Károly így ír :

De jó lenne öregnek lenni
Kezeket pihentetve ölbetenni
A vágyakat régen elégetve
Csendesen üldögélve, elégedve
Kalandos utakat dehogy róni
De azért csak mindennel törődni
Érzékeny kényeskedőn zsörtölődni

Boldogságért nem fáradozva járni
Pohárnyi cukros vízben megtalálni
Magát hiúsággal nem áztatni
Becézten, áldatni, csodáztatni
Nem tolakodni nem verekedni
Pipából jámbor füstöt eregetni
Aztán végül enyhén pontot tenni

Istenem, így haggy megöregedni.

Ilyen idillikus lenne a nyugdíjas jövő? Mert még van jövő ! Amin még eltöprenghetünk: mi a célod? erősségeid, amiket felhasználhatsz a megvalósításához? Ki, mi tud segíteni? ha egy jó tündér teljesítené, hogyan változna, alakulna az életed? Sajnos sok fekete felhővel tarkított a jövőkép. A Sz. U. szétesése óta egypólusúvá vált a világ. Egy háttérhatalom egyeduralkodóként akarja rákényszeríteni a globalizált világra politikai-gazdasági-kulturális célját- ami terroruralom! És ezt teszi terrorizmus elleni harc fedőnév alatt egy hibridháborúban négy ágú korbáccsal: katonai hadműveletekkel , pénzügyi manőverekkel, hamis médiával, migránsáradattal. Csak remélni tudjuk, hogy nem konfrontáció, (III.V.h.) hanem a józan ész győz. Hoz méltányos megegyezést, a nemzetközi élet valódi demokratizálódását, az emberjogi követelményrendszernek a kölcsönösségre helyezését. Elnézést kérek. Nem feladatunk gyógyírt hozni a világ problémáira örülünk a mai szép napnak.

*Köszöndik felém a nagy TITOK
Hálkud a dal, ritkud a műzsa-ésék
Lehet, hogy holnap már elhallgatsz
Köszönöm a figyelmet- türelmet
Kedves barátok.*

3.

Készült:

S.C. MARK HOUSE SRL.
Vass Edith - *director economic*
535500 Gheorgheni, str. Gábor Áron nr. 4
Jud. Harghita - România
Tel./Fax: +40-266-364 190; +40-266-364 674
Mobil: +40-744-859 171

Ez alkalommal mondunk köszönetet mindazoknak akik odaadó munkájukkal vagy anyagiakkal támogatták e könyv kiadását.

Különös köszönet : Szabó Emőkének és Karcsinak az életrajzi írások korrektúrázásában és tördelésében való besegítésért.

Császár Irénkének a lényeges anyagi támogatásáért.

Szász Lacinak, Vogel Andrásnak, Kicsid Gábornak, Kerekes Bélának, Sánta Józsefnek, Szabó Mancikának és Fröhlich Lajosnak az adományokért és fáradságot nem kímélő munkájukért ami nélkül e könyv sohasem jöhetett volna létre.

Szervező bizottság Brassó 2016 május 20.

Reform. Kirche

Kronstadt — Brassó